

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2760

Да већ данас буде боље.

СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА

ВРЕМЕ ЈЕ ЗА ПРОМЕНЕ

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

*„Да господине
Најс,
ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залага̄тии.
Ја се ње
нећу одрећи,
иа макар и завршио
свој животӣ у Хагѹ”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешелъ
Главни и одговорни уредник
Елена Вожић-Талијан
Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан
Помоћник главног
и одговорног уредника
Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектор

Александар Чаралић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јовановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хи-
љада примерака: последња коло-
на страна корица 100.000 динара;
унутрашња колона страна корица
80.000 динара; унутрашња новин-
ска страна 60.000 динара; 1/2 унутра-
шње новинске стране 30.000 динара;
1/4 унутрашње новинске стране
15.000 динара; плус порез на про-
мет.

Честитка др Шешелъ грађанима Србије

• Желим вам слободу и победу Србије

2

Интервју - Томислав Николић

• Будућност Србије најважнија за српске радикале

3

Победничка кампања

• Старт из српске Атине

8

Градилишта

• Радикални развој Пазове

13

Раскусуривање

• Косово и Метохија на Тадићевом
рабошу

15

Одликовање

• Орден српском јунаку

17

На сценеру - Војислав Коштуница

• Његов сат је стао

19

Пресретачи

• Голема ми магла паднала

21

Приватизација

• Али-бабин аршин

28

Досократија

• Останак директора уз помоћ петиције и полиције

31

Надлагивање

• Српски Минхаузени

37

Европска унија

• Европа, евроскептици
и „фармери месечеве светлости“

46

Чојство и јунаштво

• Одбрана генерала Младића и др Караџића

53

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ
честита грађанима Србије Божић и Нову годину

Желим вам слободу и победу Србије

Браћо Срби и сестре Српкиње,
грађани Србије,

предстојећа 2007. година биће година тешких искушења и важних одлука за наш народ и српску државу. Западне силе и албански сепаратисти покушаће да нам коначно отму Косово и Метохију, а битка за истину, правду и Србију наставиће се и овде, у Хагу. Уверен сам да ћете ви, грађани Србије, имати снаге, знања и мудрости да очувате јединство територије Србије и својом вољом победите оне политичке снаге у Србији, које антисрпском политиком разарају наше национално биће и нашу српску отаџбину у целини.

Истовремено, желим да Србија добије власт какву заслужује, власт поштених, озбиљних и родољубивих људи, а да криминалце и људе огрезле у корупционашке афере стигне заслужена казна. Сигуран сам да ћете преко радикалских представника власти успети, сузбијањем мита, корупције и криминала на највишем државном нивоу, да обезбедите себи и својој деци једнаку шансу за нормалан живот, запослење и веће, а већ зарађене пензије.

Такође, надам сам да ће се нова, радикалска власт, окренути развоју привреде и економије, заштити села и пољопривредника, реафирмацији некада снажнога грађевинског сектора и подстицају извозничког, а не мафијашког, увозничког лобија.

На крају, а пре свега, желим вам мир, добро здравље, много успеха у личном животу и много више радости него што сте имали у одлазећој 2006. години. Желим вам да будете сигурни у добру будућност ваше и наше деце. Желим вам победу правде и морала. Желим вам слободу и победу Србије.

*Христос се роди!
Срећна Нова година!
Др Војислав Шешељ*

У разговору за „Велику Србију“ заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић поручује:

Будућност Србије најважнија за српске радикале

Разговарала: Марина Томан

Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић у разговору за „Велику Србију“ тврди да очекује победу на предстојећим изборима. Сматра да ће Српска радикална странка освојити највише гласова и имати највише посланика у Скупштини. „Странка не би смела да освоји мањи број гласова него претходни пут, због тога што од прошлих избора није имала никакав пад, није изгубила углед у народу“, каже Николић.

Он наглашава да су српски радикали, као опозициона странка, имали тешке услове деловања. „Тако је и сада. Месяц дана пред изборе, предизборна кампања је у знаку владајућих странака, односно оних који су на власти од 2000. године наовамо. Види се да сви имају много новца. Медији су у страху или због тога што су под њиховом контролом, за њих су потпуно отворени и наклоњени. Ту је и директна подршка коју те странке добијају са Запада“, истиче заменик председника Српске радикалне странке и поручује да ће политички живот бити незамислив без учешћа Српске радикалне странке у власти.

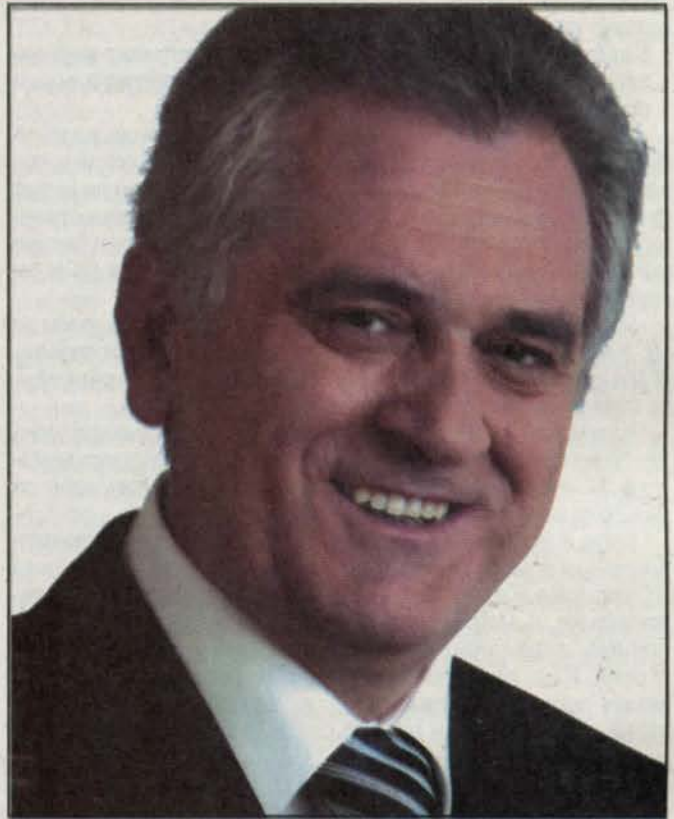
• **Искључили сте могућност постизборне коалиције са Демократском странком и Демократском странком Србије?**

– Да је ово нормална земља и да не бринемо за своју будућност у смислу опстанка државе, онда би коалиције могле да се праве на основу социјалних и економских програма странака. Али није тако. Српска радикална странка у Србији нема са ким да иде у коалицију, јер је у току огромна издаја земље, у којој би и сами морали да учествујемо уколико би ушли у коалицију са тим странкама.

Дошли смо до апсурда да председник Србије Борис Тадић отворено каже да он није оптимиста и да је решење веома близу независности Косова и Метохије, иако добро зна да га Устав обавезује да то брани по сваку цену. Кошћуница је такође, потписивањем Споразума ЦЕФТА о слободној трговини између земаља у региону, у коме је Косово и Метохија подигнуто на ниво Србије, направио највећи издајнички потез.

Онај ко жели да изда земљу нека прави коалицију са њима. Ми желимо да направимо коалицију за једну нову, савремену, слободну и развијену Србију. Развијену Србију не можемо да имамо уколико наставимо да робујемо западним принципима освајања територија.

Шест година робујемо Западу. И докле смо стигли? Све оно што је некада изгледало као веома близак сан – инострани кредити, потпуна приватизација, упослене фабрике, ми радо виђени у целом свету, Србија потпомогнута са свих страна, демократска просперитетна земља – данас не постоји. Постали смо једна од најсиромашнијих земаља у свету. Земља са огромним степеном мита, корупције и криминала; земља коју уцењују из минута у минут, постављајући нове услове. Земља која уопште нема перспективу. Пријатеље смо оставили, сарабујемо са непријатељима, који нам не желе добро и никада нам ништа доброг неће учинити.

Потпуно свестан онога што се у Србији дешава, Запад је поново заиграо на карту тзв. демократског блока, а још увек нисам видео научну или политичку расправу у којој би неко доказао које су то странке демократског блока, а које то нису. Запад им већ сада упућује јасну и отворену подршку, уз истовремену наредбу да не смеју једни друге да нападају и да ће после избора морати да буду у коалицији.

• **Са киме би Српска радикална странка формирала владу?**

– Владу ћемо формирати или сами, или ћемо коалицију понудити неким странкама националних мањина. Мислим да су неке њихове изјаве у вези са нашом понудом биле исхитрене. Можда о томе нису превише размишљали, или их је неко позвао телефоном и рекао – удрите по радикалима.

Мислим да странке националних мањина, а самим тим и припадници националних мањина, морају да буду на власти у Србији. Њих не треба да интересује како се зове странка која је на власти. Њима треба развој, очување традиције, културе, школовање, запошљавање. Да у срединама где су у већини постоји асфалт, струја, вода, канализација. То најбоље могу да постигну ако су на власти у Србији. Не смеју да се постављају као опозиција ни према једној власти у Србији. Посебно не данас, јер би се странке тзв. демократског блока пре могле оптужити за недемократију, а не Српска радикална странка.

Мислим да ће о нашој понуди ипак још једном размислити. Ако одбију, себе на ружан начин сврставају на политичку страну, а не на државну. Међутим, то су политички принципи од којих ће се мањине једног дана отргнути.

Ми се трудимо да у својим редовима имамо представнике мањина, да од њих чујемо шта то недостаје, на шта се народ жали, како може да се додатно помогне. Због тога говорим да би са странкама мањина требало правити владу. Али, ако оне сматрају да ће им бити боље са садашњим политичким странкама, које краду кад стигну и којима ништа није свето, нека наставе тако. Али ако желе да имају једну честиту и поштenu власт, која ће бринути о сваком грађанину подједнако па чак њих и фаворизовати, онда ће ићи у коалицију са Српском радикалном странком.

• **Како реагујете на кампању Демократске странке која наступа са слоганом – или ми који водимо у прогрес или они који воде Србију уназад?**

То је политичка судбина. Када неко лоше влада, па изгуби изборе и буде две три године у опозицији, мисли да је све заборављено. Онда се ДС представи као нов, као да је тек формиран, као да је пао с Марса. Влада Демократске странке је била корумпирана влада криминалаца и остала је тако упамћена. Могу сада да говоре шта год хоће, али то је та странка.

Или ми или они. Кога стављају на ту страну? Разумем да ДС хоће да подели Србију. Ко су они? Да ли то они својатају све друге политичке странке? А зашто остале странке нуте када их демократе својатају?

Кажу, или ми или социјалисти и радикали, а остали ћуте, јер би волели да су на власти, иако ништа идеолошки немају са ДС-ом и знају да су то лопови и криминалци, већи од њих зато што је то већа странка.

Овде долазе многи људи са Запада и када им поставите питање шта је то недемократски блок, или на основу чега ДС сврстава, у демократе а Српску радикалну странку у демократе, немају образложење. Када почнем да износим примере недемократског понашања ДС-а или ДСС-а, немају речи. Када их питам зашто их због тога не упозоравате, немају одговор већ само став – да не победи Српска радикална странка. Питам их, шта бисте радили да ми то урадим. Како бисте онда реаговали? Њима је све допуштено.

Не могу једни улови да важе за ДС, а други за Српску радикалну странку, јер онда пада прича о Западу који жели добро свим грађанима Србије.

У питању је безобзирно понашање Запада према политичарима у другим земљама и веома уздржано понашање Русије која чува неки светски принцип.

Америка безобзирно каже, ово је мој фаворит, њега подржавам, грађани Србије имате право да гласате за ове друге, али сами сте изабрали судбину, идете уназад. Амерички амбасадор не зна да мешањем у унутрашње односе себи не доноси популарност. То ниједан амерички амбасадор није умео да процени. Грађани Србије не воле да се амерички амбасадор меша. У Србији није популаран онај ко се меша у наш посао. Када се посвађају муж и жена, па дође неко да их мири, обоје се окрећу против те особе зато што се меша у њихову ствар. Тако је и наша политичка борба наша ствар.

Америка безобзирно подржава онога за кога сматра да ће по сваку цену да је слуша.

• **Ово је период у коме ће се одредити будући статус Косова и Метохије. Какав је став Српске радикалне странке по том питању?**

Албанци, потпомогнути Американцима, Британцима и још неким светским силама, покушавају да отму срце Србије – Косово и Метохију. Да отму оно што је и по људским и по божјим законима наше. Али, ми никада нећемо прихватити отимање дела територије српске државе. Нема те шаргарепе која је важнија од Косова и Метохије и од наше Ср-

бије. Нека је последња српским зечевима. Европској унији поручујем да Србија није шака зоби да је позоба, да Србија није на кредит. Ако ви, господе из Европске уније, промените свој однос према Косову и Метохији, подржите територијални интегритет Србије, грађани наше земље промениће мишљење о вама. У том случају, спремни смо и на улазак у европске интеграције.

Запад прљаво игра када је реч о Косову и Метохији. Могу да нас доведу у ситуацију да се једног дана суочимо са некаквом независношћу Косова и Метохије. Интересује ме шта ће Тадић и Коштуница тада да чине ако буду на власти. Морам се чврсто држати Устава и Србија мора да упозори све светске државе да, ако признају независност Косова и Метохије – нису наши пријатељи и са њима прекидамо дипломатске односе.

• **Политички противници оптужују Српску радикалну странку да хоће у рат.**

Коштуница командује јаким полицијским снагама, Тадић командује војском, а Српску радикалну странку оптужују да хоће у рат. Чиме у рат? Срцима? Наравно, ми срцем идемо у рат кад нас неко позове да бранимо земљу!

Како бисмо то ми довели до рата? Српска радикална странка за разлику од Тадића и Коштунице не жели рат. Никада нећемо прихватити да наша деца, наши војници иду у окупационе мисије широм света. Нећемо слати децу да гину. Имамо своју земљу. Нико, па ни Борис Тадић и Војислав Коштуница, нема право да шаље наше војнике у смрт, а да Србију да претвори у мету терористичких напада.

Али ће једног дана, ако нам отму Косово и Метохију, оно поново бити Српско. Петсто година смо чекали да Косово и Метохију ослободимо од Турака. Сачекаћемо ми своје Косово и Метохију. За то време обезбеђиваћемо и земљу и војску. Онај ко је сада растурио војску не мисли на Косово и Метохију. Јер да војска није потребна, не би биле потребне војске нигде у свету. Наравно, неко користи војску да нападне друге државе, али неко користи војску да се одбрани. Убеђен сам да би наша војска била у стању да одврати Албанце од независности, јер је то напад на нашу територију.

Не можемо прећи преко уцена Европске уније

• **Какав је однос Српске радикалне странке према Европској унији?**

Србија је европска земља. Европска унија је настала као друштво богатих, које је имало задатак да помогне развој осталих региона у Европи, али на томе се није превише радило. Искључиво је развијала своју моћ и своју силу.

Од 2000. године, када су на власт дошли њихови миљеници – они које су директно плаћали да победе, Србија није напредовала ни за један микрон.

Рекли су: „Ви ћете да глумите улазак у Европску унију, ми ћемо да вам постављамо услове, а ви ћете да их испуњавате“. Први услов је био да отворимо границе и да словеначка и хрватска роба дођу овде, да словеначки и хрватски капитал дође и да купују воду, ваздух, земљу. Све што им треба.

Други услов је био да уништимо финансијски сектор да не би могли да купујемо своје. Јадна је земља која продаје електропривреду, нафтну индустрију, телекомуникације итд.

Затим смо затворили банке, осигуравајућа друштва, подигли цене комуналија, енергената и сировина на европски ниво. Расписали тендере и лицитације за све што имамо. Преварили раднике да је страна улагање куповина готових фабрика и хумано отпуштање радника са двеста евра по години радног стажа.

Увели смо принцип отпуштања радника за свакога ко купи фабрику. Шта ће некоме фабрика ако отпусти све раднике? Зато што је јефтина, а пошто већ има своју робу, смета

му српска конкуренција, посебно она за руско тржиште. Имали смо фабрике у којима су странци могли да производе за руско тржиште и да будемо јефттинији за 20-25 одсто. Али не, ми смо позатварали фабрике. Сада су те фабрике отворене у Русији. Зашто Русија да чека Србију? Упркос томе, тамо за нас и сада има тржишта, али ми немамо производњу.

Уништили смо производњу да би били присиљени да купујемо туђе. Увели смо бескрупулозне законе о раду, пензијама, здравственом и социјалном осигурању. Потпуно капиталистички прекалемили на наше друштво оно што је тамо развијано стотинама година, без фондова, без ичега. Зато наши људи сада немају за хлеб, лекове, низашта.

Довели смо стране банке које овде имају највеће камате на свету. Ми, највећа сиротиња, а плаћамо највеће камате. Купујући наше банке, купују целу привреду. То је Европска унија.

Државе сарађују између себе због тржишта. А имамо ли ми тржиште у Европској унији? Немамо. Наша тржишта су на другој страни, док и она не буду заузета. Наша тржишта су тамо где су наши пријатељи који хоће са нама да сарађују.

Ако је услов за улазак у Европску унију да дамо Косово и Метохију – а убеђен сам да ће следећи услов бити Рашка област, око Војводине ће бити свега и свачега, две општине на југу Србије истог часа када се прогласи независност Косова и Метохије такође проглашавају независност – онда је то за нас неприхватљиво.

Европска унија жели да примени принцип који би важио само за нашу земљу. Желите нас у своме друштву, онда примените принцип који важи за Косово и Метохију, Корзику, Баскију, Ирску. Може ли неко да се отцепи од државе и направи нову државу? Не може.

Јединствени принципи примењују се једино кад су Срби у питању. Република Српска је од 1996. до 2007. године пала са нивоа државе на ниво региона, па тако, Косово и Метохија од 1999. године до 2006. године може да се подигне са нивоа региона до нивоа државе. Све са причом, бићемо у Европској унији, па није важно. Кажу, шта те брига где ће бити Косово и Метохија, једног дана ћемо сви бити заједно у Европској унији! Зашто се Француска и Немачка тако зо-

ву? Зашто се не зову Европска унија? Зашто су задржале унутрашње уређење? Зашто нису усвојиле Устав Европске уније? Нама овде доносе законе Европске уније, а из чега су проистекли ти закони, када Европска унија нема устав? У Србији закони произлазе из Устава.

Европска унија само служи прозападним политичарима у Србији да се представљају бољима него што јесу.

• **Какав је ваш став према осталим интеграцијама, рецимо Партнерству за мир?**

Српска радикална странка је за Партнерство за мир, али не зато да би били у НАТО. Значи, Српска радикална странка нема ништа против тога, али смо против да се говори како ћемо сада, када смо постали чланови, ући и у НАТО. Ево, када уђе Русија, ућићемо и ми, јер је Русија пре нас постала члан Партнерства за мир, па је нормално да пре нас буде у НАТО. Белорусија је члан, а није члан ни Савета Европе.

Овде је то представљено као неки велики успех српске дипломатије. Поломио се Борис Тадић да уђемо у Партнерство за мир, па ваљда свака земља у свету жели да буде у неком партнерству које доноси мир. Уједињене нације су то такође, само што НАТО сада себе издваја као нове Уједињене нације. НАТО има своје политичко и војно крило. То је војска Уједињених нација, а када војска почне да се бави политиком, ту нема ни војске ни политике. Тако да када год наши представници оду у Брисел и кажу да су отишли да разговарају са политичким крилом НАТО, ја знам да су отишли да добију команде од војске.

• **По вашем мишљењу, у ком правцу би могла да се развија српска економија?**

Ми смо здрава земља. Имамо здраву земљу, воду и ваздух. Имамо изванредну радну снагу. Сиромашан смо народ и задовољамо се са мало. Онај ко овде производи врло добро зна да два-три пута мању плату даје раднику запосленом овде него негде другде. Због јефтине радне снаге, Немци селе своје фабрике у Пољску, а како би тек у Србију дошли када би се земља отворила и јасно рекла шта тачно жели и шта захтева!

Наша земља је на раскршћу свих светских путева. Са Русијом имамо споразум који нема ниједна друга земља на свету.

Елиминисање непријатних мириса

Деведесет одсто робе, коју овде произведемо у Русију извозимо без царина.

Има ли државе на свету која не жели да продаје на руском тржишту? Нас је мање него житеља Москве. То треба да нам буде јасно. Бежимо од Русије, Кине, Белорусије, Украјине, Јапана, Африке, Азије, Латинске Америке.

Наши пољопривредни производи могу да се извозе само на она тржишта на којима их цене. Поново нас то упућује на наша традиционална тржишта. Међутим, ако и на добро разрађеном тржишту нисте присутни две-три године, морате поново да га освајате. Замислите тек тржиште које никада нисмо имали! Којим маркетингом да направимо продор на западноевропско тржиште? Да би стекли неки бренд, барем двогодишњу или трогодишњу производњу, морате да уложите у маркетинг. Ко то код нас може да издржи у три са мултинационалним компанијама које су покуповале све живо?

Волео бих да продајемо своје производе Европској унији. Али шта? Нека ми наведу један производ, нека кажу шта ћемо кроз пет година да извозимо, па да имамо чему да се надамо. С друге стране, таквим оклевањем пропуштамо шансу на другим тржиштима.

Приоритет Србије је развој, пре свега развој стратешких грана привреде, пољопривреде и грађевинарства. Када будемо на челу државе, подстицаћемо стратешке секторе који ће бити зајачници привредног развоја и део решења проблема. Држава ће одређивати гране и локације, поља, у складу са најбољим интересима привреде. Зауставићемо распродају најбоље земље за производњу хране. Запошљавање ћемо усмерити на туризам, грађевинарство, пољопривреду, мала и средња предузећа, металопрерађивачки сектор. Под инвестицијама не подразумевамо продају постојећих предузећа, већ заједничка улагања којима ћемо добити нову опрему и технологију.

ЦЕФТА уништава Србију

• Како коментаришете потписивање Споразума ЦЕФТА?

Потписивањем Споразума ЦЕФТА Војислав Коштуница је први српски државник који је признао истоветан статус Косова и Метохије као и Србије. На једном међународном споразуму посебни уговорачи су Косово и Метохија и Србија. Ако не може због притисака и учена Запада да очува тржиште Србије и њене произвођаче, његов основни услов је морао да буде да на том папиру може да буде потпис само Србије. Сада су у питању два равноправна учесника у међународним споразумима.

Такође, овим споразумом Влада наставља да разара српску економију, без икакве шансе да српска економија и привреда изађу из тешке кризе у којој се данас налазе. Није у питању никаква регионална сарадња, како се то представља, већ политички налог добијен да се растури наша привреда. Своје границе ћемо широм отворити конкурентима, а они су за нас већ увелико подигли царине на највиши могући ниво.

Србија има спољнотрговински суфицит у односу на Босну и Херцеговину, око 250 милиона долара. Сада настаје проблем: Босна и Херцеговина је у небеса подигла царине за српско месо, кекс, воду, за све оно у чему имамо апсолутну доминацију и предност на Балкану, а ми њима не можемо да подижемо никакве царине. Ни на који начин не можемо да штитимо своју производњу. Зашто се Србија није изборила за то да нема таквих царина у Босни и Херцеговини за најзначајније српске производе?

Превладало је некакво лудило да ћемо имати слободно тржиште са многим земљама које код нас извозе робу, на сву срећу Скупштина Србије то мора да верификује, а знам да ми то нећемо урадити, јер ћемо бити у већини. Иначе, пропали бисмо као држава да сва та роба улази на наше тржиште без царине. Ионако ништа не производимо.

• Питање корупције нашло се у предизборном програму свих странака. Како искоренити корупцију?

– Смешно је када се власт обраћа бирачима у кампањи и каже да ће да искорени корупцију. Ако сада Коштуница, Динкић, Тадић кажу да ће искоренити корупцију, питам их па откуд корупција када сте ви на власти? Што је нисте искоренили када сте били на власти? Чујемо Г 17 плус каже: „Запослићемо толико и толико људи“. Министар здравља из редова Г 17 плус пре неки дан каже да је срамота Србије то што је 2000 лекара незапослено. Па ко је био министар здравља протеклих седам година? Он. Чија је то срамота што је толико лекара незапослено?

Корупција, мито и криминал су у врховима власти. Ако су развијени у земљи, онда су развијени у власти.

Ко може да корумпира једног радикала? Неће моћи да то уради ни када будемо на власти. Ако има мита и корупције, то је зато што су корумпирани људи на власти. Ако желимо да искоренимо те појаве, корумпирани људи не смеју да буду на власти.

• Социјална сфера је такође проблематична у Србији. Пензионери се жале, велики је број људи без посла.

– Ово је замља апсурда. Демократска странка нуди некакве социјалне програме за људе који су остали без посла у време када је она усвојила брутални Закон о раду, Закон о инвалидско-пензијском осигурању, када су људи са 30 година радног стажа остали на улици. Сада, Демократска странка говори како тим људима треба помоћи. Иначе, законе које обећава да ће донети уколико буде на власти, требало је да донесе када је усвајала поменуте бруталне законе.

Упозоравали смо у Скупштини Србије да се поменути законима људи уништавају и да се не усвајају закони који би помогли у њиховом каквом-таквом збрињавању. Морате бар да их бесплатно лечите, да им смањите цене комуналија итд. Морате нешто учинити за људе који су остали без посла зато што сте ви променили политику.

Очигледно је да смо у великој економској која је произвела и велику социјалну кризу. Излазак из свега тога ће бити јако дуг. То у земљи у којој се производи и стиче профит уопште није тешко. Све теже је бринути у Србији о социјалним програмима када је све мање директних прихода из производње. Републички буџет се пуни порезима, акцизама, таксама, царинама.

Нема социјалних програма, јер се читав буџет пуни од потрошње. Социјални програми би могли да се реализују када се створи нова вредност, а од ње и паре. Када неке одељете кожу с леђа, од тога има пара само да се издржава држава. Нема пара и за сиротињу. Укидају се и народне кухиње.

Пензионери су систематски уништавани од 2000. године. Темељно и безобзирно су им ускраћивана права. Морамо им обезбедити лекове по повлашћеним ценама и примања од којих ће живети боље.

Треба смањити сулудо трошење пара из буџета да би се сликали министри. Сулудо улагање у непроизводњу.

• На удару ваших критика се нашао и Национални инвестициони план.

– Све док Национални инвестициони фонд не предвиди инвестиције које ће запослити толико и толико људи и вратити у буџет сав новац који је у то уложен; јер непроизводне делатности никада не могу да врате сав новац – нећемо се померити са ове тачке и неће нам бити боље. Из Националног инвестиционог фонда улажемо у полицију. То лепо изгледа, али то није национални инвестициони план.

Полиција, школство, здравство, војска, судство морају да се финансирају из буџета. Али тај Национални инвестициони фонд стечен продајом „Мобтела“ не треба сулудо потрошити. То је као да је неко добио на лотоу, па купио 10 аутомобила, а не треба му свих десет. Свих десет троше новац на

бензин, регистровање, на одржавање, а не пада му на памет да тим новцем, купи трактор који ће да оре и њиме заради за аутомобиле.

• Упркос вашим тврдњама да нам није ни за промил боље, статистички подаци говоре супротно.

– Постоје некакви монетарни показатељи које по моделу развијених држава, примењује наша власт, а који су код нас апсолутно непримењиви. Живимо лошије него 2000. године. Имамо много већу стопу незапослености него 2000. године. Сви ти показатељи могу да се баце у ветар. Ако Светска банка похвали нашу власт као најбољу на свету, то би требало да се види на улици, у нашим кућама.

Када вам неко каже да је земља у добром стању, питајте га у каквом је стању грађевинарство. Ако грађевинци не раде, земља пропада, а наши грађевинари не раде више ни у свету. Нама су пропала сва велика предузећа. Од њих су настала транс-франге предузећа, која граде бесне и луксузне станове.

Ниво и квалитет живота у Србији је лошији него 2000. године. Због тога што је 2000. године под велом огромног оптимизма све могло бити сакривено. Та просута магла, ти просути лажни бисери пред бираче изгледали су заиста примамљиво и то схватам. Схватам бираче који су после толико година муке, одрицања и неостварених циљева рекли – не можемо више, дајте шта дате, хоћемо да радимо и да лепо живимо, не интересује нас више ни како се зове председник, ни премијер. Да их је интересовало, Коштуница и Ђинђић никад не би били председници. Цео Запад је обећао да ћемо да живимо много добро. Али данас, 2006. и 2007. године, јасно је да је то била једна од великих лажи. Ако овако наставе да мешетаре и да мешају власт, враћају једне па друге, када их народ након две-три године заборави, никада нећемо живети боље.

• С друге стране, оптуђују Српску радикалну странку да нема довољан број стручних људи који би водили земљу.

– Године 2000. на власт су дошли „врсни“ стручњаци. Нико до тада није чуо за Ђелића, Јелашића, Динкића, Влаховића итд.

Они су представљени као стручњаци а врсни стручњаци који савесно и стручно из дана у дан, из године у годину, раде свој посао, па и они из Српске радикалне странке, били су помало понижени. Зато што знају свој посао, али немају медијску промоцију. И не треба им. Српска радикална странка има довољно стручних људи да воде послове. Наравно, нико у Србији нема свој државни апарат. Државни апарат би требало да мења свога газду. У њему би требало да буду запослени стручни људи. Њихова стручност ће бити цењена, али ће министри спроводити потпуно нову политику и идеологију.

Србија има довољно људи који могу да воде државу. Не треба их само прогањати и питати ко је одакле. Наравно, многи ће остати без посла – везали су своју судбину за судбину политичке странке и то је потпуно разумљиво, али то су људи на најодговорнијим функцијама. Тек сада у току кампање видите колико државних функционера су заправо војници пратије.

Српска радикална странка има довољно стручних људи. Највећа стручност наших људи је то што нису криминалци. Нису корумпирани. Били смо у Влади скоро две године и ниједан наш министар, заменик или помоћник није кривично одговарао. ДОС је, додуше из беса, подносио кривичне пријаве против сваког живог, али ниједна од њих није ушла у процес и није имала судски епилог. Истражни поступци се воде шест година, што је неприхватљиво, јер нема злочина који за шест година не може да буде истражен.

• У овој кампањи почели сте да пажњу посвећујете женском делу бирачког тела. Да ли сам у праву?

– Жене су стуб српског друштва. Оне су увек биле носиоци промена и, признајем, храбрије су од мушкараца. Међутим, мислим да је у женском бирачком телу апстиненција. То може да се види и по политичким странкама у којима нема довољно жена. Другачије су васпитане, сматрају да најпре треба да све послове у кући заврше, затим ту је је њихова каријера, па васпитавање деце.

Отворено смо позвали жене да изађу на биралишта. Да саме заокруже оне за које мисле да ће Србију водити тако да њихова деца буду срећна.

Жене воле Српску радикалну странку, али их увек плаше на изборима да ће радикали ратовати, њихови синови, мужеви, браћа. То је разлог апстиненције код жена. Ми ћемо јасно и гласно свим женама у Србији да кажемо: „Гласајте за кога год хоћете, али немојте више да вас лажу о радикалском ратовању“. Ми смо ратовали када смо морали и нисмо ми измислили рат. Нисмо измислили ниједан рат.

Хоће ли одзив жена бити већи, видећемо. Волео бих да их је много више у политици. Волео бих да политику очистимо од лопова и криминалаца, да је отворимо и учинимо доступном и за српске жене.

Будућност Србије је Српска радикална странка

• Која је ваша порука бирачима?

– Изађите на изборе у што већем броју. Ако нас што више изађе, онда мале, ситне странке, неће да уђу у парламент. Изађите, тако да без двеста хиљада гласова нема посланика.

Водите рачуна приликом гласања. Узмите све у обзир. Остварена и неостварена обећања, лажи и преваре, херојство и кукавичлук, разум и лудост. Размишљајте о томе да смо већ сви били пред вама и као власт и као опозиција.

Сетите се шта је ко радио док је био на власти. Погледајте шта вам сада говори.

Осврните се око себе, погледајте како живите, погледајте куће из којих излазите на бирачко место, одећу коју сте обукли, ауто у који сте сели, новчаник, и онда се по савести определите.

Немојте да наседате на лажне, бомбастичне приче. Немојте да гласате за неког зато што је леп, зато што носи скупа одела.

Гласајте за мудре и за оне који вас неће преварити, за оне који никада нису били на удару закона зато што су били на власти и ту власт корумпирани.

Гласајте за нас, српске радикале, зато што имамо чист и кристално јасан програм. Ако се у томе налазите, ми вас широког срца примамо.

Ако вам је Србија најмилија, ако не мрзите никога, ако нећете туђе, али не дате ни своје, ако желите да односе међу грађанима развијете до највишег могућег нивоа, да земљу опорављамо полако из дана у дан, у складу са саветима и услугама својих пријатеља, да се увек крећете у друштву пријатеља, да земља буде окружена пријатељима, ако желите да ваша деца имају будућност, да Србија може да се похвали сваке године новим успесима, гласајте за Српску радикалну странку.

Ако желите демократски срећену земљу, законе донете у складу са Уставом и стриктно поштовање закона, пошто је код нас закон испред стручности, политике и испред политичара и свакога, гласајте за Српску радикалну странку. У Србији ће све бити у складу са законом. Законе ће доносити народ преко већине у Скупштини и они морају да буду најбољи за народ. Имајте то на уму!

Будућност Србије је Српска радикална странка.

Старт из српске Атине

- Српски радикали су се укључили у изборну ширку 15. децембра, шек када је Воја Шешељ у Хагу извојевао бишку и ирекинуо двадесетосмодневни ширајк глађу.

Пише: **Јана Живаљевић**

Своју победничку кампању за изборе за парламент Србије Српска радикална странка је започела из радикалске тврђаве Новог Сада. Српска радикална странка је имала врло важан задатак због кога је каснила (Воја је водио битку са продуженом руком америчке администрације за основна људска права), али ће имати најбољу и најефикаснију кампању.

Тог 15. децембра пала је густа магла по путевима којима су се из свих делова Србије кретали конвоји српских радикала. Велика дворана новосадског СПЕНС-а почела је да се попуњава много пре заказаног почетка. Са трибина су се вијориле заставе и транспаренти са познатим порукама: „Победник!“, „Стоп хашкој тиранији!“, „Слобода Шешељу!“, „50 плус један, тај један сам ја!“.

Са разгласа је одјекивало „Спрем'те се, спрем'те“, „Воја Шешељ“, са видео-бима су емитоване сцене из говора радикалског првака и из његових сусрета с грађанима, а орни радикали са заставама у рукама, осим имена свога лидера, најчешће су узвикивали „Не дамо Косово! Не дамо Косово!“.

„Да већ данас буде боље“ и заокружена четворка – слоган српских радикала доминирао је позорницом у СПЕНС-у. Кад су се на бину попели Томислав Николић, Маја Гој-

ковић, Гордана Поп-Лазич, Јоргованка Табаковић, Игор Мирковић, Милорад Мирчић, Александар Вучић, Горан Цветановић, Брана Црнчевић, Драган Тодоровић и Милорад Буха, публика је високо подигла заставе вичући: „Не дамо Косово!“ У очима првака огледала се победа.

Војина порука грађанима Србије

После интонирања химне, прочитана је порука председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља из Хага.

„Браћо и сестре, српски радикали, даме и господо, пре свега желим да се захвалим свима вама и свим грађанима Србије на великој подршци коју сте ми пружили у борби против неправде и неправда Хашког трибунала, јер овде, у Хагу, ја нисам штитио само своје, већ интересе правичности, истине и нашег слободарског народа.“

Обећавам вам да ћу борбу за слободу пред хашким кадијама наставити храбро и одлучно и увек ћу се једино руководити љубављу према сопственој земљи и стварном истином о свему што се збивало у сукобима на просторима бивше Југославије.

Србија се данас, даме и господо, налази у тешкој ситуацији. С једне стране притисци и покушаји западних сила да нам отму део територије, наше српско Косово и Метохију, не јењавају. А с друге стране беда, немаштина и сиромаштво

Поклон Србији

грађана Србије нас обавезују да победимо оне који данас управљају Србијом и чија власт делује погубно по српске националне и државне интересе, али и на будућност наше деце.

Дан пред одлазак у Хаг, 23. фебруара 2003. године, молио сам вас на Тргу републике у Београду на величанственом митингу да што пре, а због интереса српске државе, државе српског народа у целини и грађана Србије, победимо досманлијску аждају и створимо слободну Србију због просперитета и наде за све људе који у њој живе. Данас је јасно, више него икад раније, да је Српска радикална странка она политичка странка која мора да преузме одговорност за вођење државе и уклањања са власти оних који су све време радили на темељном разарању њене територијалне, економске и националне супстанце.

Борис Тадић и Војислав Коштуница су носиоци политике која је поразила Србију и њене грађане. Под њиховом командном палицом је разарана српска привреда, изведене највеће пљачке, а својски су се трудили, и успевали, да урше наше националне и државне интересе. Све време су само спроводили и извршавали налоге НАТО, и грађани Србије и српски народ их никада нису занимали. Истовремено, док су се челници досовског режима богатали, српски народ је постајао све сиромашнији. Сваког дана живи у великој беди и у страху од сутрашњице. Досовски кофери, цементаре и шећеране постали су симбол корупције и криминала не само у Србији, већ и широм Европе. Зато знам да ће моји српски радикали имати довољно снаге и одлучности да се обрачунају са једним од највећих зала савременог света – митом, корупцијом и криминалом.

Најболнија рана на срцу целокупног српског народа је Косово и Метохија. Данас је потпуно јасно свима, па и онима који својевремено нису хтели да чују истините аргументе, онима до којих није допирао глас разума да су Западне силе бомбардовале Србију, убијале једну земљу не због било какве хуманитарне катастрофе, не због било каквог недемократског режима у Србији, већ само због тога што су желели нашу територију, само због тога што су желели отимање нашег Косова и Метохије. Тадић и Коштуница су некада говорили да је Косово и Метохија само демократско питање и да ће га лако решити са својим западним пријатељима, али од свега тога није остало ни мртво слово на папиру.

Данас, они спремају нову подвалу српском народу. Показиваће лажну бригу за нашу јужну покрајину све до избора. Одмах после тога, прихватиће све западњачке налоге, саопштити народу да је Милошевић, или неко други, крив зато што Косово стиче независност. Таквим политичарима није место на српској политичкој сцени.

Уосталом, када је Војислав Коштуница тобоже почео да се интересује за моје здравствено стање због штрајка глађу, јасно сам поручио из Хага да ћу радије умрети него прихватити било какву његову подршку.

Наша земља у тешким тренуцима нема много искрених пријатеља, али оне које има мора да чува и да с тим и таквим државама негује и унапређује односе. Наравно, ми Срби увек смо имали и имаћемо највећу и најширу подршку руског народа и руске државе. Изјаве председника Владимира Путина, председника Русије, највиших представника Руске думе и руске администрације о Косову и Метохији уливају нам наду да ћемо уз помоћ поново моћне и снажне Русије успети да одбранимо земљу, њену територију и интегритет. Посебно јасна и недвосмислена изјава руског амбасадора у Београду Александра Алексејева да ће Русија уложити већу, уколико Србија не да пристанак на коначно решење статуса Косова и Метохије, изазвала је општу хистерију у америчким и западњачким круговима.

Разуме се, помоћ и подршку треба очекивати и од Народне Републике Кине, јер Кина је увек била на страни међународног права, оштро се супротстављајући америчком варварству и политици силе. Такође, већи део човечанства, који не припада такозваном западном блоку, биће на страни правде и истине, дакле, на страни Србије. Наша држава једном заувек мора да престане са потцењивањем значаја тих земаља у међународним односима и да коначно прекине испуњавање по Србију најштетнијих политичких налога који долазе од Американаца и других западних сила.

Србија треба да развија своју економију, ослањајући се првенствено на сопствене ресурсе. Наравно, директне инвестиције су добродошле, али оне не смеју и не могу бити производ директног политичког условљавања или отимачине српске имовине, веће од оне вредности коју стране компаније улажу. Посебно треба избегавати могућност даљег задуживања Србије, јер ако овим темпом настави да се задужу-

је, Србија никада неће изаћи из дужничке кризе. Поштено управљање ресурсима, могућност и подстицај извоза готових производа, не само сировина, посебно на источно тржиште уз коришћење њихових енергетских капацитета значиће шансу за оздрављење тешко болесне српске привреде.

Српска радикална странка посветиће пажњу нарочито пољопривреди, јер она представља компаративну предност Србије. Не може власт да дозволи апсолутну слободу лобијима да раде шта хоће, јер ће на тај начин уништити комплетну сточарску, воћарску, ратарску производњу која је већ данас сведена на ниво из 1910. године.

Очекујем победу Српске радикалне странке на изборима. Знам да је време невоља прошло. Знам да је народ јасно видео да досовска власт не доноси ништа добро Србији. Знам да је једина алтернатива наша странка. Ови други се и не разликују: сви могу са свима у коалицију, важна им је само власт, подељена, свакодневно наставак пљачке. Ми морамо да зауставимо национално и државно пропадање. Време је за промене! Сигуран сам да с победом радикала на изборима Србији већ данас може да буде боље. Живела велика Србија! Живела Српска радикална странка!

Др Војислав Шешељ, Хаг, 15. децембар 2006. године"

Једина народна странка

Домаћин Игор Мировић обратио се присутнима:

„Године иза нас су показале да нико други осим кандидата Српске радикалне странке, осим те велике народне странке није способан да води нашу земљу. Не заборавите поново све жртве које смо дали за тренутак у којем ће наша странка извојевати ту победу! Не заборавите ни велику жртву председника наше странке и свих оних који су заједно са њим припремили темеље за ову нашу велику победу!

21. јануара – сви на изборе! Победа Српске радикалне странке! Живели!”

Млади Новосађанин Ђорђе Раковић је рекао: „Млади људи у Новоме Саду и читавој Србији много очекују од предстојећих избора. Моји пријатељи и ја желимо да ствари у Србији почну да се мењају. Завршили смо факултете. Ја сам имао срећу да добијем посао. Међутим, многи моји пријатељи и колеге нису. Желимо да знањем помогнемо Србији. То није само наша жеља. То је одговорност и обавеза према отаџбини и српском народу. Зато, време је за промене. Да већ данас буде боље!”

Север и југ

Из домаћинске Србије, са југа, из Лесковца, окупљенима се у новосадском СПЕНС-у обратио потпредседник Цен-

тралне отаџбинске управе Српске радикалне странке др Горан Цветановић:

„Долазим из краја у којем се зна како се гради кућа, у којем се одмах кућа препознаје по домаћину. Долазим из оног дела Србије из којег традиционално лелек и јаук говоре о тежини сваког дана, али исто тако из оног дела из којег долазе поносни домаћини и својим радом прехрањују своју децу. Дошао сам да вам кажем да радикалски југ и радикалски север заједно могу да саграде Србију. Она ће знати да награди свачији частан и поштен рад. Србију у којој ће се од сопственог рада живети, Србију у којој ће свако имати своје радно место и кров над главом. Србију у којој ће се с поносом изговарати српско име.”

Да је у Српској радикалној странци комотно свим припадницима националних мањина, посведочио је и Ото Киш Мартон:

„Моје место је у Српској радикалној странци, као и свим грађанима Србије који желе боље сутра. Морамо се обрачунати с корупцијом и криминалом, покренути производњу, унети оптимизам у живот грађана да нам већ данас буде боље. Србија је држава свих нас који у њој живимо и сви према њој имамо исте обавезе и права. Ми, Мађари са ових простора, немамо, резервну државу. Србија је наша једина држава.

На исти су начин су једнако угрожени и Срби и Мађари. Позивам своје сународнике да гласају за Српску радикалну странку, јер је једино она гарант заједничког живота, бољег живота. Да нам већ данас буде боље!”

Демократија на лизинг

У својој беседи Брана Црнчевић је изрекао:

„Много година имам, својом или Божјом заслугом, свеједно је и памтим да се за све Србе који се нису слагали са режимом користио термин унутрашња емиграција. Они су жестоко прогонили свој народ, прогласивши га унутрашњом емиграцијом. Српска радикална странка има шансу да оповргне тај назив који ће и њој бити приписан, јер сви демократори говоре о Српској радикалној странци као о опасној странци која је за рат, а они су за мир. Могу да вам кажем да је управо потписан и споразум о Партнерству за мир практично споразум за рат. Молим Бога да наши пилоти и војници не буду употребљени у неком нападу као што је био онај на Србију. Међутим, схватите, нису они довољно моћни, они се баве увезеном демократијом или демократијом на лизинг. Увозе парче по парче и немају чиме да то плате него деловима Србије. Час им је потребно да одвоје велики комад земље због генерала Младића, час им је потребно да добију последњи део демократског лизинга кад буду дали Косово, кад Косово буде отето.

Зато је логан Српске радикалне странке „Време је за промене!” тачан и актуелан и томе додајем слоган сопствене производње: „Ко овог тренутка није с нама, тај је против себе!”

У Србији стасавана нова елита

Српски радикали промовишу истинске и трајне вредности које воде Србију напред. Професор Зоран Милошевић се обратио својим суграђанима и студентима:

„Наша интелектуална елита, нажалост, данас је квази-елита, јер нетрето је или логистика или у функцији оних који сиромаше или пљачкају ову земљу. Да бисмо спречили све то, да бисмо успели у науку да знање заиста буде основно мерило вредности сваког човека, потребно је пре свега да променимо власт и све оне који образовни систем, нажалост, стављају у функцију богаћења и даљег продубљивања разлика међу нама. Образовање је велика моћ, јер само они који знају могу пројектовати будућност. Знање је велика на-

да Србије. Да бисмо успели у томе, морамо пре свега променити власт. И зато, да већ данас буде боље, верујмо у знање и у младост!"

После професора, говорила је студенткиња Музичке академије у Новом Саду Драгана Милошевић:

„Сваки дан говоре само једно: визе, беле шенгенске листе и ништа више. Моји пријатељи и ја желимо да имамо пре свега више знања, још више да путујемо и да то што смо учили радимо у својој земљи, у нашој Србији.

Имала сам много понуда да свирам у Канади, Француској, многим другим земљама. Ипак, увек сам се враћала у своју Србију, јер знам да за све нас који се у њој школујемо мора да има места. Ја желим да живим само овде.”

Пољопривреда покретач државног развоја

Члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке мр Јоргованка Табаковић обратила се присутним грађанима:

„Српска радикална странка се определила за стратегију избора, за развој, а не за преживљавање. Развој заснован на индустријској политици која ће промовисати секторе, производе и предузећа која имају производњу за извоз и која могу запослити људе. Развој пољопривреде, туризма, грађевинарства и заната који себи могу да обезбеде место на светском тржишту. Не на тржиштима на која нас зову, а држе нам затворена врата.

Како ћемо то постићи? Хитним формирањем домаће развојне банке која ће финансирати пољопривреду и производњу за извоз; Заштитом домаћих производа и произвођача на исти начин и оним мерама које примењују све одговорне државе у свету, подршком произвођача да изађу на светску пијаци, да поштено зараде хлеб за себе и своју децу. За државу у којој ће честити и поштени добити прилику да раде, а не онако како то раде послушни у туђем интересу. Ви бирате победника да нам већ данас буде боље!”

После Јоргованке Табаковић, пред окупљене је изашао генерални секретар Александар Вучић:

„Ми у Србији морамо да се изборимо против корупције и криминала које су пошаст нашег доба. То је данас можда и највећа мука Србије. Сви који владају, и они око Тадића и они око Коштунице, слажу се само у једној филозофији, а то је – укради, отми од народа. Доста пљачке! Стоп корупцији! То ће учинити српски радикали чим задобију ваше поверење на изборима 21. јануара. Рекао је Борис Тадић јуче – ми ћемо да разговарамо и договарамо се са свима, у демократском блоку, кад се очисте од мафијаша и криминалаца. А ја вас питам: да ли би, осим чистачице или спремачице, ико остао, после чишћења од мафијаша, криминалаца и оних који спремају најгоре за овај народ, они који су отимали фабрике, они који су их куповали за један или два евра, они који су вас опљачкали.”

Српске земље радикалска брига

Прва дама Новог Сада Маја Гојковић је домаћински топло поздравила присутне грађане из свих крајева Србије:

„Вечерас, када је Српска радикална странка своју изборну кампању почела овде у Новом Саду, мени је као градоначелнику овога града лако да дам одговор како замишљам Србију у будућности. Замишљам је овако како вечерас изгледа Нови Сад, како Нови Сад изгледа за две године владавине Српске радикалне странке, јер је сваки динар уложен за бољи живот сада у Новом Саду, данас у Новом Саду, сутра у читавој Србији. Сваки динар грађана Србије, када победи Српска радикална странка, биће уложен у нове улице, нове путеве, нове судове, обданишта, основне и средње школе, у сигурне женске куће коју Нови Сад већ сада има. У покретање нових фабрика и инвестиција, какве су покренули

српски радикали у Новом Саду. После две године у Новом Саду се већ данас живи боље. И кажем – данас у Новом Саду, сутра у Србији.”

Следећи се окупљенима обратио Драган Тодоровић, потпредседник Централне отаџбинске управе:

„Данас ћемо да испунимо обећање дато Војиславу Шешељу да 21. јануара победимо ДОС и да га сместимо тамо где заслужује, на историјско сметљиште. То дугујемо Србији и грађанима Србије, сигурну будућност нашој деци, да се трудимо да имамо оно што имају сви народи на свету, да будемо своји на своме. Једино ми се залажемо за Републику Српску Крајину, Републику Српску, за наш народ западно од Дрине. Једино ми се залажемо да српски народ у Црној Гори поново створи услове како би опет живели заједно. Данас, Американци и Запад покушавају да нам отму Косово и Метохију. Ми једини не пристајемо на било какву политичку трговину по питању Косова и Метохије и поручујемо свима да никада нећемо прихватити отимачину Косова и Метохије, па макар чекали сто година, вратићемо оно што је наше, када се за то стекну услови.

Председник Владе Републике Српске Крајине у прогонству Милорад Буха обратио се сународницима и свим окупљеним грађанима:

„У периоду од 1990. до 1995. године са простора Републике Српске Крајине из Републике Хрватске протерано је између 500 и 800 хиљада људи, запаљено и опљачкано 1.100 села и заселака, а у току војно-политичке акције „Олуја” је уништено 35.000 стамбених, пословно стамбених и индустријских објеката, 50.000 станова у друштвеном власништву на које су Крајишници имали станарско право одузето и ниједан стан им до дана данашњег није враћен. Без имовине и права Крајишници су постали најсиромашнија, социјално најугроженија популациона група у Европи, остављени на цедилу да издејствујемо одговор на то како је међународна заједница, која је морала зауставити хрватску агресију, то дозволила. Хуманитарне организације, невладине организације прве је требало да укажу на геноцид и етничко чишћење. Ипак, највише боли пасивност наше власти која је дигла руке од Крајишника. Једино је Српска радикална странка узела у заштиту права и слободе Крајишника.”

Здрavo друштво здравих људи

Окупљене је поздравио домаћин и потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Милорад Мирчић:

„Дошли смо у Нови Сад и северни део Србије да вас позовемо, да вас замолимо да 21. јануара коначно дамо одго-

вор на питање како Србија треба да изгледа и куда иде Војводина. Како ћемо то да урадимо? Ми, српски радикали" уз вашу помоћ најбоље знамо. Ми желимо да северни део Србије остане увек у саставу Србије, да Војводина не буде монета за поткусуривање, да Војводина буде привредно развијена, да има власт која није корумпирана, да Војводина која је већински српска, води рачуна о међунационалним односима.

Нико боље од паора не зна шта је напоран рад и скупу се обратио Душан Милованов из Бечеја, са шунком у рукама:

„Научио сам само да радим и волим да радим, за своју кућу и своју децу. Некада сам могао са истим радом много више бикова и оваца да зарадим, а данас се то свело на свега неколико.

Ја ћу изаћи на ове изборе, јер хоћу за ову шунку поштовање. Зато гласајте за Српску радикалну странку!”

Окупљенима се потом обратила Гордана Поп Лазић, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке:

„Ми се залажемо за нову реформу пензионог система која ће максимално испунити захтеве пензионера у односу на финансијске могућности државе, кроз реалне пензионе фондове – од средстава делом добијених од приватизације јавних предузећа која би била под директном контролом Скупштине Србије. У домену обавезног осигурања, залажемо се за такозвани швајцарски модел којим би се усклађивање пензија вршило за 50 одсто у складу са кретањем просечне зараде и 50 одсто сагласно индексу трошкова живота.

Донет је сраман Закон о здравственој заштити и Закон о здравственом осигурању, тако да само богати имају привилегију на лечење. Све то довело је до повећања броја људи, који живе на граници сиромаштва или испод те границе. Српска радикална странка се неће смирити док не обезбедимо услове да људи не умиру од глади, док им не омогућимо да раде и да живе од свог рада, а они који то не могу да добију праву и адекватну друштвену бригу.

Радмила Срећковић и Вујадин Живковић, пензионери, изнели су своју муку:

„Имам седамдесет година и захвалан сам овим људима што су ми дозволили да вам се обратим” – рекао је Живковић. „Нисам дошао овде да молим ни за себе ни за пензионере, дошао сам да препоручим да изаберемо оне који ће штитити наше интересе. Да не слушамо наредних педесет година како ћемо отпатке да једемо. Ми смо градили ову Србију, ми смо градили и овај СПЕНС у којем се данас налазимо. Гласајмо за радикале да нам већ данас буде боље!”

„Добро вече, Војводино! Сви добро знамо колико пензионери тешко живе. Само су радикали гласали против најзакон – о здравству и осигурању. Вечерас нисам овде ради себе, плашим се за своје унуке. Зато молим будућег председника будуће Владе Србије Томислава Николића да нам обезбеди бољу будућност”.

Тома: За Србију једнаких шанси

Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, поред осталог, поручио је присутнима:

„Ми, радикали, нећемо да чекамо! Хоћемо да радимо, да свима већ данас буде боље! На изборе за Скупштину Србије излазимо са жељом да победимо. Не због себе, не само због Српске радикалне странке. Због Србије, због њених грађана, због будућности наше деце. Не тражимо поверење народа да бисмо само, као остали политичари, седели у удобним фотелјама. Тражимо ваш глас и вашу подршку да бисмо радили вредно, да бисмо радили поштено, да бисмо заједнички почели да мењамо ствари у Србији. Кад кажем заједнички, мислим на све грађане Србије, мислим на Србе, Мађаре, Румуне, Словаке, Русине, Албанце, Роме, муслимане, на све друге који једнако тешко живе и све их мучи иста мука: корумпирана и неспособна власт, власт без визије, власт без пројекта, власт без будућности за нашу децу. Зато ни српска Војводина није изузетак. И у њој, и Срби и сви други живе тешким животом. Не зато што су лењи, не зато што им земља није родила, већ зато што им власт у Београду и Новом Саду отима оно што су мукотрпним радом стекли, опљачкане, уништене фабрике, пољопривреду систематски уништавају, паори једва крпе крај са крајем, а властодршци су све богатији. То је задатак који само ми српски радикали можемо да извршимо. Зауоставићемо корупцију, лопови и мафијаша из власти завршиће иза решетака, а од новца који су покрали изградићемо нове фабрике, нова обданишта, нове школе за нашу децу. Само у једној згради, Аеродрому Београд, садашња власт, власт Демократске странке и странака ДОС-ове коалиције отела је 18 милиона евра народних пара. Само за тај новац грађани Србије могли су да добију 200 обданишта, или више од стотину школа, или лекова за тромесечне потребе свих болесних и свих наших пензионера. Таквих примера је, нажалост, много. Скупо, да не може бити скупле, коштају нас криминалци и политичари.

Обећавам вам, грађани Србије, да ћемо то лоповско клупко власти заувек прекинути. Политика Српске радикалне странке је политика развоја и модернизације Србије”, нагласио је Николић.

Он је истакао: „Српски радикали, за разлику од Бориса Тадића и Војислава Коштунице, не желе рат. Никада нећемо прихватити да наша деца, наши војници иду у окупационе мисије широм света и губе главу у Ираку, Авганистану или било где другде. Грађани Србије имају деце да бране своју, –а не да нападају туђу земљу, и нико, па ни Тадић ни Коштуница, немају право да наше војнике шаљу у смрт, а Србију праве метом терористичких напада. Уосталом, пре неки дан, председник Демократске странке је, уз сагласност председника Демократске странке Србије, формирао страначку војску Србије. Касарне ће бити, а и сада су већ, подвучене жутим.

Пошто је код српских радикала закон испред политике, испред странке, испред стручности, испред грађана као штит од самовоље власти, обећавам, досовци, суочићете се са законом! Spreмајте се до 21. јануара 2007. године!”, поручио је Николић.

У СПЕНС-у је настала еуфорија. На бину су изашли кандидати Српске радикалне странке из Војводине. Бели и плави балони са грбом Србије кружили су сводом дворане.

Ако се по старту резултат назире, следи тријумф!

Томислав Николић са сарадницима обишао општину Стара Пазова

Радикални развој Пазове

- Доласком радикала на власи мийи, корупција и криминал сузбијени
- Нама је било важно да незајослене у оишиини Сйара Пазова зајослимо, йоручио је заменик йредседника срйских радикала
- Без добрих йушева, које смо изградиле, нема ни јаке оишиине, смайира йредседник оишиине Сйара Пазова Срђо Комазец

Пише: Угљеша Мрдић

Задовољни смо како ради општина Стара Пазова и зато смо указали част да то буде прва општина коју обилазимо у предизборној кампањи, поручио је заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић.

Приликом обиласка општине Старе Пазова 20. децембра, посећена је индустријска зона под 600 хектара у Крњешевцима, а у Новој Пазови могли смо да видимо заиста сјајну слику од 25 хала које су изграђене или је њихова изградња започела од када је Српска радикална странка на власти у општини као и обданиште у изградњи.

Према речима председника општине Стара Пазова Срђа Комазеца из Српске радикалне странке у индустријској зони у Крњешевцима општина жели да направи једну велику индустријску зону на 600 хектара и због тога је донета одлука да се изгради просторни план што ће се учинити до фебруара идуће године.

„Имамо велико интересовање како домаћих тако и страних инвеститора да се овде направе производни погони. Овде су већ урађени објекти фирми као што се 'Нишпед', 'Манко', 'Хамарс', 'Даф', а заинтересована је и 'Сканија'. Надам се да ће у фебруару бити усвојен тај просторни план и да ћемо направити огромну индустријску зону. Желимо пословну сарадњу како би омогућили нашим да сарађују са страним инвеститорима, како би постигли да што већи број наших грађана дође до запослења. Сигуран сам да би тада запослили седам и по хиљада грађана из општина у Срему", закључио је Комазец.

Томислав Николић је са потпредседником Централне отаџбинске управе Драганом Тодоровићем и са својим сарадницима обишао и реконструкцију главне улице у Старој Пазови у коју је уложено 25 милиона динара, као и радове на изградњи канализационе мреже, је индустријску зону где се гради дупла саобраћајна трака у коју се улажу 292 милиона динара од чега половину инвестира локална самоуправа, а другу држава. У изградњи је и више од осам великих хала, а и радови на изградњи унутрашњих саобраћајница су у току.

Николић је том приликом рекао да свака општина у Србији има неку своју посебност, а Стара Пазова и Инђија имају предност, јер се налазе на веома добром земљишту и уз аутопут који је фреквентан и који ће тек бити окосница развоја Србије.

„Потребно је да општина усвоји просторни план и да докаже да то што је општина радикалска не представља сметњу за инвестирање људи са стране, који желе да остваре профит у Србији. Ово је подстрек и за остале општине у Србији, без обзира ко је на власти, као и за Владу Србије без обзира на то ко је формира. Сви инвеститори су долазили да питају да ли ће бити проблема с обзиром на то да је на локалној власти Српска радикална странка, а није на републичком ниову. Била им је довољна наша гаранција да сваки динар уложен овде – уколико су направили добар бизнис план – мора да им се врати а могу да располажу профитом

како год желе. Овде нико неће да их опљачка нити ће било ко тражи новац за неку погодност. Нама је било важно да незапослене у општини Стара Пазова запослимо. Видећемо да ли то могу да науче остале општине у Србији.

Радикали су на власти у многим општинама и то у различитим деловима у Србији и ми поштујемо специфичност општине и проналазимо начине како би та општина могла да се извуче из сиромаштва у коме се сви налазимо. Како у Пазови тако и у другим општинама, а како у другим општинама тако и у Републици Србији. Ово је мали пилот програм, али Србија из овога може много да научи. Било је потребно научити све запослене у општини да доласком радикала на власт мито, корупција и криминал више не представљају основу за локалну самоуправу, већ жеља да се грађанима помогне. Као што видите, иако је дубока зима, машине и даље раде. Онај ко жели да производи и ствара профит то ради и зими и по снегу. Без добрих путева нема ни напредне општине”, рекао је Николић.

Такође су посетили и радове на одводу атмосферских вода на главном колектору у Новим Бановцима, као и изградњу станова за избеглице у Бановцима Дунав (Каблар). Већ је изграђено 38 станова, а још толико се гради. Радове финансира Влада Италије, док општина обезбеђује земљиште и инфраструктуру. На крају су српски радикали посетили и радове на градњи пута Сланкамен у Сурдуку дужине од 2,5 километара у који се улажу 34 милиона динара. У тој месној заједници се гради захваљујући радикалској власти и спортска хала за школу.

Томислав Николић је окупљеним радницима, грађанима и запосленима у општини јасно поручио:

„Данас смо почели да обилазимо Србију, можда и мало раније него што је требало. Не стидимо се онога што имамо да покажемо. Ово је прва општина у Србији у којој нико прстом не може да покаже ни на кога, да каже да се огрешио, да је узео новац. Овде смо имали тежак обрачун са грађевинском мафијом. Многи из власти, па чак и из Београда, били умешани у ту грађевинску мафију, па смо се изборили. Нема их више у Пазови. Неће их више бити ни у Србији. То знате добро. Видели смо шта градите. Неће бити незапослених у Пазови и то је ваш највећи успех. Имаћете посла за своју децу, а ви гледајте да се развијате боље и да се слажете. Коалиције правите како год хоћете и узимајте у локалну власт свакога ко зна да уради и може да помогне. Немојте да гледате људе по припадности странкама, народу, већ гледајте јесу ли добри или нису. Доказали сте да радикале нико неће да избегава и овде има доста уложеног страног капитала и капитала из Србије. Обићићемо читаву Србију до избора, а тек ћемо је обилазити после, зато што верујем да ћемо имати прилике да водимо земљу и да покажемо како, уствари, треба да се ради. Слободно можете да показујете све што је изграђено и то било где, јер све то сте ви изградиле – и путеве, школе, обданишта, и индустријске зоне. Све што се у Србији гради нису изградиле политичари, већ грађани Србије. Све је то изградио народ својим новцем. За ову општину не треба више да бринемо и идемо да развијамо неке друге општине. Нека вас стигну, а ви одмичите напред. Тако ће Србија да се развија”, истакао је Николић.

Важна будућност деце

На подручју општине Стара Пазова у току је изградња зграде у којој ће бити обданиште и јаслице. Председник општине Срђо Комазец поводом тога је рекао:

„Ове године смо уложили 30 милиона динара, а следеће ћемо издвојити 45 милиона да бисмо завршили ову инвестицију. Будућност деце нам је веома важна, а то је најважније за Српску радикалну странку. Све ово можемо да градимо, јер смо се обрачунали са криминалом” нагласио је Комазец.

Томислав Николић је кратко додао да Србија највише треба да гради обданишта и школе.

Косово и Метохија на Тадићевом рабошу

Пише: Будимир Ничић

Прошла је још једна „мрачна“ година страха и неизвесности за преостали српски живаљ на Косову и Метохији. Коначан статус, како многи воле да кажу, иако је одређен Резолуцијом 1244, још увек није решен. Главни изговор такозване међународне заједнице су будући парламентарни избори који ће бити одржани 21. јануара. Истовремено, то је био и добар изговор светских сила да се решење одложи након што је постало јасно, да господин Ахтисари и остала посредничка дружина неће стићи да до краја године заврше преговоре, који су упали у хорсокал, и напишу свој предлог решења статуса јужне српске покрајине. Такође, није тешко закључити да је до одлагања решавања будућег статуса Косова дошло да би се дала шанса такозваном демократском блоку да победи на изборима.

Поруке које шаљу многи представници такозваног демократског блока о Косову и Метохији су изазвале различита тумачења код Срба и унеле додатну забринутост. Има оних који и не желе да дају прилику нагађањима, па су већ започели иселјавање, али већина сматра да ће на овим изборима победити часни и поштени људи који се никада неће одрећи дела своје територије.

Највеће разочарање међу Србима на Косову и Метохији је унео је председник Србије Борис Тадић. Господин Тадић се за само недељу дана, вероватно по налогу амбасада „неких“ земаља, два пута безобзирно одрекао дела српске територије и понизио не само Србе на Косову и Метохији већ и комплетан српски народ и српску државу на чијем је челу. Први пут овог месеца – било је то 10. децембра – када нам председник у стилу Џона Вејна прошета Кнез Михаиловом, где је након папагајског поновљања да је независност Косова апсолутно неприхватљива, започео причу да је много већа вероватноћа да ће јужна српска покрајина постати независна држава. Ако то каже председник државе, који мора да штити Устав земље, а самим тим и суверенитет њене територије, онда је то свакако дно дна. Таквим ставом председник Тадић послао је јасну поруку међународној заједници да подржи независност јужне српске покрајине. Та изјава је првенствено штетна и за оне земље које су се изјасниле против независности Косова, а посебно за оне које се двоуме око тог питања.

„Већа је вероватноћа да ће Косово бити независно. То сваки наш грађанин зна и ја немам право да обмањујем грађане, немам право да кршим право грађана да знају каква је ситуација, али ћу се борити до последњег тренутка да се то не догоди“, изјави, Тадић, али не рече како ће се то до последњег тренутка борити да сачува Косово и Метохију. Од председника Србије, који би морао да поштује Устав и законне земље, очекује се да каже шта ће урадити да не дође до отимања дела територије и шта ће конкретно урадити уколико до тога дође.

– Србе са Косова је посебно продрмала вест да је своје срамно понашање председник Тадић други пут показао само пет дана након најаве да би Косово могло бити независно, када се, наводно случајно, на аеродрому у Скопљу срео ни мање ни више него са зликовцем, неспорним кољачем Срба

– Агимом Чекуом. Иако зна да је за Чекуом подигнута оптужница која га терети за смрт и мучење многих Срба са Косова и Метохије, председник нам се, под изговором да му не приличи да од људи бежи по аеродромима, још упустио у разговор са терористом кога назва војником. Није искључена ни могућност да је код Тадића прорадио црногорски ген, па је вероватно по угледу на свог сународника Мила Ђукановића можда пожељео да се на скопском аеродрому и званично сретне са Агимом Чекуом. То би можда било добро кад би се он, попут Ђукановића, повукао из политике, али се он у овој предизборној кампањи изгледа превише ангажује и понекад заборава где је и коју функцију обавља. Уколико би се, не дај Боже, господин Тадић у току ове кампање и сусрео са новопеченим бизнисменом Милом Ђукановићем, можда би до краја кампање пристао да чак и противуставно потпише независност јужне српске покрајине.

„Интересантна је чињеница да наш „Лепи Цанер“ то ради само месец дана пред парламентарне изборе. Додуше, мора се узети у обзир да господин Тадић ради оно што најбоље уме: додворава се српским непријатељима, као што су Хавијер Солана и остала европска и светска дружина, која традиционално уочи избора плаши народ у Србији да ће, уколико на изборима не победи такозвани демократски блок, Србија постати изолована земља, да ће јој врата Европе и европских институција бити затворена. Иначе, господин Тадић још увек није конкретно објаснио због чега је пре две године позвао Србе да изађу на косовске изборе, а резултат је да тих 8 посланика такозване Српске листе за Косово и Метохију служе само да би дали легитимитет албанској политици. Не треба заборавити чињеницу да председник Србије треба да се изјасни о понашању посланика Српске листе за Косово и Метохију, јер су на његов позив изашли на изборе. Иако не учествују у раду скупштинских седница посланици те листе су ангажовани у скупштинским одборима, чиме им дају мултиетнички карактер.

Да су из Демократске странке поникли највећи издајници српског народа и продане душе које би за новац дале и оно што им је најсветије, живи пример је и доскорашњи потпредседник ове странке Чедомир Јовановић. Срби са Косова овог човека сматрају за бруку и срамоту српске политике, а многи би радо да виде Чеду у Грачаници, Штрпцима, Чаглавици или Митровици.

Са друге стране, албански лобисти користе сваку „грешку”, за сопствену пропаганду. Након што су закључили да последња изјава Тадића о Косову и Метохији и ставови Чедде Јовановића по том питању иду у прилог Албанцима, амерички Савет за Косово, који лобира за Албанце, већ упаковане изјаве председника Тадића и Чедде Јовановића послао је на преко сто хиљада мејл адреса широм света као и на адресе најмоћнијих званичника где их позивају да подрже независност јужне српске покрајине.

Таква политика демонкрата и стварно стање на терену које је изазвано шестогодишњом владавином досманлија посебно погоршава живот Срба на Косову и Метохији. Већина косовских Срба незадовољна је многим злоупотребима и малверзацијама, на подручју јужне покрајине, док досманлије, на челу са својим локалним „пацовима”, увелико пљачкају средства намењена за опстанак Срба на овим просторима. Један од примера како се понашају локални моћници, а који често наводе многи Срби на централном Косову је поступак координатора општине Приштина Славише Николића, функционера Нове Србије, који је уједно и кандидат за посланика на листи ДСС-НС. Николић се толико уживео у улогу „градоначелника” да је поред огромног броја вишка радника, запослио и особу чије је задужење да отвара врата господину Николићу при уласку у аутомобил. Тај локални моћник, осим расипничког трошења новца који углавном завршава на рачунима фирме његове супруге, толико се окуражио да се, користећи свој положај, обрачунава са политичким неистомишљеницима, тако што их најчешће скида са платног списка, а са друге стране, запошљава своју родбину и партијске истомишљенике, који годинама не живе на Косову и Метохији. Слична ситуација је и са осталим координаторима општина које именује Влада Србије. Недомаћинско трошење државног новца постоји и у осталим институцијама Србије које делују на Косову и Метохији. Али, што би народ рекао, риба смрди од главе па тако ни не треба заборавити на чињеницу да још није до краја ра-

светљен финансијски извештај Координационог центра док је на његовом челу био Небојша Човић. На координациони центар већина Срба данас гледа као на тело задужено за прање новца.

Посебна личност која се недавно појавила, а игра једну од кључних улога у економској сфери, када је реч о Косову и Метохији је Ненад Поповић, шеф Економског тима за Косово и Метохију. Важно је напоменути да у организационој шеми координационог центра не постоји функција шефа Економског тима, што значи да се господин Поповић лажно представља. Господин Поповић приликом сваког боравка на Косову и Метохији износи празне приче. Поред успостављања ЈАТ-ове линије са Приштином, један од последњих бисера Ненада Поповића је изградња термоелектране у једној од српских средина, што би он вероватно, као директор и власник „Минела”, предузећа које се бави и производњом трафоа за струју и друге електроопреме, највише волео.

Са друге стране, на терену се господин Поповић одушевљава вулканизерским радњама и перионицама аутомобила у српским срединама што је, како рече, права слика привредног развоја Срба на Косову. Господин Поповић би као представник Координационог центра, односно државе Србије вероватно требало да пита да ли ти вулканизери раде на црно или су у систему државе. То није важно само због буџета већ и због радника које ангажују ти „напредни” привредници, и за коју плату и под којим условима као раде. Координациони центар је на челу са Поповићем већ одредио где ће утрошити 32,6 милиона евра, колико је из Националног инвестиционог плана недавно издвојено за јужну српску покрајину. Највећи део средстава, 15 милиона и 282.000 издвојено је за изградњу станова за расељене. С обзиром на то да се на Косову и Метохији проблемом расељених баве многе међународне организације, као и Министарство за повратак у привременој косовској влади, често се дешава да једну кућу „гради” неколико организација. Пример је недавна тврдња Радојка Дунића, координатора за Пећ, да Координациони центар гради куће за расељене у селу Клинавац, општина Клина, што се испоставило као нетачно, јер тим пројектом руководи УНДП (Програм за развој Уједињених нација). Господин Дунић, наравно, није објаснио где су средства Координационог центра за изградњу кућа у Клинавцу. С обзиром на то да је сличних примера где су се улагала средства у „невидљиве” пројекте за време Човићеве владавине било на стотине, не треба да чуди због чега скупштински Одбор за Косово и Метохију није усвојио финансијски извештај Координационог центра. Србима на Косову остаје да се надају да ће после 21. јануара са власти отићи досманлијска булумента” која је у протеклих шест година само пунила џепове, и на власт доћи честити и поштени људи, они који све време показују и доказују делима да су уз Србе на Косову и Метохији и да их нису заборавили, који ће кренути са рапчишћавањем „лома” који су за собом оставиле досманлије, заједно са Албанцима и окупаторском дружином. Остаје нада да ће на власт доћи српски радикали.

Незаобилазан фактор на Косову су свакако „људи у црном” који се сада већ традиционално почетком зиме и у рано пролеће појављују углавном у западном делу јужне српске покрајине, односно у Метохији. Наиме, после нешто мање од годину дана поново су се на подручју Метохије појавиле маскиране особе које постављају контролне пунктове, легитимишу и пљачкају пролазнике. На седници Савета безбедности Уједињених нација, одржаној 13. децембра, шеф УНМИК-а Јоаким Рикер је навео да када је реч о безбедности на Косову, примећен је, како је рекао, општар пад потенцијално етнички изазваних инцидената и протекло тромесечје оценио као позитивно. За господина Рикера очигледно ништа не представља чињеница да су се у протеклом тромесечју у Метохији појавили „људи у црном”, да је у том тромесечју дигнута у ваздух пруга, којом се превозе Срби и да је у том тромесечју каменован аутобус са децом која су ишла у школу.

На годишњицу оснивања Републике Српске Крајине
Александар Шешељ примио орден Светог Саве уместо оца Војислава

Орден српском јунаку

Пише: **Жана Живаљевић**

Избегли, протерани, привремено расељени – категорије невољника, силом раскућених, без међа, огњишта и без земље, сви одреда који им припадају, једна огромна војска готово потпуно напуштених у Матици, слажу се у једноме – нико није као Шешељ као лидер српских радикала с невиђеном упорношћу и по цену главе бранио њихове отаџбине, порекло, право на постојање, како Републике Српске Крајине тако и Републике Српске и Косова и Метохије.

Управо зато што је Шешељево дело живо и у служби живота, зато што је увек ватрено учио да се своме народу мора помоћи, и да се никада не сме признати окупација територија које су историјски српске. Зато што је урадио више за наше прогнане, избегле и привремено расељене од државе, комесаријата, крстова и полумесеца заједно, Влада Републике Српске Крајине у прогонству је 17. новембра ове године одлучила да га одликује највећим крајишким признањем за патриотизам и родољубље – орденом Светог Саве.

Плакету, признање и медаљу на Првој свечаној седници Другог редовног заседања Скупштине Републике Српске Крајине у прогонству 18. децембра из руку вршиоца дужности председника Републике и председника Скупштине у егзилу Рајка Лежајића уместо свога оца Војислава, који је у шевенингском затвору, примио је његов тринаестогодишњи син Александар Шешељ.

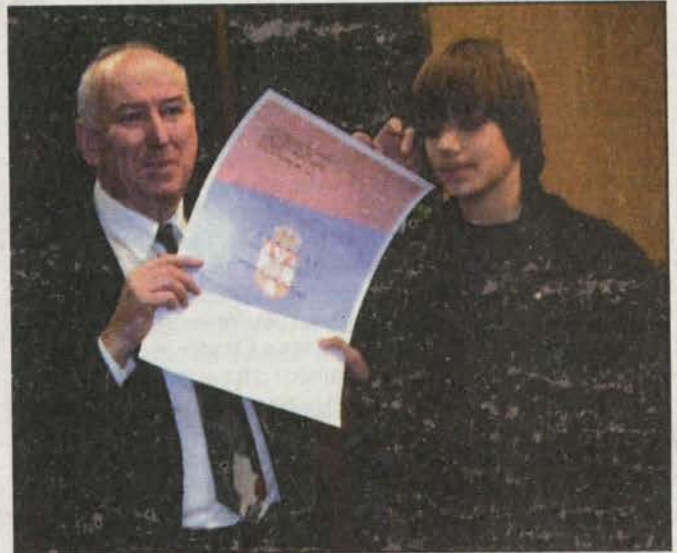
Истом приликом, истим поводом и у исти час одликован је и Шешељев затворски саборац, некадашњи председник Републике Српске Крајине Милан Мартић, такође оптужен пред Хашким трибуналом, а признање је примио његов син Душан.

Годишњица оснивања српске државе у Хрватској

У сенци овог чина, који на неки начин симболизује трагику Српства, остала је и петнаестогодишњица оснивања Републике Српске Крајине, на Никољдан 1991. године у Книну.

У свом, сажетом поздравном говору председник Скупштине Републике Српске Крајине у прогонству Рајко Лежајић подсетио је на амбијент у Хрватској због којег је оснивање српских регија било неопходно ради заштите права и опстанка српског живља пред разулареним, повампиреним усташтвом наочиглед међународне заједнице. Лежајић је поменуо Устав Хрватске из којег су Срби избрисани као конститутивни народ и сведени на националну мањину у земљи својих праотаца. У условима појачаних притисака и терора, отпуштања из државне службе и отвореног прогона, српска заједница се организовала, присајединила српске аутономне округе Славонију, Барању, Западни Срем и Книн у Републику Српску Крајину. На легитимној Скупштини и по уставном праву на самоопредељење, одлучила да остане на своме у престолу и непокоривом Книну. Борба је трајала до „Олује“ и „Бљеска“, када су непрегледне колоне Срба напустиле Хрватску.

Број пострадалих никада није прецизно утврђен, а многи се воде као нестали, али се оперише бројем од 7.500 убијених

Срба у Републици Српској Крајини, 15.000 рањених, између 500.000 и 800.000 протераних и избеглих са својих вековних огњишта!

Док се у Хагу суди Србима, а амнестирају се највећи српски крволоци, Лежајић – после 15 година од самоорганизовања народа – пита постоји ли командна одговорност за евидентне злочине и геноцид Фране Туђмана или Стјепана Месића над српским живљем у Книну, Госпићу, Грачацу, Загребу, Слуњу, Вуковару, јер такви злочини не застаревају?

На седници Скупштине Републике Српске Крајине у прогонству, која је одржана у Земуну уочи Никољдана, посланици су потврдили одлуку Владе о одликовању орденом Светог Саве проф. др Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке, и председника Милана Мартића.

Одликовања на руке синовима

„Какав се статус спрема Косову и Метохији у Србији, на исти пристају Срби из Републике Српске Крајине у Хрватској“ – изнео је концепт решења крајишког питања Рајко Лежајић. Изнео је и захтеве Скупштине у егзилу: казну за почињен поновљени геноцид над Србима, престанак хрватске окупације Републике Српске Крајине, повраћај отете и опљачкане српске имовине (вредне 50 милијарди евра), наставак преговора о међународним односима Републике Српске Крајине и Хрватске, као и да Хрватска призна остварени радни стаж и пензије прогнаним Србима.

Тврдњом да српско питање у Хрватској није решено и да су све наде у његово покретање из Србије полажи у српске радикале, Лежајић је своје сународнике позвао да их подрже на предстојећим парламентарним изборима и потом уручио Александру Шешељу и Душану Мартићу највише државно одликовање Републике Српске Крајине – орден Светог Саве.

Жељама да „нам се велики синови Србије и Републике Српске Крајине што пре врате“ придружили су се гуслари Саша Лукић и Обрад Миљановић, као и омиљени крајишки песник Мића Јелић Грновић.

Безобразлук Тадића и Коштунице

А су безочност и покварењаштво појединих досманлијских коловођа безгранични, показује најновији иступ председника Србије. Борис Тадић, човек који се јавно одрицао избеглица из Републике Српске и Републике Српске Крајине, ових дана је позвао избегла, прогнана и расељена лица да гласају за Демократску странку. Влада републике Србије и Војислав Коштуница их такође позивају да им укажу поверење и гласају за њих, иако им ниједним потезом нису олакшали стање. Напротив.

Свима у Србији и свету је одавно познато у каквим условима живе Срби који су протерани са својих огњишта из Републике Српске Крајине, Републике Српске и са Косова и Метохије. Људи којима је прошлост отета, имовина опљачкана, живот обесмишљен, а здравље руинирано, пребегли у матицу Србију, дочекани су од разних режима и режимлија са презиром и ниподаштавањем, животаре своје избегличке сиротињске животе. Власт се не сећа да они уопште постоје. Баракe, прекрштене у „избегличке центре“, биле су једина места где су могли да се сместе. Кажем биле, јер их сад држава и из тих трошних удерица исељава. Немилосрдно и директно на улицу. А тамо где су успели да купе плац и направе кућу (Грмовац на пример), труде се да им максимално загорчају живот, не дозвољавајући им прикључак за струју на пример. И тако, док се избори не приближе. Тада без трунке скрупула траже од оних који имају право гласа да гласају за њихову странку. Влада Србије и Војислав Коштуница нису дозволили да се региструје и отвори представништво државних органа Републике Српске Крајине, а Владу у прогонству безобразно игноришу, као да не постоји, иако је уважавају многе државе. Борис Тадић, председник Демократске странке, чијом заслугом многе избегле и расељене породице немају елементарне услове за живот, позива их да дају глас његовој странци. Тим позивом Борис је доказао да нема ни трунке морала и да не може ни поцрвенети. Уосталом, то је доказ да „жути“ не могу поцрвенети. Скупштина Републике Српске Крајине у прогонству је тим поводом издала саопштење које вам у целисти преносимо:

Скупштина РС Крајине у прогонству обавештава јавност да је позив Комесаријата за избеглице да гласају за владајуће странке и Демократску странку Србије најбестиднији корак, јер Влада премијера Коштунице није дозволила да се отвори и региструје представништво државних органа Републике Српске Крајине у Београду (а Министарство за унутрашње послове Француске је одобрило отварање представништва Крајине у Паризу).

И председник Србије Тадић се поиграо несрећном прогнаног српског народа, па га је позвао да гласа за Демократску странку, а лично не одговара на дописе Крајишника и две године одбија сусрет с председником Скупштине и Владе РС Крајине.

Свиреп поступак према прогнаном српском народу су показале и претходне две владе Републике Србије, а један од потпредседника (Чедомир Јовановић) се, понижавајућим доворништвом Влади Хрватске, страховито огрешо о српске националне интересе и хуманитарна начела – јер је изјавио да у односима Србије и Хрватске нема нерешених проблема!

Подсећам не само гласаче пореклом из Републике Српске Крајине и Хрватске, него све пунолетне држављане Републике Србије да ниједно министарство и ниједна установа под контролом Скупштине, Владе и председника Републике Србије није дорасла да штити српске националне и државне интересе. Оне су занемариле чињеницу да је Хрватска извршила геноцид и етничко чишћење над Србима од 1990. до 1995. године и Влада Републике Србије, пре него друге чланице ОУН-а дужна је да се најенергичније бори за отклањање последица тих злочина и да најтежије сарађује са Скупштином и Владом РС Крајине, чији су чланови бирани на демократским изборима, под покровитељством Савета безбедности и ОЕБС-а, 1993. и 1994. године.

Политичари у Србији треба да имају у виду шта би хрватске власти чиниле да је из Србије прогнано између 500 и 800 хиљада Хрвата. Хрватска у том случају не би остављала без оптузби државу Србију ниједан дан, а у сваком граду Хрватске биле би регистроване канцеларије прогнаних Хрвата.

Личност изблиза: Војислав Коштуница

Његов сат је стао

• Бираним речима о ирилично контрадикторном и олигархичару, савезнику Тадића и Драшковића

Пише: Радислав Ђук

Догађаји га претичу.

Он, који је склон историјском размишљању – остао је у старом мишљењу, чита „Панамског кројача“ и верује да ће свет вечно имати само једног кројача. Неки, међутим, увелико пишу модерније романе.

Озбиљно и бираним речима, јер то премијер воли, рећемо да је његов сат стао.

Повео се за Тадићем и Драшковићем којима не стижу информације већ инструкције.

Шешел је из Хага видео шта се догађа.

Стратегија

У време мандата премијера Војислава Коштунице, Србија је у Уједињеним нацијама означена бројем „3“, док се у Латинској Америци рађају неки Чавези, а Америка губи рат у Ираку.

Војислав Коштуница, коме је стао сат, поводи се за Тадићем и Драшковићем, мада одбија да и он прима инструкције.

Оставимо то времену.

Али, да ли прима инструкције његов тзв. министар одбране Зоран Станковић? Ко му је дао налог да дочека на аеродрому у Батајници америчке пилоте који су бацали бомбе по Србији? Да ли је консултовао премијера кад је слао пилоте на обуку у базу НАТО у Авијану?

Он, који је склон историјском размишљању и који мисли да гради слику поносне Србије, зна шта ради. Погледајте са-

мо како је изградио односе са САД и Великом Британијом који су онако уредили Ирак!

Свако има неку девизу. Тадић и Драшковић, на пример, имају девизу „Американци напред, остали стој!“ Коштуница, коме је стао сат и који се поводи за њима, кликће: „Живела Србија!“

У сенци Тадића и Драшковића

Србија је ушла у Партнерство за мир, а признање за то – од САД добио је Борис Тадић, који је из скромности „пренео заслуге“ на двојицу својих сарадника. То је погодило Вука Драшковића па је неко из Вашингтона накнадно рекао да је и он заслужан.

Нико није помињао Војислава Коштуницу.

Е, сад је велико питање да ли је он лут!

Пошто је често био контрадикторан, боље је што није ништа изјављивао. Све што би рекао ишло би на његову штету. Као што на његову штету иду изјаве саветника за спољнополитичка питања Владете Јанковића. Тај саветник лично није контрадикторан, али када уплете премијера – нико ништа не разуме!

У овом тренутку, Тадић је испред Коштунице, јачи је, јер је био бржи и понизнији када је послао оно дирљиво писмо „Драги Цорце“ и рекао како је увек спреман да клекне пред светским државницима? „Да, клекнућу, и то не сматрам понижењем, већ својом дужношћу. Камо среће да су и моји претходници то чинили, имали би данас мање жртава, сиромаштва, разарања и много поноснију земљу, а мање горде политичаре“.

Како су ове речи пасале Војиславу Коштуници, умереном националисти, којег бије глас да није баш склон клечању?

У дирљивом писму једног левичара једном десничару, председник Тадић је америчком председнику, онако узгред, натукнуо да и он иде у Цркву: „...Потом смо отишли у моју парохијску цркву да се придружимо верницима и са њима запалимо свећу“.

Клинички психолог, члан Социјалистичке интернационале, с којим пактује Војислав Коштуница заричао се да ће учинити све што је у његовој моћи да „ојача снаге слободе, а Србија се суочава са више изазова“

„...Ухватићемо га!“ (Младића)

Ех, тај Тадић коме се, као и Зорану Ђинђићу, стално жури... Тај се стално хвали како је близак овом или оном од команданата НАТО.

Коштуница се не хвали, тако да не знамо у каквим је односима са командантима НАТО.

Претпостављамо, међутим, да је и он у добрим односима.

Бираним речима

Пажљиво бирамо речи, јер их др Војислав Коштуница, ма колико био контрадикторан, пажљиво бира и добро је да је тако.

Какви су његови односи са Тадићем после „случајног“ сусрета на скопском аеродрому председника Србије Бориса Тадића и косовског премијера Агима Чекуа? Да ли је рекао Тадићу да је Агим Чеку злочинац против кога су подигнуте многе кривичне пријаве и да ће кад-тад одговарати?

Од помисли шта би могло бити, неки људи кажу да им се повраћа.

„Живела Србија!“

Како то уверљиво звучи! А још и кад понови: „Живела Србија!“

„Најбоља Влада“

Зоран Живковић је говорио да је његова влада најбоља у Србији за сто година. Зар има кога да у тако нешто сумња? Нема, наравно.

Своју Владу високо котира и Војислав Коштуница, који је имао два сјајна потпредседника Лабуса и Дулић-Марковићеву, и министре какве Србија није имала – Динкића и Париводића.

Међутим, има неких којима ни тако очигледне ствари нису довољне па је опањкавају, говорећи чак и јавно за Коштуничину владу да је „као рогови у врећи“ и „да је корупционашка“, да као и претходне – Ђинђићева и Живковићева – „ништа није урадила за раднике“.

Међу критичарима је највише радника. Ето, како су незахвални, па иако су без посла – незахвални су. Шта им фа-ли да седе код куће?

Не треба да се жале на реформе, у њој има и добитника, него треба да мисле на нешто прече. То им је поручио нико други него Војислав Коштуница, који је рекао: „Не живи се само од реформског хлеба, већ се мора и дух нечим окрепити“.

Матија Бећковић је на задатку.

Ништа лично

За њега говоре да је систематичан кабинетски човек. Ретко излази из канцеларије. Међутим, то може да буде

предност, чак и врлина, под условом да са тог места премијер држи дизгине у рукама. Али, десило се обрнуто, до те мере да је тешко наћи неки сличан случај у историји.

У његовом систему владања догађа се готово исто као са Алајбеговом сламом. Уцењивао је и развлачио на макроекономском плану (тамо где се врте милијарде!) Лабус, развлачио је Динкић, развлачила је Дулићка, уцењивали СПО-овци, па и СПС-овци нису били овчице, а Веља Илић је јео само мрсетину!

Отуд је премијер тако често у Цркви, не би ли му тамо неко помогао.

А није му лако помоћи јер је много грешио!

Имамо и ми богату документацију у вези с тим, али из ње нећемо узети ни један једини редак! Нека се други баве документацијом.

Нешто мало о Косову и Метохији, са свим српским светињама, које тако обожава... Како да се пренебрегне да је пустио из затвора онолико шиптарских терориста и с њима „племениту песникињу“ Флору Бровину?

Присећамо се 2001. године, када је Војислав Коштуница био председник СРЈ. Чувени генерал Весли Кларк је тада, на питање једног приштинског листа – шта би за Албанце било најважније на путу ка пуној независности, одговорио наравно „да Србе треба увући у косовске институције“. А после неког времена, доживели смо да је читав „демократски блок“ Србије, укључујући Војислава Коштуницу, позвао Србе да уђу у косовске институције: послушали су Коштуницу и доживели крајња понижења да би се видело да је позив био идиотски! Добро, исправио се па други пут није поновио грешку.

Али, сетимо се посете Санадера, хрватског премијера, Београду. Усред нашег белог града, пред „српским националистом“ говорио је о српској агресији и – ником ништа. Ништа није било.

Бесмислено је чачкати по сећању, јер народ зна!

Тај човек није више онакав какав је био или је, боље речено, могао бити.

Друкчији од Тадића и Драшковића.

Магла као атмосферска појава има чудно својство. У њој се гуске обично погубе и ангисрби обично сретну. Тако је било и ономад кад су се срели Тадић и Чеку.

Голема ми магла паднала

- Народна пословица: „Не пада снег да покрије бреж, већ свака зверка да покаже прај“ до сада је била једина пословица везана за атмосферске падавине. Ових дана је добила конкуренцију, везану за једну другу падавину. Магла, која иначе задаје главобоље возачима, пилоћима и другим пушницима (гускама, на пример), условила је један сусрет и дебело се умешала у политику.

Пише: Момир Марковић

Основно питање, које онедавно постављају политичари и политички аналитичари у Србији, гласи – да ли је магла једини разлог изненадног сусрета једног шефа државе и једног осведоченог терористе и ратног злочинца? Прецизније речено шефа државе, чији је народ жестоко пострадао последњих ратних година, и злочинца од чије је руке тај исти народ пострадао. Посредни, а у великом броју случајева и непосредни, дакле директни извршилац злочина, чије жртве вапију за правдом и осветом је Агим Чеку. Његов авион није могао да слети у Приштини, због магле је слетео на скопски аеродром „Петровец“. Случајно, на исти

аеродром истовремено слеће и авион са Борисом Тадићем. Тог тренутка се на истом аеродрому налази и шеф Унмика Јоаким Рикер. Много случајности и много коинциденција, признаћете. Поготово ако се узме у обзир и разговор који је при том, „случајном“ сусрету вођен. И комплименти које су један другоме, а у присуству трећег поделили.

У тој маглуштини један испаде уважени политичар и државник, а други војник и војсковођа. Тачније речено, један је на „проблем Косова и Метохије“ гледао очима психолога и политичара, а други очима војника. То што они називају „проблемом“ представља неких 15 одсто територије Србије, неколико стотина најстаријих црква и манастира, неколико стотина хиљада спаљених српских кућа и окућница, опљачканих и похараних српских имања, и хиљаде разоре-

Изборна прогноза

них српских гробља. Представља тапију и на земљу, и на културу, и на духовност. Представља извор и утоку целокупног српског националног бића. Наравно, то представља за све Србе, осим за председника, његову странку и још неколико минорних странчица и политичарчића, који парадирaju српским политичким простором.

За „војсковођу“ са „војничким“ погледом на свет то представља простор на коме би, кад га претходно очисти од свих Срба и свега српског, то био празан плац где би свио гнездо за своје црне двоглаве орлове и за све Албанце који су после НАТО бомбардовања навалили на српску територију. То представља, дакле, плен који треба отети и присвојити. Уз помоћ „пријатеља“ из белог света који, ето, сасвим случајно, долутају на место „догађаја“ да посаветују или припрете, ако негде запне. И наравно, уз серију случајних сусрета и разговора са носиоцима овдашње власти. Овог председника, на пример. Председника, који рече злочинцу да на „питање Косова и Метохије“ гледа „војнички“. Заиста ми не иде под капу оваква констатација „војничког“ гледања. Зар су онолика клања војничко гледање? Зар је Клечка војнички поглед на ситуацију? Зар су Ораховац, Призрен, Ђаковица, Пећ, Горожуп и Метохија војничким погледом спаљени и опљачкани, а српско становништво измасакрирано? Зар су отмице и свирепа убиства цивила само сегменти таквих погледа? Зар темељно чишћење Медачког цела под командом тог зликовца, при чему у животу није остало ни српско живинче, такође спада у војнички поглед?

Опростите мени скептику, али ја не верујем ни да је тај

сусрет био случајан. Сувише сам матор да верујем у Деда Мраза и у овакве случајности. Пре ће бити да је све то био сценарио који је добро припремљен и за који су сви актери знали. Све, до најситнијих детаља. Уосталом, ни Борис Тадић никад није крио свој став по питању Косова и Метохије. Његову изјаву да је „Косово све ближе независности“ албански лоби увелико користи у својој кампањи у Америци. Кад тако нешто изјави обичан грађанин, може се тумачити као поглед саможивог појединца, који мисли само на себе, на свој комодитет и своју задњицу, те да га не интересује ни прошлост ни будућност. Ништа преци и ништа потомци. Само садашњост, што комфорнија и што лагоднија. Кад тако нешто изјави неки ситан политикант, који успут има и некакву странчицу, онда је јасно да је то резултат плаћеничког деловања. Неко му је дебело платио да се тако понаша. Монетарно, што ће рећи доларски, или натурално, што ће рећи кокаински или бар хероински. Такви обично имају утврђену цену и износ. А ни на једне ни на друге се народ баш не осврће. Изјаве такве врсте углавном пропрати са гађењем и презиром. Али кад такву изјаву да председник државе, онда изјава има и тежину и последиčnost. Далекосежну, погубну и штеточинску по народ који га је изабрао и по државу коју представља. То што га Устав за који су и он и његова странка гласали обавезује на сасвим другачије понашање, он изгледа не схвата. Или барем не схвата озбиљно и обавезујуће. Као ни функцију коју носи и државу коју, нажалост, представља. Уследила су накнадна, накарадна правдања да није хтео да избегава Чекуа, већ да му је „стао на црту“. Као што је ономад хтео да „стане на црту“ за расписивање председничких и парламентарних избора истовремено. На црту са позиције председника државе. Е па, не може! На црту стају криминалци, а политичари излазе на изборе. И под истим условима. Додуше, и ту је било нешто магловито. Да је заиста хтео председничке изборе, могао је једноставно да поднесе оставку и избори би морали бити расписани. Додуше, тада не би дошло до сусрета на скопском аеродрому и грађанима не би било видљиво то штеточинско дело председника. Овако, све се види као на длану. Упркос магли која је тих дана пала. Ничије активности се не могу вечито крити. Ни ноћ ни магла, ма колико биле тамне и густе. Бадава си се крио Тадићу. Све се и видело и чуло. И зато ће грађани Србије већ 21. јануара растерати магле и маглушгине са српског политичког простора.

Тадић - саветник устааше Месића

Пише: Борис Алексић

Хрватска је држава у којој се велича усташка НДХ и чији председник заступа усташку идеологију. Из неког разлога медији у Србији су недавно ову вест објавили као запањујућу и изненађујућу. Стјепан Месић – човек који се највише пута у Србији руковао, загрлио и пољубио са Борисом Тадићем, након објављивања видео-записа његових говора у Аустралији из 1992. године, испао је усташа. Ова вест би могла да буде чудна само људима који су били у хибернацији током деведесетих година прошлог века. Сви они разборити, који су слушали речи сада већ председника Месића у том периоду, јасно могли да закључе ко је он и чију политику следи. Не само да је та особа величала Анту Павелића и његову монструозну творевину НДХ, већ је он сам на почетку рата у СФРЈ признао одговорност за најтежи злочин по међународном праву – злочин против мира и то управо оног тренутка када је мртав-хладан изјавио: „Ја сам свој задатак обавио – Југославије више нема!“ Због насилног разбијања Југославије Туђман, Месић, Кучан и Изетбеговић уз помоћ Немачке и Ватикана пре свих сносе одговорност за рат и све зло које је из рата произашло. Управо је Суд у Нирнбергу нацистичким вођама судио за тај злочин. Посао који је започео Анте Павелић Месић је наставио кроз подршку хрватској стратегији свођења српске популације на 3 одсто на територији под контролом владе у Загребу, као и активностима на истребљењу Буњеваца којима, чак и у Србији, одриче право на употребу сопственог језика. Усташка идеологија је негована и у Месићевој породици пре свега кроз сећање на његовог стрица, злочинца из Другог светског рата – Марка Месића.

Међутим, оптуживати само Месића за проуштак идеологију било би крајње бесмислено и неозбиљно. Из изјава хрватских интелектуалаца, спортиста итд, из пресуда хрватских окружних (жупанијских) судова јасно се види да је целокупно хрватско друштво затровано усташтвом. Критика Стјепана Месића не би смела да скрене пажњу са највећих баштиника усташке идеологије у Хрватској, тј. оних који су бискупа Алојзија Степинца, шефа институције за покатоличавање Срба за време Другог светског рата и Павелићевог саборца, као и Ханса Ивана Мерца, извршиоца пројекта насилног покатоличавања у истом периоду, прогласили за блажене („ступань до светитеља“). Наравно, реч је о Римокатоличкој цркви.

Али, кренимо редом. Месић је поменуте говоре одржао на скуповима хрватске емиграције у Аустралији, један 30. маја 1992. године, на прослави хрватског Дана државности у спортском центру Хоумбуш у Сиднеју, а други – 2. јуна, у највећем хрватском клубу Панчбоул, такође у Сиднеју. Месић је у првом говору, тражећи новац за оружје и подршку за извршење Павелићевог тестаментa, тј. нови поход чији је циљ коначно истребљење Срба, између осталог рекао: „Ми смо створили државу након 900 година, али нису тих 900 година Хрвати мировали. Упорни су увек били за хрватску ствар и хрватску државу. Па у Другом светском рату Хрвати су два пута победили, и то морамо рећи свима, нашим пријатељима и нашим непријатељима. Хрвати су победили 1941. годи-

не када су 10. априла прогласили хрватску државу. Јер, Хрвати нису ту државу прогласили зато што су фашисти, него зато што су имали природно и историјско право на државу. Али, резултати Другог светског рата су познати, а познато је и то да су Хрвати и други пут победили у том рату, јер су се нашли заједно са савезницима за победничким столом.”

У другом говору Месић, попут Гебелса некада, твди: „Они који су терали Хрвате из домовине управо су имали циљ стварање Велике Србије. Тај програм за Велику Србију, који се створио за време Драже Михајиловића, управо се сада остварује... Ослободили смо две трећине хрватске територије, а богами ослободићемо и осталу трећину Хрватске. Не само ту једну, него заједно с муслиманима ослободићемо и Босну и Херцеговину, јер Хрватска не може без Босне и Херцеговине, нити Босна и Херцеговине може без Хрватске...”

Видите, тај рат који многи не разумеју - међународна једница га зове грађанским ратом - то није грађански рат. Код нас је само агресија. Агресија Србије и њихове армије на Хрватску и БиХ, и то морамо свима рећи. Ради се о једном злочину, агресији, уништењу неспрских народа да би се створио нови простор за њихову Велику Србију. Милошевићу сам рекао - ја се са злочинцима не рукујем...

Четничке хорде из Србије и Црне Горе пљачкају. Увек мисле да су у праву ако хоће туђе. Ми се боримо за своје територије, а они се боре за туђе. Још немамо довољно оружја да се боримо против Срба. Ми ћемо рат добити до краја. Они сада пуцају, изазивају нашу војску...

Ако се Срби не повлаче, упркос светским силама, тражићемо светске силе. Дотле ћемо се наоружати. Немојте мислити да поштујемо ембарго. Ми ћемо у том случају кренути кад ми одлучимо. У Другом светском рату Хрвати су два пута победили и ми немамо разлога никоме се извињавати.

Ово што траже од Хрвата - хајде, идите клекнути у Јасеновац, клекните овде. Ми немамо пред ким клечати. Ми смо два пута победили, а сви други само једном. Ми смо победи-

ли 10. априла, када су силе осовине признале хрватску државу и победили смо јер смо се нашли после рата опет за победничким столом...

Дакле, сада замислите неког политичара у Немачкој, или Аустрији, можда и Италији или Јапану, који би изјавио да су они и њихови преци победили у Другом светском рату, тј. да су били у праву, и који би притом пребацио претензије на територију суседне државе. У најкраћем могућем року тај политичар би постао прошлост, док би његова партија била пред забраном. Међутим, са Хрватима то није случај. Гинтер Грас, аутор „Лименог добоша“ и немачки нобеловац, недавно је био разапет у Западној штампи јер је признао да је као младић подржавао нацизам. За Хрвате то не важи. Њих чак на Западу не критикују ни због злочина у Другом светском рату. Дозвољено им је да прикривају, пале и на други начин уништавају доказе о злочинима у НДХ, да организују поставку спомен подручја Јасеновац у којој се злочинци, побијене жртве и „србосеци“ не приказују – да све то предају забораву. Дозвољено им је на прагу уласка у Европску унију да забрањују улазак српским спортистима који на себи носе лик Драже Михајловића, човека са Хитлерове потернице, одликованог највишим савезничким орденима и пријатеља председника Француске Де Гола.

Новинари Информативног програма ХТВ-а Данко Дружијанић и Горан Ротим су смењени, јер су дозволили објављивање онога што је морало још увек да се крије - Месићеви проусташки говори. Након тога, поједини чланови ХДЗ-а су почели да се присећају сличних говора Стјепана Месића. Винко Сабљо, некадашњи секретар ХДЗ-а у Швајцарској и донедавна председник Хрватског светског конгреса за Европу, тврди да је Месић сличне говори држао током 1992. године и по Швајцарској. „Није у питању неколико секунди, Месић је три сата жестоко и ватрено говорио о усташком покрету, на трибини одржаној 29. марта 1992. у швајцарском Бухсу, идентично оном што је казао у Аустралији“.

Месић је тада Милошевића назвао „лупежом с којим је Туђман разговарао како би видели шта жели, али није било никаквог договора између њих двојице“, а буру одушевљења је изазвао изјавом како „нема ништа против припајања БиХ Хрватској“, али да је „приоритет истерати четнике из Хрватске“.

У вишесатном наступу у Бухсу, Месић је, између осталог, рекао и следеће: „Усташе су били они који су желели хрватску државу. Искористили су само шансу коју су им омогућиле историјске околности да остваре државу. Хрвати нису били фашисти, него су хтели своју државу. А ако је и било злочина, био је то рат у којем су ратовали сви против свих.“

Коментаришући те податке из „Слободне Далмације“ 2000. године, а посебно сопствене речи о Србима, Месић је изјавио да су „из Хрватске отишли они Срби који су се придружили побуну и нису прихватили хрватску државу, но није се повукао народ. То је тада била моја порука. Једно су поруке у рату, а друго је озбиљна анализа према којој се види о чему је реч. Ми смо били у рату, ми смо се бранили, а ја сам тада рекао да ко је прешао на другу страну, тај нам не треба“.

На овом месту би могли да се подсетимо и процеса против Слободана Милошевића у Хагу. Најиме, током фебруара 2006. године, сведок одбране, некадашњи посланик Хрватског сабора проф. др Марко Атлагић оптужио је бившег председника Хрватске Франју Туђмана да је био на челу удруженог злочиначког подухвата. Атлагић је тада навео да су „уз Туђмана ту били и Жарко Домањ, Стјепан Манулић, Владимир Шекс, Мартин Шпегел и садашњи председник Хрватске Стјепан Месић. Њихов циљ је био да развију СФРЈ и створе независну Хрватску без Срба. Она би, осим своје територије, обухватала и БиХ, Боку Которску, Срем, Банат и предео све до Суботице. На Милошевићево пита-

ње, на основу чега сведок све то тврди, Атлагић је одговорио: „Све то је стајало у програму и прогласима ХДЗ, и у одредбама 'Првог опћег сабора.' У њима се наводило да се ХДЗ залаже за право хрватског народа на повишење границе и самоопредељење. Садашњи председник Хрватске је на митингу у Госпићу, који је одржан пре 16 година, изјавио да ће, када буде формирана независна Хрватска, сви Срби стати под кишобран.“

Месићеве говори из 1992. године је у облик судских пресуда уобличио и хрватско правосудје. Према хрватским службеним подацима из 2002. године, они су „процесуирали за ратне злочине“ 4.625 лица. Углавном се ради о Србима. Оптужен је и мањи број припадника других националности који су живели и ратовали заједно са Србима у РСК. Од тог броја само 40 особа су били припадници хрватске војске и полиције. Осим тога, Хрвати су водили и преко 21 хиљаду кривичних процеса против Срба оптужених за „оружану побуну!“

Упечатљив доказ је и сада већ увелико позната пресуда Жупанијског (окружног) суда у Госпићу, којом је Србин повратник Светозар Каран осуђен у јулу 2003. године на 13 година робије због „малтретирања лица“. Образложење пресуде је застрашујуће. У њему се, између осталог, наводи: „Суд није прихватио одбрану оптуженика ни у погледу његова, како он каже „драговољног“ повратка у РХ, из разлога што се оптуженик вратио на место злочина, где је починио злочин а знао је да они које је тукао нису га смели ни погледати у моменту када их је тукао, па је закључио да га практично нису ни видели, нити би га могли препознати, а осим тога, протекло је поприлично времена од момента када је то починио, те су оштећени много тога заборавили. Истовремено треба напоменути да се може само закључити да је оптуженик схватио да се Хрватска налази у таквом стању и да ће брзо и једноставно нестати са позорнице света, јер Хрвати су незадовољни својим статусом, те између њих лако може доћи до такве неслоге да ће се због тога поново затражити некога да им поново седне на грбачу, као што је то скоро 900 година било. А у последњих 80 година су на грбачи били оптуженик и његови преци, који су уживали на тој грбачи и зашто не би опет дошао, кад су све прилике да ће поново доћи у ту позицију, јер Хрватска се сигурно, према оцени оних извана налази пред расулом, а то је момент када се 'Меморандум може' испунити у потпуности, којег само мало је недостајало да га испуне. Заузета је Војводина, Срем и пола Босне, а другу половину ће лако решити, само је остала црта Вировитица, Карловац, Карлобаг, па се зато сви они злочинци који су чинили злочине у Хрватској враћају, а уствари чинили су геноцид Хрватима, и то не само у овом рату, већ скупа са осталима чинили су то преко 500 година од доласка Турака, када су скупа са Турцима долазили и уништавали Хрвате, а од када су 'присајединили' ове крајеве Југославији и практично их уништили на одређеним подручјима и сада желе да заузму оно докле је Османлија дошао, а скупа са Османлијама докле су дошли оптуженик и његови преци, а Хрватска би остала само оно што се звало 'остаји остатака Хрватске.' Но, и поред тога, и поред злочина које је починио оптужени, он је практично награђен, он је све што је имао одио у Србију, са осталима је разрушио половином Хрватске, а вратио се да га држава Хрватска награди, те уколико му је нешто оштећено, држава Хрватска треба му обновити, док Хрватска истовремено занемарује своје добровољце које су изборили слободу и оне избеглице које су побегле пред зна се чијом камом, а неко треба и заповедати народу који се враћа, а то је поред осталих и оптуженик“.

Без обзира на лош правопис судије хрватског окружног суда, ставови које он јасно износи у образложењу пресуде Светозару Карану, доминантни су у Хрватској.

Поједине делове из образложења поменуте пресуде је преузео и сам Хашки суд, како то доказује у својој књизи „Пресеђивање историје у Хагу“ академик Коста Чавошки.

Дакле, ствар је јасна, Месићеви говори из 1992. године нису били испад садашњег председника Хрватске већ они на најбољи начин одсликавају болест хрватског друштва које се након стравичног Другог светског рата па све до дана данашњег није суочило са одговорношћу својих вођа за монструозне злочине које су починили. Примера ради, двојица усташких злочинаца Иво Ројница и Миливој Ашнер и дан данас мирно живе у Аргентини и Аустрији, а да нико не тражи њихово изручење. Уместо денацификације Хрватске, она је тренутно на прагу уласка у ЕУ, а Брисел таквим ставом Загребу шаље јасну поруку да се њихов злочин ипак исплатио. Цео тај процес доводи до тога да у свести Хрвата доминира мисао коју је Месић јавно изнео, да су Хрвати у Другом светском рату победили два пута. Први пут када су прогласили НДХ и када је Хитлер признао њихову накарадну, сателитску творевину, а други пут када су „прешли“ на страну савезника. Такво мишљење ће остати већинско све докле док злочинци не буду кажњени, а Хрватима буде забрањено да фалсификују историјске чињенице и даље спроводе геноцид над Србима. Слика ће остати искривљена и док се Ватикану дозвољава да нацистичке злочинце попут Степинца и Мерца проглашава за свеце. Више од тога, у хрватском друштву такав однос, тј. одсуство одговорности за злочине значиће да Хрвати могу слободно да понављају своје злочине према Србима.

Месићев стриц добио највиша одликовања од Павелића и Хитлера

Стриц садашњег председника Хрватске Стјепана Месића, Марко, био је усташа. Више од тога, командовао је злогласним 369. усташким пуком кроз који је прошло вишка од 8 хиљада хрватских и муслиманских нациста.

Пуковник Марко Месић је преузео команду над овом јединицом почетком 1943. године. Формација је упућена право у Стаљинград, на поприште најтежих борби у Другом светском рату, вођених на обалама Волге од 17. јула 1942. до 2. фебруара 1943. године. Познато је и то да су управо усташе под командом Месића извршиле најсуровије покоље над руским цивилима и војницима. Пред извлачење својих рањених сабораца, Марко „Витез“ Месић је изјавио: „Поздравите домовину и кажите да је 369. легија извршила своју дужност према поглавнику, фиреру и према Хрватској.“ („Србија земља необјашњива“, Перо Симић, стр. 98.) Усташки монструм Анте Павелић, који је у Хрватској организовао концентрационе логоре за децу, одликовао је Месића 1943. године највишим одликовањем сателитске НДХ и промовисао га у „Великог витеза хрватског железног троллиста“. Исте године, Марко Месић добија одликовање од Хитлера – „Гвоздени крст првог реда“. Нажалост, након заробљавања, а после интервенције Јосипа Броза, Совјети одлучују да га помилују и по Титовој жељи ставе на место команданта југословенске јединице („Прве југословенске бригаде“) која ће се борити за „ослобађање Југославије.“

Пред полазак Месићеве бригаде на Србију, Броз му је приредио ручак у Крајови. Под новим знамењем – звездом петокраком, која је на његовој униформи заменила усташко слово „У“, Месић ће починити нова зверства над Србима.

Месић – настављач политике геноцида према Србима

Као што је познато, Стјепан Месић је био први тајник (секретар) ХДЗ-а. Срби се сећају да је ХДЗ шовинистичка странка под чијом су владавином доживели безбројне страхоте. Сећају се и његових речи „Срби могу да оду из Хрват-

ске и са собом могу да однесу оно што су и донели, а то је прашина на опанцима“. Тај човек је изабран и за првог председника владе ХДЗ-а. За време те владе, Срби су избрисани као конститутивни народ из Устава СР Хрватске. Сведени су на некакву националну мањину. Данас немају ни статус националне мањине.

Срби памте и речи председника његове странке и његовог шефа Фрање Туђмана, који је, настављајући идеологију вођа НДХ, рекао да ће се у Хрватској српско питање решити када се учешће Срба у укупном броју становника сведе на мање од 3 одсто. Тог тренутка Срби по њему више неће бити реметилачки фактор. Месић је са функције председника Владе Хрватске спроводио тај програм, да би затим отишао на место председника Председништва СФРЈ. Тада је и почео разбијање Југославије. Стјепан Месић се похвалио и написао књигу о томе како је разорио Југославију. Док је Месић био на свим тим функцијама, десили су се највећи погроми Срба од Другог светског рата. Десили су се масакри у Загребу, Госпићу, Коранском мосту, „Лори“, заклана је дванаестогодишња српска девојчица Александра Зец у Загребу 1991. године итд.

Циљ Месића и хрватске владе и дан данас је успостављање, а затим и одржавање „демографске равнотеже“. Према службеним подацима Хрватске из 1991. године, било је 12,2 одсто Срба у СР Хрватској. Десет година касније, 2001. године, учешће Срба се svelo на 4,5 одсто. На идућем попису за десет година, ако се чудо не деси у програму повратка, тај број ће бити сведен на испод 3 одсто.

Покушај асимиловања Буњеваца

Стјепан Месић је у Србији најчешће гост Бориса Тадића. Ове године је у његовом присуству, док су заједно боравили у Војводини, потпуно хладнокрвно изјавио да Буњевци немају право на посебан језик и да су они уствари Хрвати. Председник Србије Тадић није реаговао на тај фашистички испад свога госта. Хрвати који су, како смо раније износили по тврдњама њиховог реформатора Људевита Гаја, преузели српски језик, сада, усред Србије, једној националној мањини одричу право на име и језик!

Национални савет Буњеваца је због тога потражио заштиту од Владе Србије. Том приликом њихови представници су истакли: „Зар није апсурдно да једна мањинска заједница тражи да се Буњевцима ускрати основно људско право да се зову својим вековним националним именом, и да им се забране матерњи језик, култура и обичаји? Позивамо Владу Србије да не подлегне тим срамним уценама. Наша матична држава је Србија, немамо резервну, и зато апелујемо на Владу да нас узме у заштиту и омогући нам нормалан живот без уцена и притисака са стране“. Заштиту од Тадића, наравно, нису добили.

С тим у вези, застрашујуће звучи податак да на одговорним местима у локалној самоуправи у Суботици, најбројнијем центру буњевачке националне мањине, нема Буњеваца, да је информисање на матерњем језику слабо, а када се из буџета деле средства мањинама за очување националног идентитета, Буњевци најчешће остају „кратких рукава“ – не добијају ништа! На покрајинском нивоу, како наводе представници Националног савета Буњеваца, у званичним извештајима не помињу се Буњевци, већ их војвођанска бирократија увек сврста међу – „остале“.

Дакле, вук длаку мења, али ћуд никако. Месић представља државу која и даље тежи ка истребљењу оних који су другачији од њих, других националних и етничких заједница. Њихов највећи савезник у Србији је Борис Тадић, а они управо куцају на наша врата тражећи асимилацију Буњеваца а као некада Срба у Павелићевој и Месићевој „Независној Држави Хрватској“.

Тадић преузима војску преко фамилије

- Тадић кадрира и преузима Војску преко фамилијарних веза са Здравком Поношем, којега је проишљивујући јавно јосијавио на место начелника Генералштаба
- Браћу јосијављеног начелника Генералштаба Борислав Понош, иначе Тадићев јашеног, функционер је ДС-а и један од кључних људи за кадровску јолијихку ише сиранке
- Чекуова сујруга Драгица у родбинским везама са браћом Понош

Пише: Угљеша Мрдић

Председник Србије и Демократске странке Борис Тадић наставља да ради против интереса народа чији је председник. Недавно је на противустанан начин поставио генерала Здравка Поноша на место начелника Генералштаба Војске Србије, јер је то урадио по закону који није донет.

Понош би заузврат требало да у свом кабинету окачи Тадићеву слику, јер захваљујући њему из године у годину добија чинове и напредује у војсци. Понош је човек који једва да је негде постројио неки вод, а није се истакао бранећи своју родну груду – Републику Српску Крајину. Али, није само Тадић заслужан за Поношеву блиставу каријеру. Огроман

утицај је извршен преко амбасада САД и Велике Британије. У кратким цртама, Понош је за неколико година од капетана постао генерал-потпуковник. Стварно „историјски успех“.

Тадић је успео и да ванредно унапреди генерал-мајора Здравка Поноша у чин генерал-потпуковника. Понош је до сада био на функцији заступника начелника Генералштаба Војске Србије.

У Тадићевом саопштењу је наглашено да је он на основу „уставних овлашћења“ потписао сет указа којим је Понош постављен на то место. Тадић је, осим Поноша, унапредио, поставио и пензионисао још 21 официра. Питамо се по којим уставним овлашћењима је све то Тадић урадио, када није још донети закони о војсци и председнику?

Понош, Чеку и Тадић у родбинским везама

Здравко Понош је у јако добрим односима с Тадићем и њихова сарадња је на много вишем нивоу од протоколарне. Подсећамо и на то да је Поношев брат Борислав Понош функционер Демократске странке, који је један од кључних људи за кадрирање у тој странци. Борис Тадић и Борислав Понош су и у блиским родбинским односима преко својих супруга, које су сестре. Такође, сазнајемо и да је Драгица Чеку, супруга косовског премијера и једног од команданата злочиначке албанске Ослободилачке војске Косова Агима Чекуа, у родбинским везама са браћом Понош, што значи да Борис Тадић и Агим Чеку имају заједнички род. Даљи јесте, али су родбински повезани. Отуда не треба ни да чуди блискост Тадића са Поношем, а у последње време и блиски сусрет са Чекуом. Толико о родбинским везама.

Ко је Здравко Понош?

Осим што је у родбинским везама са Тадићем, поставља се питање шта је још утицало на изненадну блиставу Поношеву каријеру, и с киме је сарађивао док је као пуковник до претпрошле године био начелник Управе за међународну војну сарадњу. Последњих година се усавршавао по НАТО стандардима, у школама и институцијама, међу којима је и „Маршал центар“ у немачком Гармиш Партенкирхену. У свим контактима са страним дипломатама и високим војним представницима, српским званичницима је сугерисано да би Понош био најбоље решење за првог човека српских оружаних снага. Провео је годину дана у врху Генералштаба. Прво као заменик начелника, а од отцепљења Црне Горе као заступник, или вршилац дужности.

Здравко Понош је рођен 3. новембра 1962. године у Книну. Загребачки је питомец, школован у тамошњој Војно-техничкој академији. Каријеру је почео као командир у јединицама за електронско извиђање и противелектронска дејства. Радио је у Управи за електронско извиђање и противелектронска дејства Генералштаба, у Управи за међународну војну сарадњу Министарства одбране, где је био и начелник.

Прошао је генералштабско усавршавање и Краљевски колеџ за одбрамбене студије у Лондону, курс за више извршиоце у Европском центру за студије сигурности „Џорџ Маршал“ у Немачкој, и курс европске безбедности у Женевском центру за безбедносну политику. Има положен НАТО СТАНАГ 6001. Споминје се да се и тамо повезао са

британским обавештајно-безбедносним службама. Школовао се по британским и немачким принципима, али сигурно не за јачање српске војске. Зар у Србији нема школованијих кадрова од Поноша? Има их на хиљаде, али очигледно је да нису по укусу америчке ЦИА и британске МИ6.

Након студија на Краљевском колеџу у Лондону, његов рад „Приватне војне компаније“ је објављен и награђен као један од најбољих. Сада му је можда циљ и то да од некада најјаче државне институције направи приватну војну компанију под контролом западних сила – САД и Велике Британије. Обављао је и дужност председавајућег Мултинационалне саветодавне групе Регионалног центра за контролу наоружања. Формирао је прву канцеларију у Министарству одбране за сарадњу са НАТО, која је прерасла у Одељење за сарадњу са НАТО. Тада, 2003. године, то је било Одељење за интеграције, у то време по годинама „најмлађе“ одељење у Министарству одбране. Још два пута је ванредно унапређиван – 2000. у чин пуковника и прошле године у чин генерала.

На примедбе да је сувише прозападно оријентисан и да се превише ослања на стране кадрове, каже да је добро да амерички и други генерали долазе у Београд.

Понош је у интервјуу за један хрватски тиражни лист – гле случајности – открио да Генералштаб под његовом командом „разрађује различите сценарије“ за Косово и Метохију.

Природа војне професије подразумева да разрађујемо различите сценарије и одговарајуће планове, а који ће бити имплементирани, зависи од ситуације на терену и од одлуке државног руководства – рекао је Понош. Питамо се, какве сценарије су он и његови западни саветници из НАТО смислили.

Понош је, што се тиче Хашког трибунала, миран. Њега Хаг може само да награди, а не и да га тражи што је бранио свој родни крај Републику Српску Крајину, јер по речима упућених био је далеко од места где су Срби на својим кућним праговима гинули под налетом усташких хорди зла.

На питање, да ли бомбардовање СРЈ 1999. године може пореметити партнерске односе, Понош је рекао да се од прошлости учи, и да морамо да гледамо у будућност.

Први транзит НАТО трупа кроз Србију очекује се за месец дана. Канцеларија НАТО у Београду је отворена, и то истог оног НАТО који је мучки убијао наш народ, децу попут девојчице Милице Ракић, рушио српске болнице, фабрике, школе, мостове, убијао наше војнике и полицију. Толико о Тадићевој и Поношевој борби за бољитак Србије. Све се препушта НАТО!

Али-бабин аршин

Пише: мр Јоргованка Табаковић

Капиталистички модел привређивања је ефикаснији, али једино ако постоје јаке државне институције које га подржавају. Ако је правни поредак у држави слаб, ако је својина несигурна, ако је сваки закон или уговор подложен бахатој арбитражи политичких моћника, „тржишни“ модел ће имати скромне резултате, а привреда ће деценијама таворити у безнађу корупције, криминала и племенских или мафијашких монопола. За становништво земље са слабим правним поретком тржишни модел ће се претворити у своју карикатуру, што не мора да значи да ће бити једнако неприхватљив и за „међународну заједницу“, нарочито ако је тржиште земље довољно „отворено“, или ако су природни ресурси довољно богати.

У приватизацију се ушло са краткорочним циљевима да ће она аутоматски довести до увећања економске ефикасности, а да ће успостављање социјалне стабилности бити њена неминовна, пратећа консеквенца. Међутим, највише конкретних приговора на досадашњи ток транзиције је посвећено управо приватизацији. Готово све притужбе дела грађана и озбиљних економских аналитичара, како економски и социјално тако и политички интониране, тичу се приватизације.

Приватизацију, као нужан процес, спроводили су актери који су, примајући донације за рад Агенције за приватизацију, прихватили и обавезу ангажовања страних консултантских кућа, које су одлучивале о избору стратешких партнера домаћим предузећима. У донацију, као безуслован поклон, више нико не верује. Сасвим је јасно да су донације специфичан вид улагања и да су потпуно условљене сасвим одређеним политичким понашањем и са прецизно израчунатом „стопом повраћаја на улагање“.

У приватизацији, донаторство подразумева да су донатори давали изричиту сагласност, чак и на листу предузећа која ће бити приватизована. Такође, донатори су и „агенти продаје“ у лику консултаната и инвестиционих банака који су спроводили тендерску процедуру у име Агенције за приватизацију. Накнада за успех у поступку приватизације ће бити исплаћена из средстава остварених продајом предузећа и неће бити финансирана из донације – озакоњен је налог донатора у **Пројекту техничке помоћи за развој приватног сектора склопљен 2001. године између СРЈ и Међународне банке за обнову и развој и Међународног удружења за развој**.

Поменути пројекат је озакоњен усвајањем у Савезној скупштини потврђивањем споразума о донацији за те намене. Материјал је подељен на дан одржавања седнице, где је по хитном поступку, без образложења предлагача и без расправе, прихваћен вољом већине још један налог донатора – за 6 милиона долара наводне донаторске помоћи преузете су недопустиве обавезе; пре свега, од 6 милиона долара 4.730.000 долара вратиће се земљама донаторима преко консултантских услуга појединачно (890.000 долара) и услуга консултантских и ревизорских фирми (3.840.000 долара).

Ангажовање консултаната банка донатор одобрава у прецизно дефинисаној процедури, чак и у фази „планирања одабира“.

Агенције за страна улагања, за приватизацију, за развој малих и средњих предузећа нису само замишљене, већ и прецизно одређене тим Пројектом (касније Споразумом) као пролазни рачуни тих називи донатора. Савезна скупштина је на захтев донатора ратификовала тај споразум међународног карактера као гаранцију за заштиту интереса донатора.

Из тог пројекта је произашао Закон о приватизацији (и сва пратећа законска регулатива) који је у значајној мери истицао принцип транспарентности у спровођењу приватизације, што претпоставља увид јавности у начин на који Агенција за приватизацију пондерише критеријуме за продају предузећа, како врши избор консултаната који играју важну улогу у одређивању вредности капитала и како се врши процена вредности приликом продаје предузећа, како објављује извештаје о току приватизације и о новим власницима, о томе одакле долази уложени капитал приликом продаје, у испуњење уговорних обавеза од стране нових власника, у случајеве присутне корупције (а посебно о евентуалној умешаности државних органа и функционера), у извештаје о предузетим санкцијама када се крше законске одредбе или када је у питању злоупотреба положаја и власништва.

А у пракси, приватизација се одвија под велом тајних процедура (дешава се да чак ни сви учесници у процесу не могу да добију поменуте извештаје); сви приговори о незаконитим поступцима и захтеви за раскидање таквих угово-

ра се најчешће квалификују као противљење процесу приватизације и често државни органи интервенишу у корист власника који је незаконито дошао до власништва приватизоване фирме.

Из тако осмишљеног процеса приватизације проистекао је низ спорних случајева, почев од смедеревског „Сартида“ где су инострани ментори и домаћи „финансијери“ наплаћивали своје услуге кроз приватизацију и кроз потпуно слободан приступ овом тржишту са минималним царинским стопама за све врсте роба.

Тако је процес приватизације имао за последицу низ негативних економских, социјалних и политичких последица, а не позитивних ефеката. Једна од важних последица је прикривање корупције на врху, као корупција у смислу „трговине утицајима“ и учешће органа власти у корупционашким аферама, као и спрега политичких функционера и тајкуна у дељењу незаконито стечене добити од приватизације. А стварање нових приватних монопола у пракси доводи до појаве нових олигархија које све више исказују и политичке амбиције и утичу на правац и карактер промена у Србији.

И поред хвалоспева актуелне и бивше владе о фантастичним резултатима приватизације, ево неколико убедљивих аргумената да она није одмакла далеко од почетка. Од укупно 1.450 продатих предузећа, странци су купили тек око стотинак предузећа или мање од седам одсто. Истовремено, у периоду од 2001. до почетка 2004. године у Србији је продато око 1.300 предузећа при чему су она запошљавала само 5 одсто укупне радне снаге и располагала са око 6-7 одсто државног капитала, што указује на више него скромне резултате приватизације.¹⁾ Истовремено, у 1.450 до сада продатих предузећа било је запослено укупно 200.000 људи, а то не представља ни петину од укупно запослених у привреди Србије. Уосталом, када је доношен Закон о приватизацији, помпезно је најављивано да ће се тај процес завршити за четири године, а онда је рок померен најпре на 2007. годину, а најновијим законским решењима помера се за још годину дана, дакле на 2008. годину. При томе, према изменама и допунама Закона о предузећима из 2002. године, предузећа се продају по динарској процени вредности њиховог капитала из 1997. и 1998. речују, за багателу.

Поставља се питање, зашто такву приватизацију ММФ и ЕУ оцењују успешном и дају подршку властима које је спроводе, оцењујући их „шампионима приватизације“? Зато што је то најпослушнија власт у прихватању захтева ММФ-а, институције која најдоследније пропагира и намеће некритичку неолибералну концепцију транзиције у пост-социјалистичким земљама, упркос свим негативним резултатима у погледу укупних економских и социјалних ефеката од којих је најзначајнија незапосленост.

Основни мотив за куповину наших предузећа је куповина домаћег тржишта и/или природних ресурса и ако је то могуће, остваривање доминантне позиције на домаћем тржишту. Отуда је и највећи износ приватизационих прихода остварен инвестицијама усмереним ка природним ресурсима, производњи хране и позиционирању на тржишту. У ту сврху, занимљив је и одговор на питање шта странци купују. У односу на укупан обим производње у земљи, страни инвеститори су дошли у посед:

– приближно 100 одсто индустрије цемента (све три домаће цементаре - Нови Поповац, Беочин и Косјерић су продате);

– готово 100 одсто индустрије дувана (индустрије дувана ДИН Ниш и ДИВ Врање)

– више од 60 одсто индустрије млека (ИМЛЕК, суботичка, новосадска, зајечарска, земунска, зрењанинска и сомборска млекара);

– око 70 одсто индустрије пива (Апатин, Челарево, Зајечар, Панчево);

– око 45 одсто индустрије минералне воде („Књаз Милош“, „Паланачки кисељак“, „Роса“).

Дакле, страна инвестициона активност је усмерена само у високопрофитабилне делатности и привредне гране, где Србија има трајне компаративне предности. Отуда је и највећи страни инвестициони волумен, као што се види, усмерен ка прехранбеној индустрији, индустрији дувана, индустрији цемента, производњи и дистрибуцији природне минералне воде. Све наведено најбоље илуструје следећи податак: од 1,5 милијарди евра, колико износи продајна цена за свих 1.450 продатих предузећа, половина отпада на шест предузећа из наведених делатности. Тако је „Филип Морис“ за „Дуванску индустрију Ниш“ платио 387 милиона евра, „Бритиш америкен тобако“ за фабрику дувана у Врању 50 милиона евра, „Титан“ за цементару у Косјерићу 41,76 милиона евра, „Холцим“ за цементару у Н. Поповцу 60,89 милиона евра, „Лафарж“ за цементару „Беочин“ 59,027 милиона евра и „Лукоил“ за „Беопетрол“ 117 милиона евра. С друге стране, постало је очигледно да већи део друштвених предузећа није могуће приватизовати по постојећем моделу, јер ни на поновљеним аукцијама и тендерима није било заинтересованих купаца. У прва четири месеца 2005. године на аукцијску продају је изнето око 100 предузећа, а продато тек 30-ак. Ништа боља ситуација није ни када је реч о тендерској продаји предузећа. У истом временском периоду продата су само два предузећа. Акцијски фонд је у прва четири месеца ове године продао укупно 45 пакета својих акција. Реч је о предузећима у којима су мали акционари већински власници, а која су приватизована по старом закону (Закон о својинској трансформацији из 1997. године). Занимљиво је да се највећи део куповина у овој години односе на предузећа приватизована по старом моделу. Још је занимљивије то што

креатори економске политике и ове трансфере урачунавају у приватизационе приходе, иако је реч о предузећима која су била приватна, односно у власништву малих акционара. Следећи ову логику сваки пут када се постојећи власници из чисто економских разлога одлуче да продају своје акције трећим потенцијалним власницима, држава ће да остварује приватизационе приходе без обзира на то што је акција само променила свог власника.

У практичној политици спровођењем приватизације сви циљеви су практично сведени на један циљ – попуњавање државног буџета брзом и потпуном приватизацијом друштвених ресурса, без размисљања о дугорочним социјалним и политичким последицама таквог понашања.

И све већи јаз између богатих који неконтролисано увећавају своје богатство и све бројније армије незапослених, сиромашних слојева чији ниво егзистенције све више пада је резултат приватизације. Прву групу сачињавају „нови богаташи“ који учвршћују свој положај спрегом са владајућим политичким структурама, као и класа „нових латифундиста“, који енормним увећавањем земљишног поседа постају нова економска и политичка елита која у великој мери утиче и на тип процеса приватизације, као и на контролу њеног спровођења. Једном речју, много је више проблема створено него што их је решено приватизацијом спроведеном 2000-2006. године.

Програм Српске радикалне странке

Српска радикална странка се залаже за реализацију занемарених основних циљева приватизације као што су:

- стварање услова за оздрављење предузећа путем инвестиција у њихово унапређење и ефикасније пословање;
- отварање нових радних места;

– подстицање тржишне конкуренције ради подизања продуктивности рада и посебно побољшања економских услова живота.

Инвестиције и социјални програми морају бити обавезни део приватизационих уговора са чврстим гаранцијама за њихову реализацију и санкције за неиспуњење.

Приватизација великих јавних предузећа мора бити изведена селективно и зависити од искустава из окружења. У областима где је приватизација имала за резултат конкуренцију, ниже цене и већи квалитет услуга и где је могуће контролисати монополе, треба извршити потпуну приватизацију, на пример ЈАТ-а. Приватизација НИС-а може бити спроведена до нивоа од 49 одсто, а приватизацију ЕПС-а не треба вршити (производња, пренос, дистрибуција и снабдевање). Енергетика јесте стратешки сектор не само због вредности капацитета већ и карактера делатности који утиче на развој других сектора као и сектора услуга. Реструктурирање мора подразумевати технолошко осавремењавање производње у тим системима, а не само отпуштање вишка запослених којима држава мора понудити могућности нових видова запошљавања.

Нов концепт привредног развоја мора да одражава стратегију државне политике која заједно са приватним сектором ствара услове за стабилан привредни раст. Тај концепт развојне државе данас са успехом примењује Русија.

Приватизација не значи прелазак из једне крајности у другу, у том смислу да се и државна својина потпуно и без остатка трансформише у приватну својину. Све релевантне привреде у свету, посебно привреде земаља ЕУ, по власничком карактеру су мешовите привреде у којима постоји снажан државни сектор.

Данас, када је интерес страног капитала за улагање у Србију недовољан да обезбеди ниво активности потребан за одржавање социјалне равнотеже, а домаћи инвеститори, немају одговарајући предузетнички капацитет, један од могућих одговора је – држава. Држава не само да има легитимни интерес за то, већ и обавезу да у периоду транзиције обезбеди максималну искоришћеност имовине којом располаже.

Пројекти партнерства јавног и приватног власништва имају огромне могућности за примену - од комуналних служби управљања отпадним материјалима до изградње инфраструктуре (*PPP Public Private Partnership*).

Из погрешно осмишљене и углавном накарадно спроведене приватизације, кроз Закон о приватизацији и кроз злоупотребу стечајног поступка, слили су се у буџет значајни приватизациони приходи. Такође, значајан део средстава из тог процеса је завршио на приватним рачунима, а делу се изгубио траг.

Држава не треба да користи приватизационе приходе за потрошњу, већ за улагања у стратешке секторе (енергетика, пољопривреда) и то у проширење и модернизацију производње, затим и у услуге. Употреба тих средстава за отплату дугова и раст девизних резерви као главни извор ликвидности су лоша алтернатива. Та алтернатива не нуди раст запослености, продуктивности и извоза.

Потребне су нам и директне стране инвестиције, али у постојећа предузећа реалног сектора, а не само у акције и инвестиције у трговинске ланце. Али, већи прилив тих инвестиција се може очекивати само ако се смањи степен корупције и ако постоји јасан законски оквир. Што је више нових закона, то је мање уходане судске праксе и све постаје могуће, односно немогуће, што погодује корупцији.

Напомена:

- 1) Центар за слободно тржиште, „Тржишне реформе у Србији“, стр. 1.

„Нове” реформе у здравству – кршењу закона и самовољи директора београдских домова здравља нигде краја

Опстанак директора уз помоћ петиције и полиције

- Директорка Дома здравља Раковица, која је на руководећу функцију именована одлуком министра здравља у оснивачи Томице Милосављевића, а којој је претходила политичка нагодба, истрада новац чланова Синдиката лекара и фармацеутиа Србије који се у име чланарине одузима од њих

Самовоља, кршење закона и непознавање законских оквира, које су као државни чиновници дужни да поштују, све чешће је присутно у раду појединих директора здравствених установа у Београду, а последњих месеци је ескалирала до неслућених размера.

Недавно је тим поводом, Градски одбор Синдиката лекара и фармацеута Србије (СЛФС) одржао конференцију за штампу у Међународном прес центру на којој је изнео детаље о збивањима која озбиљно конкуришу за Риплијеву рубрику „Веровали или не”.

Конкуренција је веома оштра, а дешавања на граници здравог разума.

Агонија везана за затирање стоматолошке службе у државном здравству, за шта никада нико није успео да објасни где је правно упориште таквим мерама, упркос пријавама

инспекцији рада, као и указивања надлежних из Министарства здравља да то није у складу са законом, наставља се несмањеном жестином.

Тако је в.д. директора ДЗ Раковица др Зорица Јовановић овог месеца одлучила да стоматолозима не исплати редовна повећања плате, како је утврђено законским прописом. Истовремено, исто повећање је исплатила свим осталим категоријама запослених.

На захтев Синдиката за објашњење, одговора нема! Председник ГО СЛФС-а др Драган Цветић, приликом сусрета са новинарима, подсетио је да се већина директора у здравственим установама, па и др Јовановић, већ дуже време налазе у статусу в.д. директора, што је у супротности за законом, који тај статус дозвољава само у трајању од шест месеци. Дакле, ако би наше право стриктно следило закон-

ске прописе, све одлуке в.д. директора, па и одлука актуелне директорке ДЗ Раковица да не исплати повећање плата стоматолозима, могле би се глатко оборити.

Нажалост, то није једини проблем са којим већ јако дуго кубуре синдикални активисти СЛФС-а ДЗ Раковица.

Самовоља др Јовановић иде дотле да она не признаје правоснажне судске одлуке. Закон за њу, како ствари стоје, не важи!

Наиме, в.д. директора тог београдског дома здравља одбија да у праксу спроведе одлуку Првог општинског суда у Београду, којом се дефинитивно ставља тачка на спор око легитимитета актуелног руководства СЛФС-а.

Након судског спора који је трајао неколико година, а до којег је дошло због проневере синдикалног новца коју је починило бивше руководство СЛФС-а, Први општински суд у Београду за правног наследника ове синдикалне организације признао је СЛФС, чије је седиште у Бранковој улици бр. 8.

Међутим, в.д. директора ДЗ Раковица, упркос судском решењу, признаје „групу грађана“ која је задржала некадашње поросторије СЛФС-а у Масариковој бр. 5 и која се у јавности и даље представља као СЛФС.

На челу те групе је др Мирјана Паунковић, специјалиста медицине рада у ДЗ Раковица.

Шта се дешава?

– Иако смо доставили судско решење, оверене и потписане приступнице чланова нашег синдиката, в.д. директора већ месецима одбија да синдикалну чланарину коју издваја око 50 лекара чланова СЛФС-а уплати на рачун тог Синдиката (Бранкова бр. 8), већ по сопственом нахођењу тај новац усмерава на рачун „групе грађана“ из Масарикове бр. 5, објашњава др Светлана Петковић-Ђорђевић, доскорашњи председник Основне организације СЛФС-а.

Она истиче да чланови СЛФС-а оправдано сумњају да је новац, који им се на име чланарине одузима од плата, заправо покраден, јер се мимо њихове воље, усмерава на другу адресу, а могуће је да се у ери предизборних надметања, чак

троши и у политичке сврхе које су власницима чланарина непознате.

– Како? То не знамо, али захтевамо од надлежних да се поштују законски прописи и да се уважи глас легално изабраних представника СЛФС-а, да се чланарина уплаћује тамо где и припада, на рачун СЛФС-а чије је седиште у Бранковој бр. 8, указује др Петковић и др Ђорђевић.

На име синдикалне чланарине издваја се један одсто од плате сваког члана СЛФС-а. На нивоу ДЗ Раковица, према проценама, на месечном нивоу та сума се креће између 20.000 и 25.000 динара, на годишњем око 300.000, дакле, више од 3.500 евра завршава на нечијем рачуну, без сагласности оних из чијих прихода се тај новац издваја. Да ли је реч о класичној пљачки туђих пара?

Дакле, уз сагласност в.д. директора ДЗ Раковица, опстаје један фантомски и нелегални синдикат, на чији рачун се слежу туђе паре, али како ништа није цабе, они заузврат безрезервно подржавају све њене одлуке, чак и онда када немају никакво законско упориште.

Тако је др Зорица Јовановић, наравно уз помоћ активиста ГГ („групе грађана“), недавно покренула сакупљање потписа за петицију, која би требало да послужи да и у наредне две године остане на функцији директорке ДЗ-а.

Ако је и од в.д. директора, много је!

Синдикат СЛФС подсећа да она на руководећу функцију није стигла (камо среће), путем конкурса, већ одлуком министра здравља у оставци Томице Милосављевића, при чему је, знају већ и врапци на грани, тој одлуци свакако претходила одређена политичка нагодба. Тада није било петиције.

Ових дана, др Јовановић се изненада сетила „гласа запослених“ и потражила подршку својих колега, сакупљајући потписе. Заузврат, више месеци уназад, поклањала им је туђи новац.

Да ли је то можда први знак „нових“ реформи у здравству? Да ли ће се убудуће на чело здравствених установа долазити уз помоћ петиције?

Ништа боље није ни у Дому здравља Стари град. Некада прва и најугледнија установа примарне здравствене заштите у главном граду, данас, према истраживању задовољства пацијената, које је недавно спровео Институт „Батут“, ова установа је заузела одлично – последње место!

Напредак, нема шта!

Самовоља и кршење прописа „краси“ и в.д. директора овог дома здравља о чему су медији опширно извештавали летос, када су по налогу др Славице Крунић-Куцуловић, стоматолозима исплаћене плате од 0,75 пара до целих 200 динара!

Синдикат лекара и фармацеута се тада жестоко побунио, покренуо судски спор, јер правног упоришта за одлуку в.д. директора није било. Дигла се прашина, градски секретар за здравство др Иван Радојковић је тражио објашњење од Министарства, саветник министра др Василије Антић је рекао да се плате морају исплатити, али в.д. директора је задржала своју В.Д. позицију.

Након тога, према речима председника ОО СЛФС-а др Радоша Радуловића, представници Синдиката су безброј пута покушали да успоставе контакт са в.д. директором, али без резултата.

На дописе не одговара, на захтеве да их прими, такође.

На захтев чланства ОО СЛФС-овог дома здравља, организовала је трибину, на којој је требало да правни саветник СЛФС-а Јован Атанасијевић, иначе и члан УО ДЗ-а Стари град, да објасни недоумице око новина у Закону о раду.

Трибина је заказана, уредно пријављена, плакат о времену и месту одржавања истакнут на огласну таблу. Све је било регуларно.

У време када је требало да се заказана трибина одржи, када се окупило знатан број запослених ове установе, не само лекара, већ ни медицинских сестара, као ни фармацеута који раде у апотеци која је у саставу дома здравља, а коју в.д. директора упорно настоји да затвори, изненада се појавила полиција!

Пацијенти су били збуњени и запањени. Шта се догађа? Ко је кога убио? Опљачкао? Ко се потукао? Ништа није било јасно.

Припадници интервентне бригаде полиције СУП-а Стари град такође су били збуњени. Питају лекаре – зашто смо ми овде? Ко нас је позвао?

Тек након унакрсне размене информација, установљено је да је неко из управе ДЗ-а Стари град (највероватније в.д. директора) позвао полицију.

Сала је била закључана, кључа – нигде. Канцеларија директора закључана, др Крунић-Куцуловић, по свему судећи, побегла!

Било би смешно да није трагично.

У срцу Београда, самом центру престонице, в.д. директор, у паници и страху од својих колега, позива полицију да спречи регуларно пријављен синдикални скуп на којем је чланство требало да добије прецизну информацију о изменама закона. Као учесник најављен је и правни саветник Синдиката, иначе члан УО ДЗ-а Стари град Јован Атанасијевић, који је требало да одговори на питања запослених које су то новине у Закону о раду.

Уместо свега тога - интервентна бригада полиције!

Др Радуловић, председник синдикалне организације у ДЗ-у Стари град, изнео је још један податак око којег се СЛФС спори са в.д. директором.

Наиме, у склопу Дома здравља налази се апотека, која је саставна јединица ове установе. Послује већ дуже од две деценије и то редовно, позитивно.

Последњих месеци, др Крунић-Куцуловић је у неколико

наврата покушавала да убеди Управни одбор да ту апотеку треба затворити, јер послује са губитком.

На инсистирање наких чланова УО, једва се дошло до извештаја о пословању из којег је јасно да апотека послује са добитком.

Затварањем апотеке, четворо фармацеута остало би без посла, а пацијенти установе без могућности да након прегледа у истој установи, што је за већину пацијената мала привилегија, добију лек који им је прописан.

Коме је у интересу да се та апотека затвори, пита др Радуловић.

Можда одговор на то питање лежи у изјавама директорке Апотекарске установе Београд, која је у неколико наврата рекла да ту апотеку треба затворити, а да ће њена установа преузети четворо запослених.

Међутим, ако нешто није у реду, одлуку о затварању доноси инспекција, а не директор друге, и то конкурентске установе, указује др Радуловић.

Уколико је тачна и прича, која се ових дана може чути у кулоарима, да се спрема приватизација Апотекарске установе Београд, јасно је да с повећавањем простора и капацитета расте и цена те фирме.

Да ли у „том грму лежи зец“, видећемо брзо.

На конференцији за штампу, представници СЛФС-а упутили су захтев Министарству здравља, Министарству за рад и социјална питања, као и Министарству правде да стане на пут оваквом понашању в.д. директора у примарној здравственој заштити, да се обезбеди спровођење судских одлука, али и да се омогући неометан рад СЛФС-а, свуда где тај Синдикат легално постоји и делује.

Није само реч о „преусмеравању“ синдикалне чланарине, на туђ рачун и онемогућавању да се одржи редован састанак синдикалне организације, већ и о грубом кршењу закона, због чега би у свакој демократској земљи неко морао да одговара пред законом истакли су представници СЛФС-а.

Р. В. С.

Одлучите се за радикалне промене

Пише: мр Дејан Мировић

Остало је још мало времена до одлучујућих избора. Они ће одредити будућност Србије. Избори су последња шанса за опоравак Србије, јер од пуча 5. октобра 2000. траје константни суноврат наше државе. Изгубили смо Црну Гору. Досовска власт је потписала Београдску повељу која је омогућила сецесију Црне Горе. Омогућено је одржавање референдума под веома неповољним условима. Око 260.000 црногорских држављана у Србији није имало право гласа на референдуму. Досовска власт је пристала и на услов од 55 одсто изашлих гласача. Пристали су и на то да трећеразредни службеници ЕУ одлучују у референдумској комисији. Ћутке се прешло и преко очигледних манипулација за време гласања (долазак гласача из иностранства) и притисака на просрпско гласачко тело. Неактивни и необавештени досовски премијер Коштуница се није потрудио да присуствује макар једном преферендумском скупу у Црној Гори. Острашћени досовски председник Тадић је чак давао подршку сепаратистичком ДПС-у и био је први државник који је похитао (безглаво) у Подгорицу, иако ни тамошња опозиција тада није прихватила референдумске резултате. Тако је овај двојац без кормилара (тачније речено са кормиларом у америчкој амбасади у Кнеза Милоша) дао легитимитет одвајању Црне Горе. Изгубили смо 200 километара обале, излаз на море и око 200.000 наших сународника је остало препуштено на милост и немилост острашћеном црногорском режиму. Наравно, Тадић и Коштуница

нису ни помислили да понуде оставке после ове катастрофе у 2006. години.

Косово и Метохија

Сличан сценарио се спрема и за Косово и Метохију. Наша јужна покрајина се отима противно свим међународним правним нормама. Тај процес отворено заговарају представници олигархијских режима из Лондона и Вашингтона. Они и не крију да ће тај процес доживети кулминацију одмах након избора 21. јануара. Зато им треба још једна досовска кохабитација. Јасно је да у Вашингтону и Лондону знају да би досовски режим доживео крах на било којим изборима након проглашења независности Косова и Метохије. Тадић се недавно „случајно“ сусреће на аеродрому у Скопљу са ратним злочинцем, терористом, кољачем Срба у Хрватској и на Косову и Метохији – Агимом Чекуом. Агим Чеку (за кога Американка Дајана Џонстон пише: „Чеку је стекао ужасну репутацију спроводећи бруталне масакре над Србима на простору Лике“ – Џонстон Д. „Сулуди крсташи“ ИГАМ, Београд, 2005, стр. 40.) је за Тадића „војник“ („Пресс“ 18. 12. 2006.). Нешто касније је покушао да оправда тај сусрет уличним речником и небулозном изјавом: „Бежање по аеродрому од Чекуа би био кукавичлук, а ја сам одрастао на Дорћолу и тамо је често морало да се излази на црту“ („Политика“, 20. 12. 2006). Такав речник је потпуно непримерен функцији коју Тадић обавља, али је зато примерен кафанским обрачунама.

Такође, острашћени Тадић је у марту 2006. године нападно и неукусно изјављивао да неће ићи на сахрану бившег председника Србије Слободана Милошевића. Нешто рани-

је се безглаво нудио да присуствује сахрани сепаратисте Ибрахима Ругове, иако га нико није тамо ни звао. На срећу, сепаратисти и терористи су одбили то нуђење, тако да је избегнута нова велика бламажа наше државе. Такође, Тадић је упркос противљењу СПЦ-а и српског народа са Косова и Метохије позивао српски народ да изађе на сепаратистичко-терористичке изборе. Ни Коштуница није ништа бољи. Једина разлика је у томе што Тадић сваки издајнички чин обавља са осмехом, а Коштуница то ради намргођен. Грађани не треба да забораве ни то да су управо Коштуница и његова партија омогућили долазак Тадића на власт. Подржали су га у другом кругу председничких избора. Дакле, двојца Коштуница-Тадић води ка новој катастрофи у 2007. години сличној оној која се десила са Црном Гором 2006. године.

Војска

Ми више немамо војску. „Реформе“ су уништиле некада јаку регионалну силу. Дрastiчно је смањен број војника најбоља официри су пензионисани или отерани у Хаг. Уништена су противавионска средства, авиони више не лете. Мистериозно су изгубили животе млади регрути (нпр. случај „Топчидер“). Жалосно стање се најбоље видело на трагикомичној паради у Београду 2006. године. МИГ-ови 29 нису технички били исправни, летели су старији модели, а након параде је хистерично прогођен питомац само зато што је салутирао слици генерала Младића. Да би фарса била потпуна, Коштуница и Тадић су били присутни на тој паради. Он је патетично покушавао да паради да свечани тон, иако је све подсећало на сахрану.

Коштуница подржава и грађанина који се представља као министар одбране и који отворено говори о некаквом учешћу у наводним мировним мисијама. У ствари, ради се о попуњавању НАТО окупационих снага у Авганистану. Дакле, наши војници се спремају за нове ратове где ће улудо гинути зарад интереса америчког режима.

Досовска власт не говори шта је улазак у НАТО донео земљама Источне Европе. На пример, Словенија је морала да повуче из употребе 30 обновљених тенкова Т-55 М. Исто ће морати да уради и са модерним тенковима М-84. Целокупна војна индустрија, која је у време СФРЈ доносила 400 милиона долара, сада је срозана на 1,5 милион долара годишње. (Васовић-Мекина С. „Политика“, 2. 12. 2006)

Спољна политика

Спољна политика ДОС-а се водила на досад незабележен начин. Писана су трагикомична писма америчком председнику. Тадић је, тако, 2004. године описивао Бушу како је био у друштву са једним нашим бившим Ен-Би-Еј кошаркашом, затим је назвао други Ен-Би-Еј кошаркаш, али актуелни, нагласио је Тадић, као да је то битна чињеница у државничким пословима. Затим је Тадић похитао у цркву где се помолио за САД. Такође, у писму се Тадић јавно и патетично закleo Бушу на верност (!?). Тој колекцији бесмислица свакако треба додати и јавни сусрет Тадића и његовог тешке хрватског певача Дарка Рундека, након ноћне туче у Београду. Затим и одговор на питање кога би најрадије упознао (певача Стинга?!) и припајање организације „Отпор“ владајућем ДС-у, што је био прст у око Русији, исто као и срамно преименовање улица у Београду (генерала Жданова и маршала Толбухина).

У спољнополитичке „успехе“ спадају и безглаве регионалне посете. На пример, у Сребреници су Тадић, али и наша држава, понижени тако што им није било допуштено да буду у првом реду, у Хрватској је дат легитимитет Месићу приликом посете Теслином родном месту (где више нема Срба), иако Месића чак и хрватска јавност оптужује да је водио неоусташку политику током 90-тих.

Тадићев саветник за спољне послове и медијски кандидат за новог министра иностраних послова Вук Јеремић се „прославио“ изјавом да ће Кери победити Буша на председничким изборима. Фантазирало се о некаквом „кокусу“ у Конгресу, иако сама та реч говори да се ради о скупу индијанских поглавица. Фарса је настављена и крајем децембра 2006. када је Србија примљена у такозвано Партнерство за мир. Јавно су се свађали Министарство спољних послова и Тадићев кабинет ко је заслужнији за такав „успех“, иако су са Запада отворено поручивали да је то урађено само због предстојећег неповољног решења за Косово и Метохију. Прећуткивало се да су Русија и Белорусија одавно у том „партнерству“ и тај чин је представљан као некакав „историјски успех“. Тужно, али истинито.

Економија

Распродаје се оно што је највредније у нашој привреди, расте спољни дуг земље.

Из дана у дан пада животни стандард наших грађана. Корупција и афере су постале заштитни знак досовске власти. Највреднији системи се продају странцима уместо да се врате држави. На пример, када је „Мобтел“ одузет олигарху Карићу, патетично се писало о Коштуници као новом Путину. Међутим, „Мобтел“ није враћен држави као што је

Проверени слогани

урадио Путин са „Јукосом“, већ је продат странцима. Дакле, направљена је још већа штета.

Афере су се низале једна за другом, а јавност је сазнала за њих након медијских сукоба Дракулића са ДСС-а или Лабуса са Г-17. Нови олигарси су заменили старе и сваки од њих данас има „свог“ човека у врху досовске власти. Ипак, све те пропусте досовске власти треба да прикрије сладањува пропаганда о некаквом „европском“ путу Србије. Зато се злонамерно и перфидно пред нашом јавношћу прећуткују негативни ефекти придруживања Европској унији. На пример, досовска власт не говори нашим грађанима да је спољни дуг Мађарске достигао невероватних 66,2 милијарде долара у 2005. години, ни да је спољни дуг Чешке у истом периоду достигао 49,1 милијарду долара, а Пољски дуг 101,5 милијарди долара (www.cia.gov/cia/publications/factbook). Бути се и о социјалним узроцима немира у Мађарској 2006. године. Не спомиње се податак да је 800.000 Пољака напустило своју земљу након уласка у ЕУ 2004. године („Политика“ 2. 12. 2006). Они, данас, у тешким условима раде у Западној Европи најпростије послове, истовремено се борећи за основна социјална права или јефтин смештај. Дакле, пут у ЕУ може довести до новог осиромашења наше земље и емиграције најспособнијег дела нашег становништва. Ништа од тога досовска власт не износи у јавност када говори о некаквом „рају“ који нас чека ако уђемо у Европску унију.

Победа српских радикала – једино решење

Ипак, наши грађани не треба да губе наду. Победа Српске радикалне странке на изборима је прави начин да се зауставе негативни процеси.

Српска радикална странка је модерна и демократска странка која неће да пали скушштину, неће да руши наше институције и уводи кризне штабове; неће да даје лажна обећања нити да користи празне фразе. Реално ће проценити ситуацију у нашој земљи, а затим ће даноноћно радити на побољшању незавидног стања.

Српска радикална странка уважава људска права свих наших грађана. Проф. др Војислав Шешељ је још 90-тих поручио: „Национализам није шовинизам, национализам је патриотизам“ (В. Шешељ „Гуја у недрима“, АБЦ Глас, Београд, 1994).

Српска радикална странка гарантује да ће искоренити корупцију, криминал и мито.

Српски радикали нуде решење и у економском смислу. Оно ће се, пре свега, заснивати на јединственом уговору који има наша земља - Уговору о слободној трговини са Руском Федерацијом, новом економском и политичком светском силом. Данас досовска власт не користи тај уговор, већ то раде словеначке и хрватске фирме које послују у нашој земљи. Преко Русије можемо равноправно сарађивати са ЕУ. Само тако ћемо бити у могућности да добијемо најновију технологију и праве инвестиције. Само тако нећемо бити сиромашни и презрени партнер богатих, као што су данас земље Источне Европе. И Томислав Николић је изјавио у децембру ове године: „И сада говорим сарађивањем и са Истоком и са Западом“ (М. Милосављевић, НИН, 7. 12. 2006).

Досовска власт покушава провидно да сакрије од наше јавности да се однос снага у свету променио у односу на 90-те. Никакве санкције нити изолација земље више неће моћи да прођу на Савету безбедности УН-а. Агресија на Ирак је разоткрила право лице америчке политике. Она је данас изузетно непопуларна у свету. Русија је неупоредиво јача под Путином него што је била под Јељцином. ЕУ данас зависи од руског гаса и енергије. Русија је већ толико јака да је спречила проглашење независности КиМ у УН-у

Антиглобализам је оно за шта се данас залажу све мо-

дерне странке и покрети у свету. И зато је СРС једина модерна антиглобалистичка странка и једина странка у Србији која има будућност. Антиглобалистички покрети већ освајају власт у Латинској Америци. СРС је у стању и да направи мост сарадње са исламским светом. Исправиће се грешке Тадића и његовог кабинета који форсирају сарадњу са режимом у Тел Авиву и личностима као што је ратни злочинац Аријел Шарон.

Српска радикална странка је једина русофилска странка у Србији. Та чињеница је позната и у Русији. Најбољи доказ за то је подршка и залагање председника РФ Владимира Путина, Руске думе и Министарства иностраних послова да се сачува живот проф. др Војислава Шешеља за време његовог штрајка глађу у Хашком трибуналу.

Српска радикална странка је и највећа странка у Србији. Има преко 405.000 чланова. Српска радикална странка жели и хоће да преузме одговорност за будућност Србије.

Први корак ка преузимању те одговорности биће победа на изборима 21. јануара 2007. Сваки члан странке, али и нестраначки патриота, то мора имати непрестано у виду. Од данашњег дана па до избора, он мора предано радити на остваривању тог циља. Говорите својим пријатељима истину, она је на нашој страни. Будите истрајни као проф. др Војислав Шешељ у борби за бољу Србију. Ако тако буде, победа ће бити загарантована, а обнова Србије ће постати могућа.

**Дајте лични допринос обнови Србије!
Изађите на изборе и заокружите број 4!**

Српски Минхаузени

Пише: Душан Марић

На предизборним плакатима Демократске странке Србије Србија је снажна и сложна. Радна и вредна. Слободна и отворена. Правна и праведна. Поштена и поштована. Српска и европска. Богата и успешна. Плодна и родна. Домаћинска и гостољубива. Укратко, Србија која не постоји. Нигде осим у спотовима и плакатима предизборне магле коју, између осталог лансирајући и наведене петпарачке паролe, српском народу пакују и продају Војислав Коштуница и Велимир Илић, ДСС и Нова Србија. Садашња влада Србије.

У стварности, највише заслугама њих и њихове сабраће из ДС-а и Г 17 плус, Србија је изнемогла и разједињена. Између родољуба, који би да је сачувају за своје потомке и издајника, плаћеника Запада, који би да је што пре докрајче. Са разореном економијом, беспослена и деморалисана. Окупирана, војно у Приштини и Пећи, морално, медијски и политички у Београду и Новом Саду.

Притиснута криминалом и корупцијом домаћих „спаситеља“ и неподношљивим уценама њихових послодаваца из Вашингтона и Брисела. Сиromашна и успешна само у испу-

Папољупци и Европејци

Жути председник

alc
016

њавању њихових, по српски народ погубних, налога. Са плодним и родним њивама, углавном будућно раскрчмљеним између мафијашких босова који су своје школовање започели са СПС-ом и ЈУЛ-ом, а дипломирали под окриљем ДС-а, ДСС-а, Г 17 плус и СПО-а, или зараслим у коров.

Србија, некада заиста домаћинска и гостољубива. Сада, захваљујући Коштуници, Тадићу, Драшковићу и Динкићу, гостољубивија према непријатељима, према пилотима НАТО који су њену децу убијали бомбама и ракетама, него према пријатељима.

Кад у овој и оваквој, на колена обореној Србији власт у предизборну кампању крене са тако безочним лагаријама, као што је то учинила влада Војислава Коштуница, то значи да он и његови сарадници имају лоше мишљење о стању здравог разума својих грађана. Јер само неком ко је скроз блентав могу се сервирати небулозе с почетка овог текста и очекивати да их он прогута и 21. јануара гласа за српског барона Минхаузена.

По званичним подацима, на бироима рада у Србији посао чека преко 940.000 људи. Што значи да је укупан број неза-

послених Срба премашио милион. Индустрија од које је живело пола државе и чији су производи били конкурентни на европским тржиштима, уништена је. Сваке године под владавином досовских „демократских“ партија у Србији је с посла избачено више од 100.000 радника, који су у развој Србије уградили деценије мукотрпног рада и здравља. Уз понижавајућу отпремнину, или и без ње. Без права на социјалну и здравствену заштиту, па ко преживи. А таквих је све мање.

Предузећа која су они изградили својим знањем и знојем су кроз лоповску приватизацију, уз милионске провизије, поклоњена српској и међународној мафији. Три шећеране продали су за три евра, за три килограма шећера. А само једна од тих шећерана је у резервама репроматеријала (шећерна репа и меласа) и дуговањима коопераната имала 47 милиона евра. За три цементаре узели су мање новца него што је Милошевићу нуђено за једну.

Смедеревски „Сартид“ продали су за 20 милиона долара. Већ после две године железара је остварила годишњи извоз од 500 милиона долара. У свакој иоле нормалној земљи та чињеница била би довољан разлог да сви који су учествовали у тој приватизацији добију најмање 20 година робије. За Коштуницу и Тадића тај невиђени лоповлук представља „пример успешне приватизације“.

Хиљаде некадашњих радника, уместо на своја радна места, сада ујутро журе до најближих контејнера по доручак. Од угледних грађана, преко ноћи су учињени просјацима. У исто време, најближи сарадник председника Србије Бориса Тадића и председник Градског одбора Демократске странке у Београду Драган Ђилас, који у животу није подигао терет тражи од једне лубенице, јавно се, на телевизији, хвали како је само прошле године његово приватно предузеће остварило чисту зараду од 5 (и словима: пет) милиона евра!? Предузеће је, у ствари, агенција за маркетинг, а послове добије захваљујући монопољу који Ђилас има као итимуус најпознатијег српског психолога и као шеф његове Народне канцеларије. У којој и нема ничег народног осим пара.

Истина је да су за пет година своје владавине уместо милион отпуштених Коштуница, Тадић и друштво запослили више од 100 хиљада нових радника. Активиста ДС-а, ДСС-а, СПО-а, Г17 плус, Нове Србије и СПС-а. Али, не у производним халама, већ у министарствима, локалним самоуправама и у јавним предузећима. На радним местима која се плаћају из буџета. Са грбаче народа.

Када су рушили „ненародни“ режим Коштуница и Тадић, заједно са осталом досовском сабраћом, гарантовали су да ће кад дођу на власт, уз помоћ својих послодаваца из Вашингтона и Брисела, лако и брзо решити проблем Косова и Метохије и сачувати га у Србији.

Сада премијер Коштуница и његов приватни министар иностраних послова Драшковић, Албанцима нуде „више од аутономије“. И обмањују српски народ како је то сјајно решење. Није. Лажу. По међународном праву и вишевековној државотворној пракси више од аутономије је – самостална држава.

Председник Тадић отишао је корак даље од својих „природних савезника у борби против српских радикала“. Он ових дана јавно изјављује како је нормално и реално да Албанци на Косову и Метохији добију независност. Ваљда као награду за 1.000 убијених српских војника и полицајаца, за 3.000 убијених и више од 350.000 протераних српских цивила, за 120 запаљених цркава и манастира, за 40.000 запаљених српских кућа и других објеката, за отету државну имовину вредну милијарде евра, за бомбардовање Србије од стране НАТО, за...

Лудило. Да је председник неке друге државе, која има проблем са сепесионистима као што га има Србија, изјавио то што је изјавио Тадић био би најурен са функције. Међу-

тим, председнику Србије и првом човеку Демократске странке се очигледно учинило да његова изјава не представља довољну подршку пројекту независног Косова и Метохије, па је одлучио да се, само три дана касније, сусретне и разговара са командантом албанских терориста Агимом Чекуом, ратним злочинцем за којим је држава чији је Тадић председник расписала међународну потерницу. Али, када је Драган Ђилас „народна мајка“, а Хавијер Солана „велики пријатељ српског народа“, зашто то не би могао бити и Агим Чеку? Психологија је чудна наука, нема јасне границе између психолога и пацијента, тако да се зна догодити да ови први постану они други.

Досовци су обећали и да ће, чим сруше Милошевића, сачувати заједничку државу са Црном Гором. Међутим, успели су да за само четири године, уз помоћ свог пословног и идеолошког партнера Мила Ђукановића, растуре чак две „заједничке државе“ (СРЈ и СЦГ) и од Црне Горе направе иностранство у којем Србе третирају горе него у Месићевој Хрватској.

Сада обећавају да ће се обрачунати са криминалом. У исто време, Чуме им је стратешки пословни партнер у асфалтирању Коридора 10, Багзи главни адут у обрачуну са политичком конкуренцијом, а Легија најчитанији писац.

Лажу како се у Србији живи много боље него у време Милошевића. Чињеница је да су, откако су они на власти, просечна примања запослених повећана за више од 100 одсто. Али је исто тако чињеница да сад у Србији плату прима бар 30 одсто људи мање него што је примало пре седам година, да је електрична енергија скупља десет пута, хлеб три пута, уље десет пута, комуналне услуге пет пута, нафта три

Порука „експерта“

Г17 ПЛУС НУДИ
ГРАЂАНИМА СРБИЈЕ
ПАСЈИ ЖИВОТ!

пута... Две трећине грађана Србије, гладни и уплашени за голу egzистенцију, грца од њихове „доброте“, а они најављују још бољи живот. Па се онда као чуде зашто млади од њихове „демократије“ беже у иностранство у већем броју него што су бежали од Милошевићеве „диктатуре“. Без обзира на то што су амнестирали све могуће дезертере и практично укинули обавезно служење војног рока.

У обећавању брда и долина бирачима без конкуренције предњачи Коштуничин министар за ненаменско расипање народних пара Велимир Илић. Новинари који прате његову предизборну кампању тврде да Веља својим домаћинима не обећа само оно што они од њега нису тражили. У преподневним часовима. А поподне, кад га стигну умор и ракија, из његових уста просто куљају индустријски погони, километри новог асфалта, нове болнице, школе и спортске хале... Подиже мостове тамо где вода никад није потекла, гради аеродроме у гудурама где ни птицама није лако да се приземље, уводи интернет у селима где већина мештана још увек не увиђа у чему је разлика између латинице и ћирилице...

Његов главни ортак у расипању буџетских средстава Млађан Динкић из Г 17 плус очигледно сматра да Илић добро ради свој посао обмањивања грађана Србије, па поломи ноге и језик да га сустигне и надмаши. Где Веља осване, Млађа обећа најмање четири инвестиције и сто нових радних места. И све чешће своја обећања залива мученицом. Да би показао да није само добар министар и гитариста, већ и „човек из народа“.

Четрнаестог децембра „доручковао“ је у неком селу код Лазареваца. Након прве чашице шљивовице, обећао је обнову једног, након друге другог, а након треће трећег сеоског пута.

Већ после десетак дана кампање Динкић је пронашао „решење“ за Косово и Метохију, а до 19. јануара и почетка предизборне тишине његов језик ће више пута зауставити рат у Ираку, ујединити Јужну и Северну Кореју и зачепити рупу у озонском омотачу. Остаје само да се реши питање како ће Србија зачепити рупу у буџету, коју ће Динкић и његов караван направити путујући Србијом.

Јер, иако су поднели оставке на своја министарска места, Динкић и његови сарадници у кампањи користе службене аутомобиле, у локалним самоуправама их дочекују и госте као ministre, они пресецају врпце на отварањима виртуелних индустријских погона, школа и болница...

Управо док пишем овај текст, слушам најновије „епохално“ Динкићево предизборно обећање – кад он и Г17 плус дођу на власт (а већ годинама све финансије Србије држе у својим рукама), немилосрдно ће се обрачунати са корупцијом. Посебно у државној управи. То је исто као да Чедо Јовановић обећа да ће се обрачунати са наркоменијом, а Вук Драшковић са лажним министрима.

Па, само пре неколико месеци најближи сарадник гувернера Радована Јелашаћа ухваћен је како прима мито од 100.000 евра. И шта је било? Ништа. Ухваћен, ухапшен, па убрзо пуштен на слободу и враћен на руководеће радно место у Народну банку Србије. Треба ли уопште подсећати да је Јелашаћа на место гувернера поставио управо Динкић и да кадровску политику у највишој националној финансијској установи води управо Г 17 плус.

Након две године клиничке смрти, поново се повампирио и Карићев Покрет снага Србије. Док Богољуб негде у белом свету тугује за Србијом коју је опљачкао, кампању воде његова супруга Миланка и брат Драгомир. И обећавају непрелажење изборног цензуса, већ победу. А након што формирају владу, у Србији ће „након 17 година терора“ осванути демократија, а Карићи ће у отаџбину вратити „десет милијарди долара изнетих из Србије у иностранство“.

Вероватно услед узбуђења због скорашње победе и „ослобађања“ Србије, Драгомир није стигао да објасни да ли

су тих 10 милијарди америчких долара из Србије изнели, и тако спасили од српског терора, само наследници Јанићија Карића или су у том патриотском подухвату учествовали још неки овдашњи борци за демократију.

Морални суноврат у којем се, захваљујући „демократским“ и „проевропским“ странкама, Србија налази уочи предстојећих парламентарних избора, можда најбоље илуструје „случај“ Чедо Јовановића.

Ваљда нема озбиљног човека у Србији који га не сматра за обичног гилиптера и наркомана, који већ 10 година, јавно, за новац, ради на разбијању Србије.

Пре месец дана на свом блогу глумац Сергеј Трифуновић сведочио је о заједничким наркоманским сеансама које је имао са Чедом Јовановићем и Легијом. Нешто касније, Србија је имала прилику да слуша сведочење његовог друга Багзија о блиским пријатељским, пословним и мафијашким везама које је Јовановић, као лични изасланик Зорана Ђинђића, имао са „земунским кланом“.

Ових дана, Јовановић у изнајмљеном аутобусу путује Србијом и јавно агитује за независност Косова и Метохије. Које, како каже та будалетина, треба спасити од Србије.

Упркос свему томе, српски медији су пуни вести и извештаја о Јовановићу и његовој антисрпској коалицији, у којој се налазио највећи олош са политичке сцене Србије (Владан Батић, Весна Пешић, Жарко Корач, Ненад Чанак и сл.). И то не негативно интонираних извештаја.

Ако се и може разумети понашање Телевизије Б-92, која са Јовановићем дели и финансијера и домаће издајничке задатке, како разумети време које овом неуспешном клону Зорана Ђинђића и Багзија даје Коштуничина „национална телевизија“? У најбољем случају по „патриоту“ Коштуницу, као отворену кохабитацију једног америчког плаћеника и једног њиховог великог дужника.

Кад се то има у виду, онда предизборни поклич са плаката ДСС-а „Живела Србија“ добија потпуни смисао. Јер, за Србију под њиховом влашћу и јесте најважније да преживи.

Уместо у Србији, лажни министар иностраних послова Вук Драшковић, човек који ће остати упамћен по томе што је обављао дужност министра у Влади Војислава Коштунице, иако га нико никад није ни бирао, а камоли изабрао на ту дужност, своју предизборну кампању води у иностранству. И финансирао је новцем из државног буџета.

Рачунице лидера СПО-а је јасна – у земљи он и његова странка ионако имају занемарљив број присталица и ни у сну не могу да се надају да ће достићи изборни цензус. Вук се нада да Српска радикална странка неће да освоји власт и да ће ministre у Србији, као и до сада, постављати послодавци тзв. демократа на Западу. Па се Вук својски труди да им буде пред очима и што ближе.

Да веселе под српском предизборном шатром буде што сличније циркусу, значајан допринос даје и Милорад Додик. На првом предизборном скупу Г 17 плус, који је одржан у Лозници, премијер Републике Српске позвао је грађане братске Србије да гласају за ту странку и Млађана Динкића.

Две недеље касније, у Београду, појавио се на предизборном митингу ДС и мртав-ладан исте те грађане позвао да без размислања гласају за Бориса Тадића и његове кандидате.

Нудим опкладу да ће своју предизборну прекодринску турнеју Додик завршити учешћем на завршној конвенцији ДСС-а и Нове Србије. И позвати бираче да гласају за Коштуницу и Илића.

Чак и уколико прихватимо да је у политици курвање нормално и дозвољено, сваког национално свесног Србина мора да забрине чињеница да се судбина Републике Српске налази у рукама човека који тако често и јавно мења партнере.

Пред изборе позови „92”

- У Србији је активно засиуљен организовани криминал, који се шири као епидемија, развија се и унапређује уз подршку пољитичких ментора који обављају најважније државне функције.
- Недавним подизањем оптужница против „стечајне” и „друмске” мафије, као и хапшењем „царинске” мафије, власт је зайочела изборну кампању. Суђење стечајној мафији је заказано за понедељак 22. јануар 2007. године, што је дан након избора.
- Док полиција хапси извршиоце, тј. „свиње рибе”, налогодавци и пољитички ментори још увек седе у својим фојељима, јер за њих закон не важи. Сивајус сведока сарадника добијају највећи криминалци, под условом да најамеј науче исказ који добију на иаиру, а иаиу за сваки случај прођујају.

Писце: Иван Нинић

Никако се не може оспорити чињеница да је у Србији итекако развијен и заступљен ситни, крупни и организовани криминал. Ова делатност у последњих шест година уз логистичку подршку државе и њених органа јавне власти, изузетно се развија, модернизује и постаје легалан бизнис. Општепозната је чињеница да је ДОС дошао на власт у Србији управо уз велику подршку и помоћ београдског подземља. Међутим, сарадња криминалаца и „демократских” властодржаца престаје оног тренутка када апетити нагло порасту и када политички ментор добије етикету.

Нимало није случајност да баш сада, пред изборе, Влада Србије и Министар полиције Драган Јочић задају „тежак ударац организованом криминалу”. Није познато је где су били пуне три године да се боре против организованог криминала. Серија хапшења „државне” мафије започета је пролећним хапшењем „стечајне мафије”. Ова организована група активно је сахрањивала некада најуспешнија предузећа, а уз подршку државних органа и политичких ментора. Према наводима полиције „стечајна мафија” је умешана у стечајне поступке над „Ц-маркетом”, „Југоекспортом”, „БИМ Славијом”, „Инексом”, „Радам” и „Беком”. Неспорно је да је деветочлана група људи требало да буде ухапшена, али – много раније! Међутим, пресудни су били политички моменти и прилике, као и зелено светло за хапшење које је дао „моралиста” Млађан Динкић. Овако траљава истрага вођена је преко појединих медија који су уско повезани са полицијом. Тако да је ово хапшење имало више маркетиншки карактер, него обрачун државе са криминалцима. Оптужница против 35 лица је подигнута, као увод у изборну кампању, а суђење је заказано за понедељак 22. јануар 2007. године, што је само један дан након парламентарних избора. Да би власт показала грађанима како правосудни систем наше земље добро функционише, припремљено је 216 сведока и преко 1000 материјалних доказа.

Друга акција Министарства унутрашњих послова била је хапшење „друмске мафије”. Том приликом похапшено је 25 лица која су радила на наплатним рампама широм Србије. Овај бизнис био је изузетно добро развијен и заступљен у последњих шест година. Радници на наплатним рампама су издавали фалсификоване карте, чиме је, процењује се, нанета штета држави у висини од 6,5 милиона евра. Дневно је у приватним цеповима завршавало око два милиона динара. Благослов за овај бизнис долазио је с високих позиција од „крупних риба”, које ће сигурно остати нетакнуте. И у овом случају подигнута је оптужница против 53 особе због мал-

верзација приликом наплате путарине. И ту ништа не би било спорно да оптужница није подигнута када је већ било јасно да следи расписивање избора, као увод у изборну кампању. Док ментори учествују у изборној кампањи, њихови службеници и извршиоци чаме у затвору, чекајући изборне резултате, који ће бити показатељ исхода овог случаја.

Последња акција „тешког ударца организованом криминалу”, изведена је недавно, такође у жеку изборне кампање. Полиција је ухапсила 17 лица, осумњичених да су дужи низ година кријумчарили робу на царини. Ова група цариника, под називом „царинска мафија”, правила је фиктивне папире, приказујући да је роба у транзиту кроз нашу земљу. Међутим, роба је истоварана у магацинима и складиштима и на тај начин је избегнута обавеза плаћања дажбина држави. Том приликом, министар Драган Јочић је честитао полицији „на успешно изведеној акцији и стварању сигурне и правне државе.”

Сама полиција је утврдила да је овај бизнис у сва три случаја био развијен и заступљен низ последњих година. Жалосно је и лицемерно што налогодавци и ментори ових службеника неће завршити иза решетака нити ће њихова имена бити поменути у истрази. Међутим, ова пљачка државе не би била стопирана да нису расписани парламентарни избори. Ове три акције хапшења „државне мафије”, део су кампање странака у власти, а нарочито Демократске странке Србије. На првој конвенцији коалиције ДСС-НС, лидер ДСС-а и премијер Војислав Коштуница изјавио је да је „криминалу задат најјачи ударац до сада”. Коштуница је нагла-

сио да разне мафије, као што су „стечајна, друмска и царинска“, једна за другом одлазе у затвор. Након овог излагања, свима је јасно да су сва хапшења део предизборне кампање и сакупљања политичких поена. Не би нас изненадило да хапшења услед тек ноћ уочи избора или на дан парламентарних избора, заказаних за 21. јануар 2007. године.

Криминалци у фотељама

Спекулише се да је са „стечајном мафијом“ повезан већи број људи из бившег, али и из садашњег режима, што свакако није искључено. Све док се не утврди ко је од „крупних риба“ умешан у стечајне поступке, до тада ће истрага стати и тапкати у месту. Скандалозна је чињеница да у једној држави председник Трговинског суда буде један од организатора „стечајне мафије“. Допринос тим криминалним радњама додатно су потпомогли стечајни управници, који су били дужни да се старају о законитости вођења стечајног поступка. Међу ухапшенима има и припадника полиције, као и стечајних судија, што је данас постала свакако нормална појава. Директор Кредитно-експортне банке, који је оптужио вице-гувернера Дејана Симића за примање мита, окарактерисан је као један од организатора „стечајне мафије“. Дејан Симић, који је ухапшен на делу са коферчетом од сто хиљада евра, налази се на новој функцији саветника гувернера Народне банке Србије. А највећи ментор у транзицији Млађан Динкић остао је нетакнут, као и његов пајкан Радован Јеласић. Гувернер Јеласић никада није одговарао за куповину виле по ниској цени, иако на тржишту вреди много више од плаћеног износа. У јавности се спекулише да би тек сада могао да буде активиран случај Јањушевић-Колесар који је био најгора реклама претходном режиму. Појединци који закидају на тендерима, кроз јавне набавке никада не изађу пред лице правде. Тако, Вељин пајкан Миленко Шараничић никада није одговарао за набавку локомотива без тендера и без поступка јавне набавке. У случају „друмске мафије“ спомињу се организатори из Министарства за капиталне инвестиције. Мала је вероватноћа да ће било ко од Вељиних сарадника одговарати. Вероватно ће пред изборе бити активиран и случај набавке сателита у коме је кумовао бивши министар одбране Првослав Давинић. Али, у зависности од тога куда истрага води, можда Давинића и овог пута аболтирају његови ментори. Никада није одговарао ниједан тотор због незаконите приватизације многих предузећа у Србији. Када је реч о области здравства, ова професија је доведена до ивице срама и криминала од како тим ресором руководи Томица Милосављевић. Здравство је постало незамисливо без мита и корупције, а одговорни се не санкционишу. У просвети се посебно тарифира отварање виших школа и факултета, као и продаја испита и диплома. Међутим, и то је постало легализовано и уобичајено.

Сведок сарадник, уместо оптуженог

Статус сведока сарадника у кривичним поступцима добија се на једноставан и лак начин. По принципу ко призна злочине и по нарудбини оптужи друге – све му се прашта. Довољно је да оптужени научи напамет исказ који добије на папиру, а папир прогута за сваки случај. У поступку за убиство Зорана Ђинђића, који се води пред Специјалним судом, још мало па ће бити више сведока сарадника него оптужених. Највећи криминалци, који би требало доживотно да робијају, данас имају статус сведока сарадника. Дејан Миленковић Багзи, пред парламентарне изборе је преузео улогу пијуна актуелне Владе, али је ударио у тврд орах. Он је у свом исказу нагласио да је др Шешел знао да ће се догодити убиство Зорана Ђинђића. Политички противници су режирали ту представу, мислећи да ће уздрмати рејтинг Српске радикалне странке. Међутим, ни Багзи, нити било ко други из сада-

шње Владе није оличење правде, поштења, нити истине. Ако власт прави „дил“ са највећим криминалцима и даје им статус сведока сарадника, онда ће оптуженичке клупе бити празне. Предизборно хапшење још једног одбеглог члана „земунског клана“, такође је део политичке кампање. Постоји могућност да се и оптуженом Симићу да статус сведока сарадника, што нас никако не би изненадило. Ова могућност разматра се и за поједине чланове „стечајне, друмске и царинске“ мафије. На овај начин се прави криминалци аболтирају, имена ментора зашкавају, а власт прикупља јефтине поене грађана и подршку криминалаца.

Предмет „Ђурувија“ пред изборе

Колико актуелна власт иде далеко у сакупљању политичких поена, показује и недавна вест да ће после седам година бити активиран случај убиства новинара Славка Ђурувије. На иницијативу специјалног тужиоца, овај предмет је прослеђен истражном судији. Од истражног судије се тражи да се изврши просторна и временска реконструкција догађаја злочина, који је почињен пре седам година. Тужилац овакав потез образлаже тврђом „да се на прикупљању доказа радило даноноћно“. Невероватно је да седам година није постојала воља да се овај случај реши, а то се чини баш сада у предизборној кампањи. Може се закључити да полиција и правосудје више и активније раде два месеца пред изборе, него што су то чинили за протекле три године Јочићевог и Стојковићевог министровања.

Интеграције

Пише: мр Јоргованка Табаковић

Улазак у евроатлантске интеграције, условљен испоручивањем оптужених у Хагу, представљен је као основни услов за бољу будућност Србије.

Нико не доводи у питање значење термина „евроатлантске интеграције“ под којим се подразумева нешто друго, европско, културно, богато, запослено, безбедно. А да ли је то стварно симбол благодети која чека на нас? Тај појам настао је спајањем речи европске – стварање ЕУ као јединствене регије, и атлантске – атлантски пакт тј. НАТО. Улазак у НАТО није услов за чланство у ЕУ. И унутар ЕУ постоје земље које нису чланице НАТО, као што су Аустрија, Шведска, Финска и Ирска. Ни нови устав, који је у фази настајања, не повезује ово чланство и ЕУ. Без обзира на то, свакодневно чујемо тај појам као целину која се не може раскинути. Србија (а и остале земље региона) је заинтересована за чланство у ЕУ. А да ли улазак у Европску унију земљи каква је наша доноси корист, посебно у контексту економске глобализације, тржишне конкуренције коју мањи и слабији не могу издржати, јефтине радне снаге и експлоатације ресурса и да ли је то једини избор?

Шта је НАТО и који су разлози његовог постојања?

НАТО је војна алијанса САД, Канаде и 24 европске земље. Основан је 1949. године са циљем заштите капиталистичког Запада од Совјетског Савеза и његовог социјалистичког модела. Источни блок се распао 1989. године и НАТО губи сврху своје даље егзистенције. Међутим, уместо престанка постојања, та алијанса задаје себи нове циљеве и задатке.

У објективном недостатку „непријатеља“ с којим ће се равнотежа постизати производњом савременијег наоружања, НАТО се, да би оправдало разлоге свог постојања (као и огромног буџета којим располаже), окреће причу о тероризму. Један од главних аргумената постаје „одбрана тековина развијеног запада од растућег тероризма“. Занимљиво је како се паралелно с том новом доктрином развија и претња од терористичких напада и повећава број терористичких акција у земљама чланицама НАТО.

У овој стратешкој концепцији, донетој 1999. и 2000. године, НАТО додељује себи право да војно интервенише у сукобима ван територије земаља чланица, по свом нахођењу, у кризама које би могле да „угрозе сигурност“ чланица алијансе и то без мандата УН. Притом, даје себи право да користи и нуклеарно оружје. То подразумева војну интервенцију свуда у свету где чланице НАТО, а посебно САД, желе да заштите или ојачају своје интересе. Угрожени амерички интереси (најчешће економски) представљају се као глобална претња. И владе осталих моћних НАТО земаља са задовољством прихватају овај концепт и у њему учествују.

НАТО проширење је веома профитабилан бизнис за његове чланице - 80 одсто светске производње оружја држе најбогатије чланице НАТО. Захтеви да се испуне „НАТО стандарди“, везани за оружје и војну опрему, не значе ништа друго него обезбеђивање продаје оружја новим чланицама. У јавности се не може чути шта би за Србију значило да постане чланица тог пакта. Део јавности и медија који се бави питањем војске, безбедности, сигурности па и изградње мира подржава то припајање. Термин евроатлантске интеграције прихваћен је у тим круговима као јединствен и исправан смер. Зато грађани Србије немају где и од кога да чују шта за Србију и њих саме, тј. пореске обвезнике значи

приступање том пакту. Па тако не знају да је чланарина у НАТО веома висока, али то није једина ставка коју једна земља мора да плати. Ту су и трошкови реорганизације војске, куповина оружја и војне опреме да би се достигли „НАТО стандарди“, трошкови учешћа војника у интервенцијама ван државе, трошкови адаптације комуникационих система, путева, пруга, аеродрома и лука, по налогу НАТО. На пример, Словенија је добила налог од НАТО да се „реша тенкова произведених по руској лиценци“ и да купи оклопне транспортере (265 милиона евра које ће финансирати грађани), док је Бугарској наложено да уместо руских војних транспортних авиона које поседује купи нове италијанске (91 милион евра). Један од захтева је да се у војним базама складишти опасно оружје и разни отрови, укључујући и нуклеарно оружје, тако да су војне базе стална претња по животну средину и здравље људи.

Постоји заблуда о томе да ће доласком НАТО наша индустрија почети производњу различите техничке и војне опреме по највишим свестким стандардима квалитета, те да ће то повећати извоз и број радних места. То је потпуна неистина, јер само САД и неколицина других великих и богатих држава диктирају продају своје војне и техничке опреме која је обавезна за све чланице НАТО. Уосталом, зар би повећање броја радних места могло бити разлог који оправдава то да вам извозни производ буде оружје чија намена не отвара много дилема? Логика либералног капитализма да „диль оправдава средство“ по којој је зарада суштина која, као таква, није подложна етичкој анализи и у којој порекло новца скоро да нема никакав утицај, веома се добро уклапа с милитаристичком логиком коју НАТО промовише. Иако око 75 одсто становништва има негативан став о НАТО (на шта превасходно утиче бомбардовање СЦГ од стране тог савеза које је било илегално и по дотадашњим правилима НАТО и по многобројним интернационалним законима), већина не познаје алтернативу уласку у НАТО.

Појмови безбедности и сигурности се анализирају искључиво кроз војну доктрину у којој су уско повезани с термином „одбране од непријатеља“. Тако војска, углавном очишћена од свих патриотских кадрова, има ексклузивитет да о томе говори. Иако један део војних структура није одушевљен уласком у НАТО, ипак у тој интеграцији види могућности даље оправданости свог постојања уз повећање буџета и бољу опремљеност која би требало да осигура трансформацију те војске ка НАТО стандардима. Једино место где ће ти капацитети и наоружање бити ангажовани у будућности су, очигледно је, америчке војне интервенције, препознатљиве кроз улогу „светског полицајца“, а иза којих се невестшто крију интереси повезани с економском и политичком доминацијом. Шта онда доноси трансформација војске осим чињенице да ће се повећати количина новца који ће порески обвезници морати да издвоје да би подржавали америчке „интервенције“ и „кампање“ које јако личе на ону „кампању“ која је у Србији спроведена 1999. год?

Чињеница да земље у нашем окружењу иду путем који им је понуђен, чак и наметнут, не значи да алтернативе не постоје. Једина могућа алтернатива је јака српска војска, прављење војног савеза с Русијом, као осведоченим пријатељем и заштитником интереса српског народа. Кампања „За НАТО“ већ увелико траје. Чији је задатак да покаже другу страну приче? Поштено би било да то бар покушају они којима су грађани на изборима дали поверење да државу воде и о њој брину у њихово име. А стање је такво да су ти исти, у ствари, главни промотери уласка у НАТО. У промотере уласка у НАТО, без много промишљања, можемо уврстити и већину невладиних организација које у том кораку препознају пут ка наводном „јачању демократије и поштовању људских права“. Такав однос према сутрашњици Србије и региона назива напредним, европским, демократским, а неретко се може видети и као супротстављена страна оном „назадном, национално оријентисаном“ делу наше стварности. Чињеница је да је Српска радикална странка једина јасно опредељена као анти-НАТО опција. Разлог за кратковидност осталих политичких чинилаца очигледно је садржана у чињеници да живимо у времену када већину наводних „пројеката за изградњу демократије“ финансијски подржавају владе које су чланице НАТО.

Европска унија

У свету заснованом на профиту све што се добије има и одређену цену. Елементи цене приступања ЕУ су:

обимна и скупа регулатива коју нове чланице морају да спроведу, посебно у сфери тржишта рада, заштите потрошача, екологије, администрације, судства итд. Ти трошкови годишње премашују неколико процената БДП-а и тиме надмашују нето субвенције које се крећу око два одсто од БДП-а нових чланица. То оповргава тезу да су нове чланице нето добитници проширења.

Уласком у ЕУ нове чланице плаћају допринос буџету у Бриселу у висини од 1,24 одсто њихових БДП-а, што износи више од половине нето трансфера из Брисела, а што нове чланице чини већим нето губитницима.

Субвенције из Брисела повећаће ниво *rent-seekinga* (тражење профита мимо тржишта) у новим чланицама, што ће утицати на јачање бирократије, а слабљење тржишног рефлекса фирми из нових чланица. Пословни свет ће више времена него раније трошити на добијање ренти, политичка-

ри ће добити додатну моћ, бриселски закони и одлуке ће биранима бити даљи и непрозирнији.

Претходно ће повећавати трошкове пословања фирми из осам земаља нових источноевропских чланица, што ће смањити ниво пословне активности, успорити запошљавање, стопе раста и смањивање развојног јаза са остатком Уније.

Смањиће се директна страна приватна улагања у свим новим чланицама које су користиле обимне вертикалне субвенције (тј. субвенције одређеним фирмама и гранама) да би та улагања привукле, зато што су по правилима Уније допуштене само хоризонталне субвенције, а то су оне које у начелу могу да погодују свим секторима, а не само одређеним фирмама.

Нове чланице ће део суверености морати да пренесу на Унију.

Бирачи из нових чланица имаће слабији преглед и мањи утицај на законодавство из Брисела.

Међународни положај нових чланица ће се побољшати када представљају Унију, али ће њихов глас у ЕУ25 бити веома слаб и оне ће бити сведене на маргиналне чланице. До овога ће доћи не само услед мале привредне снаге, него и зато што је реч о новим чланицама. У неформалном кодексу бриселске бирократије, глас старих чланица увек има већу тежину од нових, а то посебно важи за гласове оснивачке „историјске шесторке“, пре свега Француску и Немачку.

Ефекти трошкова су делом једнократни, а делом такви да ће деловати све време после уласка нових чланица из Источне Европе у Унију. Настанак неких трошкова се економски може сматрати повољним (рецимо, смањивање субвенција или затварање неконкурентних фирми), али је у социјално-политичком смислу несумњив краткорочни трошак. Тела Уније и владе потенцијалних нових чланица су, наравно, прећуткивали трошкове, а глорификовали погодности. Тако је стваран утисак да нове чланице од уласка имају само користи, што је, наравно, немогуће. Услед тога што је Унија стимулисала научне радове који говоре у прилог проширењу, а дестимулисала критичке радове, не значи много — закључак је да је већина литературе сматрала проширење добрим како за Унију тако и за нове чланице. Дакле, без обзира на „пропаганду за срећу“, за нове чланице је постојала цена уласка у Унију и није мало оних који сматрају да је трошак већи од добити. Биланс, међутим, није исти за све земље; штавише, може се драстично разликовати од земље до земље.

Улазак у Унију је најскупљи за земље које су пре уласка имале висок ниво економских слобода (нпр. Естонија и Литванија), јер ће после уласка у Унију морати да усвоје бар део веома скупе регулативе, што ће повећати утицај бирократије на привреду и увећати ниво већ поменутог *rent-seekinga* (тражење профита мимо тржишта). Уместо уласка, за такве земље је боље било да остану изван Уније и да настаје да унапређују економске слободу и владавину права. То би им осигурало добар поредак и брз развој, где би за двадесетак година достигле просечни доходак Уније, иако су у тренутку уласка имале мање од 40 одсто просечног дохотка Уније.

Нису успели досадашњи покушаји Уније да унапреди пословно окружење и подстакне улагања. На Самиту 2000. године, лансирана је Лисабонска стратегија према којој би

Разлог експанзије НАТО и прикључивања земаља у транзицији није осигуравање вредности као што су демократија и поштовање људских права, како се то често може чути, већ проширење политичког и економског утицаја САД над овим земљама. Уз помоћ НАТО, америчке корпорације и мултинационалне компаније врше експанзију и остварују велики економски утицај на мање развијене земље.

Иако је глобализација декларативно заснована на моделу слободне тржишне привреде, јасно је да су њени темељи, у ствари, једнострано ограничења која намећу најразвијеније земље, подржане од Међународног монетарног фонда (ММФ) и Светске банке (СБ). Оно што је дозвољено највећим економским силама није дозвољено осталом делу света. Најразвијенији су оградиле свој „забран“ и боре се за глобализацију, а мање развијене привреде доведене су у ситуацију да се противе том процесу у коме није једнако двосмеран слободан проток роба, капитала и радне снаге. Глобално тржиште одговара веома активној мањини која управља светским токовима капитала. Начин на који се тим токовима управља не ублажава ни регионалне ни националне противречности савременог света.

Наметање преовлађујућег светског тренда глобалних интеграција за економски слабије земље није питање избора, јер је једина друга алтернатива изолација, као казна за „непослушност“ пристајања, без обзира на то да ли и колико ти трендови користе њиховим привредама.

Унија требало да постане водећа економија света до 2010. године и тако надмаши САД. У међувремену је урађено веома мало на спровођењу мера које предвиђа Лисабонска стратегија, тако да и сама тела Уније већ од пролећа 2004. говоре о неуспеху те стратегије. Основни проблем већине земаља Уније остају огромна регулација, високи порези и мешање државе у привреду.

Обрачун добитака и губитака за нове чланице из Источне Европе, које су имале слабије економске реформе (нпр. Пољска, Словенија), и које услед тога имају нижи ниво економских слобода, нешто је другачији од земаља које су прошле снажне реформе. Тиме што су се определиле за скромније реформе, ове земље су већ пропустиле најбољу опцију. Уласком у Унију оне нешто побољшавају ниво економских слобода, али се придружују картелу у коме доминирају земље које такође имају тешкоћа да се реформишу (Француска, Немачка, Италија) и које такође карактерише нешто нижи ниво економских слобода у односу на економски најлибералније земље у Европи и Унији (Естонија, Ирска, Исланд, Луксембург, Литванија, Швајцарска, Уједињено Краљевство). Уласком у Унију земље попут Пољске и Словеније улазе у већу асоцијацију која им је природно окружење, а скупу регулацију су већ прихватиле.

Највећу добит од уласка у Унију имају оне земље чије су реформе још скромније од пољских или словеначких, или оне које без притиска Уније не би биле у стању да изведу било какве реформе. У такве земље спадају Румунија и земље западног Балкана. Ниво демократије, владавине права и економских слобода у овим земљама нижи је или знатно нижи од одговарајућих у земљама ЕУ и зато приближавање и улазак ових земаља у Унију доноси за њих извесно већу добит од трошка, јер то саме иначе не би могле постићи.

Не треба заборавити ни податак да је Турска добила Студију о изводљивости још 1963. год.

Бројне баријере, постављене око најразвијенијих земаља, споро се и тешко уклањају.

Финансијски центри моћи налазе се у најразвијенијим земљама. Научно-истраживачки подухвати и технолошки продори такође су њихова привилегија, јер поседују и основе за развој. Производња, ослоњена на јефтину радну снагу, сели се на Далеки исток, тако да велике нације (Кина и Индија), са бројном и јефтином радном снагом, преузимају примат у овој области. Велики пољопривредни поседи Северне и Јужне Америке нуде светском тржишту огромне количине житарица и меса по „приступачним“ ценама, али и осим тога, најразвијеније земље Западне Европе субвенционисау своје мање продуктивне пољопривредне произвођаче да одрже одређени ниво стратешких производа. Енергетска богатства концентрисана су у Сибиру и Каспијском басену. Како онда наћи своје место у оштрој и грубој међународној утакмици, у којој једни налазе предности у акумулираном богатству и знању, други у вековима кумулираном сиромаш-

тву и јефтиној радној снази, а трећи у обилним, стратешким, природним ресурсима?

Утврдити границу до које као земља можемо отворити своје тржиште за капитал, робе и услуге, а да притом не угрозимо своје суштинске економске интересе.

Наша будућност су интеграције са трговинским (и другим) партнерима који су на удаљенијим подручјима, али са чијим смо привредама компатибилни, а не конкурентни.

У региону земаља Југоисточне Европе постоје сличне производне структуре, као и сличне извозне структуре, а које су последица друштвеног и технолошког развоја и сличног деценијског заостајања. Сличност производних структура ставља привреде Југоисточне Европе у међусобан конкурентски положај и кад је реч о страним директним инвестицијама.

Због тога, наша шанса није у ширењу трговине унутар региона у којој свака земља све агресивније штити сопствено тржиште од суседа због моћусобне конкуренције, већ озбиљније отварање према привредама даљих региона (Русија, источна Европа, Азија, Африка, Јужна Америка) чије привредне структуре показују виши ниво комплементарности, а нижи ниво конкурентности према нашој привреди.

Европа, евроскептици, и „Фармери месечеве светлости”

Пише: проф. др Зоран Милошевић

Доминација евроидеологије у православним државама, изузев Русије и донекле Белорусије, очигледна је. Политичке странке, које заговарају евроинтеграције (под којима се подразумева и улазак у агресивно-фашистички НАТО) су бројне, добро осмишљене, мада стереотипне и, што је посебно важно, добро плаћене. Они који не заговарају евро-идеологију по сваку цену истовремено су омаловажавани и изложени страховитом притиску, а најчешће се именују као „недемократе”, нехуманисти, противници људских права и слобода итд. У тој „демократској” Европи исто се догађа и са политичким покретом евроскептика, који је потпуно демократски, али критички усмерен према Европској унији. Ова политичка опција је настала почетком 90-тих година као друштвена група, која је запажала мане европских интеграција и о томе јавно говорила, а сада је и званично политички покрет са јасним политичким програмом. евроскептици нису хомогена политичка и друштвена група. Њих чине како римокатолици, укључујући и кардинале, али и комунисти, социјалисти, социјалдемократе, еколошке групе, националисти итд. Социолози склони евроинтеграцијама сврставају их у националисте, што и није потпуно исправна калсификација.

Број присталица евроскептика расте из дана у дан а њихов број био би далеко већи да имају нормалан приступ медијима. Наравно, то је реалност која никако не иде у главу онима који идеализују демократију у Европској унији (ЕУ).

Програм евроскептика садржи два приступа ЕУ – први који тражи да унија не буде грађанска, већ национална држава (Европа нација), и други који се залаже за национални суверенитет, дакле, потпуно одустајање од европских интеграција.

Осим напред реченог, евроскептици су и против уласка нових држава у ЕУ. По њима, улазак у ЕУ је опасан због:

- уништавања националног суверенитета, као и духовног и културног идентитета државе која ступа у ЕУ.

- Ступање у ЕУ нових држава обавезно доноси крајње негативне последице за економију и економску независност нове државе чланице.

- „Ширење ЕУ на Исток” иницирала је углавном Немачка и представља савремену варијанту старе немачке анти-словенске политике „Drang nach Osten”.

- ЕУ не може издржати број од 27 држава чланица које су изразито различите на економском, социјалном и посебно на културном и цивилизацијском плану, и претвориће се у крајње неефикасну организацију.

Застрањивања која дају потпуно погрешну слику, односно стереотипи да је ЕУ обећана земља

Евроскептицима у ЕУ не дозвољавају да наступају на водећим и гледаним телевизијама, слушаним радијима и читаним новинама, чиме их ограничавају у пропагирању својих идеја и циљева. Овај, наоко мало важан детаљ, открива заправо читав брег који се ваља иза ове (медијске) подвале. Најме, ако се анализирају искуства оних држава које су (преваром) намамљене у ЕУ, долазимо до занимљивих сазнања:

- Јавно мњење земље кандидата медијски се крајње једнострано обрађује, тј. да се увек гласа за улазак у ЕУ, а никад супротно, или за неку трећу идеју;

- ЕУ даје новац држави кандидату да плати медијску кампању за улазак у ЕУ којом се искључиво пропагирају предности чланства у ЕУ, али не и недостаци. Ово на изванредан начин говори коме више одговара „проширење” – земљи кандидату или ЕУ;

- ЕУ држави кандидату даје новац за организацију различитих манифестација и приредаба које пропагирају исту идеју и вредности као и медији;

- ЕУ додељује (путем донација и сл.) велике суме новца оним друштвеним субјектима који очекују од чланства у ЕУ комерцијалну корист (у циљу потврђивања тих очекивања);

- предузећима се додељују донације да преко „евромузике” приређују забаве, приредбе и слично у циљу рекламирања ЕУ, али и себе;

- додељује се посебан новац разним установама, школама, удружењима уметника, писаца и сл, али само под условом да они заузврат расписују конкурсе на тему ЕУ (или на

Осим новца и медијске подршке, заговорницима евроинтеграција се у пракси дозвољава и очигледно кршење референдумског закона, ако је у корист ЕУ. На пример, Законом о референдуму се по правилу забрањује „пропаганда” током преферендумске ћутње, али, ако се то назове „информација о ЕУ”, онда то може да се објављује и за време трајања гласања.

Када крене референдумска кампања за улазак неке државе у ЕУ, то се ради по већ опробаном обрасцу. На пример, део средстава се од стране ЕУ издваја за рекламу и „информативне чланке” у средствима масовне комуникације, којима се заправо купује став новинара да прича, пише или приказује онако како желе наручиоци из ЕУ. Део средстава се издваја за различите представе, као што је „Дан Европе”, за потписивање договора о ступању у ЕУ и слично, део средстава одлази за пројекте невладиних организација које пропотирају улазак у ЕУ, део се издваја за стална и вишеструка социолошка испитивања јавног мњења, како би се перманентно имао увид у „стање свести грађана”, односно, да би се могло реаговати у смеру прихватања ЕУ. Део средстава се издваја за возњу „евроаутобуса” по држави, итд. Истовремено, ни један једини евро из касе ЕУ се не издвоји за евроскептике или друге који развијају алтернативу ЕУ.

други начин пропотирају улазак своје државе у ЕУ), а победницима на тим конкурсима, приредбама и сл. додељују се велике награде и поклони, чиме се додатно ствара еуфорија око уласка у ЕУ;

- Велики број новопримљених држава обраћа се националним уставним судовима тужбама да процес придруживања ЕУ није текао по Уставу. Као разлози се наводе неправедна подела новца за кампању, односно што се новац дели само онима који су „за” улазак у ЕУ, а не и онима који су против.

Можемо, дакле, запазити да у пропотирању уласка појединих држава у ЕУ постоје очигледне грешке, односно избегавање рационалне расправе са еврооптимистима и евроскептицима кроз уношење емоционалног фактора (нпр. ко није за ЕУ, тај је против своје државе). Тако и овде можемо набројати неколико застрањивања која дају потпуно искривљену слику, односно стереотип да је ЕУ обећана земља. То су:

- критичаре уласка своје државе у ЕУ нико не плаћа и не помаже, напротив, много им се одмаже кроз различита онемогућавања и дисквалификације;

- дискусија о алтернативама ЕУ уопште нема, а одсуство је и критички поглед на стање у ЕУ као и перспективе ове надржаве;

- нема изношења јасне визије о будућности ЕУ, односно да ли ће то бити федерација, конфедерација или грађанска држава у којој национално више нема шта да тражи и где влада један језик, једна валута, једна војска итд;

- одсуство механизма изласка из ЕУ, а по предлогу новог Устава уније овај механизам се толико компликује да фактички није могуће изаћи из Уније, што потврђује изречене сумње да се ради о једној тоталитарној надржави окултне културе;

- очигледна фрагментарност информације о ЕУ и стереотипи о животу у ЕУ, као и преувеличавање ентузијазма;

- наметање енглеског језика као средства комуникације, образовања и сл;

- општа унификација без уважавања локалних специфичности;

- сличност организације политичког система и живота са комунистичким у СССР-у. Наиме, Пољаци, Естонци, Литванци, Чеси и Словаци сматрају да је ЕУ слична „идеји комунизма”, да долазак еврокомесара подсећа на доласке комунистичких инструктора из Москве, а обећања о бољем животу веома се брзо претворе у сурову стварност оличену у поскупљењима, беспослици, пропадању предузећа, пољопривреде и сељака;

- директивност у раду подсећа на искуства са Комунистичком партијом СССР-а. На пример, Брисел наређује затварање нуклеарне електроцентрале и приморава државу да увози струју, иако нема правог разлога за њено затварање;

- Евроскептици ову недемократску праксу у ЕУ називају „факс демократија”;

- држава кандидат мора да прихвати 22.000 закона ЕУ које је донео Брисел, а у чијој изради нису учествовале нове чланице, што значи да нема уважавања никаквих локалних посебности;

- мале државе, фактички, немају право гласа у ЕУ (на пример, Немачка има 99 посланика, а Литванија 9);

- механизам преноса евродиректива („факс демократија”) доводи до апсурда. Закони који одговарају, на пример Грчкој, не одговарају Пољској и обратно.

Сумњиве материјалне користи од ЕУ

Када се нека држава „врбује” да уђе у ЕУ, обећава јој се 20 одсто од националног дохода ЕУ, али та цифра је иста од почетка, када је Унија имала пет чланица, па десет и сада 20, тако да добијени новац не само да није исти као, на пример, шестој чланици, него се испоставља сасвим обрнута стварност – да држава кандидат даје новац ЕУ! На пример, Литванија је по уласку у ЕУ била у обавези да купи робу у вредности од 3,6 милиона лита, а добила је помоћ од 2,8 милиона лита, значи 0,8 милиона лита (1 лит=0,7 евра) је дала ЕУ.

Улазак у ЕУ значи повећану корупцију. Прво се, наравно, корумпирају политички представници у Европском парламенту државе чланице. На пример, плата европосланика је 3.000 евра, плус 17.000 евра за плаћање личних помоћника, саветника и услуга. Свака земља има од 50 до 100 представника (неке и мање), те је лако закључити да у државама где су просечне плате око 250 евра, посланици неће представљати своје сународнике, него интересе ЕУ, односно велике корпорације и олигархе Европе. Осим тога, важно је напоменути и то да сва истраживања показују да ступањем једне државе у ЕУ, драстично порасте криминал (крађе, убиства, пљачке, проституција, педофилија, силовања, трговина белним робљем, малолетничка делинквенција, трговина људским органима)

Улазак у ЕУ праћен је и повећањем цена (углавном за два пута). Наиме, цене у прибалтичким државама, Пољској, Чешкој, Словачкој итд. биле су само 52 одсто од европских. Другим речима, ако је неки производ у ЕУ коштао 100 евра, у Естонији је коштао 52 евра. Истовремено, европски чиновници пред референдум о ступању у ЕУ обично „мантрају” следећу успаванку: „Цене неће расти, а ако и буду, онда ће прво порастати плате и пензије, па тек онда цене!”. Наравно, увек су слагали.

Посебан проблем су пољопривреда и сељаци. У свакој новопримљеној држави уништени су пољопривреда и сељаштво. Наиме, ЕУ има систем субвенција сопствене пољопривреде који је око 6,5 пута већи од свих познатих у свету, а тако нешто не могу да постигну друге државе. То значи, потпуно уништавање пољопривреде и села.

У Финској, по ступању у ЕУ, више од 5.000 сељака је банкротирало. Да би преживели, морали су да раде као слуге, неквалификовани радници и слично. Истовремено, ни тако

нису могли да преживе, па су ноћу обрађивали своје фарме. У медијима су их назвали „фармери месечеве светлости“, а стручњаци подсећају да је оваква ситуација била пре 700 година у неким државама које су окупирали Немци.

Ирска је, по пријему у ЕУ, доживела страховиту кризу какву није имала у својој историји. Буквално сви Ирци, који су имали завршен факултет, отишли су трбухом за крухом.

Једно од бројних питања која се скривају од јавности је тзв. дужничка криза. Наиме, све новопримљене државе у ЕУ морале су да се задуже код одређених банака, а то је рађено корумпирањем локалних политичара. То доводи до смешних ситуација да, на пример, малена Словенија са непуних два милиона становника, дугује 20 милијарди евра („Политика“, 24. август 2006, види факсимил), а бивша СФРЈ, са 22 милиона становника, дуговала је „само“ 22 милијарде долара. Истим стазама иду и Пољска која се презадужила, затим Бугарска, Румунија, Србија итд. Ко ће скинути ову омчу око врата средњоевропских и балканских држава?

Европска унија све непопуларнија наддржавна и угњетачка творевина

Према резултатима истраживања јавног мњења, ЕУ постаје све непопуларнија наддржавна творевина, а као главни разлог за ову непопуларност спомињу се различити аргументи, али је, свакако, један од важнијих то што се људи у њој осећају угњетаваним, експлоатисаним, непоштованим и деперсонализованим.

Према истраживањима, само 48 одсто испитаника из ЕУ сматра чланство у овој наддржавној творевини „пожељ-

ним“, а у новим чланицама ЕУ, подржава их само 43 одсто становника. Дакле, како би наш народ рекао: „Од кајања горег посла нема“!

Истовремено, у свим државама чланицама расте популарност политичких партија које имају предзнак „евроскептика“. Пољска „Самозаштита“ достигла је популарност од 30 одсто бирачког тела, у Данској тек 15 процената, али у Шведској је то већ близу 50 одсто итд. Највећи песимисти, када је у питању ЕУ, јесу Мађари и Литванци (42 одсто), затим Малтежани (40 одсто), Аустријанци (37 одсто) и Енглези (36 одсто). Такође, они који сматрају да ЕУ није донела ништа позитивно су бројни: у Шведској тако мисли 50 одсто испитаника, Кипру (49 одсто), Аустрији (46 одсто), Немачкој (43 одсто), Француској (43 одсто), Енглеској (42 одсто), Литванији (32 одсто)...

Чест наслов у српској штампи је, попут овога на слици у „Вечерњим новостима“ од 22. августа 2006. године, да Србија „мора“ у ЕУ и НАТО. Демократија, нема шта!

Поред тога, многи евроскептици упозоравају да уласком у ЕУ народи губе своју државу, односно независност и сувереност, а себе доводе у стање потчињеност и законима ЕУ и Бриселу, против чега се, услед деперсонализације, контроле медија и удаљености Брисела, фактички није могуће ефикасно борити.

Када 2007. године, како је најављено из ЕУ, у ову наддржаву ступе Румунија и Бугарска имаће 22 државе чланице и њено даље проширење без новог устава није могуће. Истовремено, преднацртом устава предвиђено је да се онемогући излазак из ЕУ.

Ситна риба плуцкавица

Дискриминација малих држава у Европском парламенту

Највећи утицај у Европском парламенту имају Немачка са 99 посланика, затим Француска, Велика Британија и Италија са по 87 посланика, Шпанија са 64, Пољска са 54, Холандија са 27, Грчка са 24, а мале државе попут Малте, Кипра, Естоније, Словеније и Литваније имају од 5 до 9 посланика.

Министарство просвете прво дозволило употребу историјских читанки које фалсификују српску историју, а онда их повукло из употребе

Национално и интернационално у уџбеницима историје (2)

- *Српске просвјетне власти су се, по усвојеном обичају у последњих неколико година (од 2000. године), прве додвориле западним пројекцијанима овакве антисрпске историје, и прве превеле њихови на српски језик. Друге балканске земље се још увијек небивају да ли да преведу овакве историјске читанке на своје језике. За национални оцртај српскога народа било би погубно ако би овакве балканске читанке биле коришћене у српским школама*

Пише: др Никола Жутић

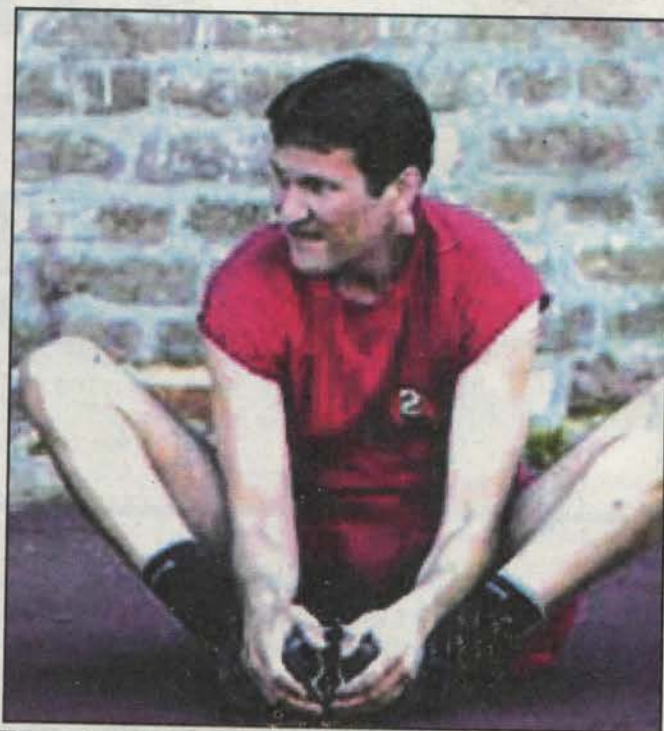
Поменуто историјске читанке, под заједничким насловом „Настава модерне историје југоисточне Европе“ (у издању богатог грчког бродовласника Костаса Караса - проенглески оријентисаног), слављене су и глорификоване у српским медијима. О историјским читанкама писао је њихов издавач на српском језику „Просветни преглед“ у два наставка, у бројевима од 1. децембра 2005. и 8. децембра 2005. године, затим антисрпско „Време“, које је помпезно најавило да се овим књигама исправљају „параноичне слике прошлости у уџбеницима“, док им је РТС у ударном дневничком термину посетио неколико минута. Министарство просвете је дало сагласност за објављивање прве три књиге, док четврта књига (о Другом свјетском рату) није добила одобрење. Потом је Министарство просвете све читанке, као „додатни наставни материјал“, ипак повукло из употребе у школском програму.

На „балканским“ историјским читанкама је радило 60 „мондијалних“ историчара из 11 земаља југоисточне Европе, од којих је само четворо „анационалних“ било из Србије. Према објашњењу редактора читанки, научници и наставници историје су „изабрали“ историјска документа „за која верују“ да на „најтачнији начин“ приказују историју својих земаља.

Проф. др Дубравка Стојановић, једна од учесница у изради овог антисрпског пројекта и уредник издања на српском језику, у полемикама са историчарем др Костом Николићем одбранашки је наглашавала да ове читанке нису намијењене ђацима, већ наставницима „као помоћ у настави“, иако у уводу историјских читанки каже да су рађене за ђаке и наставнике. По њеном мишљењу, било је неопходно публиковати овакве књиге јер „података и извора из сусједних земаља у наставним материјалима свих балканских земаља нема или их нема у довољној мери. Наставнике је (а не ученике), дакле, преко ових читанки требало усмјеравати „како да размишљају над историјским чињеницама“, понудити им готову „матрицу“ усмјереног мишљења и закључивања, и тако створену „пожељну“ историјску представу презентовати ученицима. Предвиђено је да се једнообразност историјског мишљења изврши преко њихових организованих семинара, на којима би наставници свих балканских земаља били „обучени да користе ове књиге“, упућени „како да размишљају“ и, на тај начин, усмјерени на један „стваралачки однос према настави, који подразумева коришћење изворног (документарног – Н. Ж) материјала“.

Дакле, националним балканским историографијама се не дозвољава коришћење права на сопствено мишљење, па да на тај начин саме уреде своје збирке докумената (извора), које би користили наставници, односно ученици, већ им се сервира историјски документарни „модел“ по коме се мора поступати беспоговорно. Диктат пројектоване „историјске истине“ мора се некаквим историографским консензусом (једногласјем) ултимативно усвојити од стране „балканских домородаца“. Стварање једне истине у историографији можда би се могло и усвојити, када би тај „модерни приступ настави“ усвојиле нпр. историографије западних либерално-демократских земаља које, што треба истаћи, заправо и моделирају и стварају такве једнообразне наставне пројекте за „недозреле“ балканске народе, које су управо велике силе кроз историју гурале у међусобна разрачунавања и тако стварале њихову „крволочну историју“ коју данас критикују („Балкан као буре барута“).

Проф. др Дубравка Стојановић је управо и хвалила идеју мултипликативности у читанкама, а коју објашњава као методу чији циљ „није да понуди једну истину(!) и за све прихватљиву истину о томе шта се у прошлости догодило“. По

мишљењу проф. Стојановић, реч је о „модерном приступу настави историје, који данас представља европски стандард, а чији је циљ да се прикаже становиште што већег броја заинтересованих страна о неком историјском феномену чиме се разбија предрасуда о постојању једне истине у историји“ (Д. Стојановић, „Разоружати историју“, полемика поводом појаве издања наведених историјских читанки на српском језику, НИН 22. XII 2005)

Главни „извођач радова“ на изради балканских читанки, Гркиња Кристина Кулури, слаже се с Стојановићком, супростављајући се класичној научној историографској методологији, те небулозно тврди да у историји не постоји једна истина и истиче: „Свако, а поготово на Балкану, има своје, супротно виђење једног догађаја и сваки покушај да се наметне једна истина је нека врста насиља“. Сви они историчари који не прате њихов „модерни приступ настави историје“ о постојању више историјских истина су носиоци „ауторитативног мишљења“ у науци и тиме подржавају „тоталитарни поредак“ у одређеној земљи. Наметање „више истина“ о историјским догађајима за проф. др Дубравку Стојановић је неминовно оправдано, јер је и то „темељ модерног друштва и демократије“. Дакле, израз демократичности у историографији је и начело постојања више истина, па макар оне биле и неистине. Битно је, по мишљењу либералних демократа, што значи и аутора читанки, да се о свему има различито мишљење па и о историјским чињеницама.

Историчар др Коста Николић с правом критикује такав неисторијски, управо апсурдан закључак мондијалних историчарки, па логично закључује да је истина једна, недељива и неумољива: „Ако се један догађај посматра са више страна, а то се ради откад постоји критичка историографија, то говори да постоје различити погледи на један догађај, а не да постоје различите истине“ (К. Николић, С. Рајић, „Балканска повест са оксфордским акцентом“, полемика поводом објављивања читанки на српском језику, НИН, 15. XII 2005).

Оваквим ставом о постојању „више истина“ (чиме се историјска истина у потпуности релативизује) аутори „балканске читанке“ дали су себи слободу да по својој вољи и жељи могу тумачити комплексне догађаје на Балкану и југоистоку Европе, без темељних документарних историографских реконструкција, а у складу са својом пожељном сликом о „добрим“ и „лошим“ балканским „момцима“ (народима). Класични историографски метод утврђивања

историјске истине (чињеница) преко реконструкције догађаја темељном документарном анализом, уз сучељавање докумената различитог поријекла настанка, за њих је превазиђен, старомодан, „недемократски“ и „тоталитарни“ метод. Наравно, у њиховој релативизованој историјској пројекцији (са неограниченим бројем историјских истина) Срби су некакав ратоборан, крволочан народ, који ужива у ратовању и у ратним агресивним акцијама против „миротворних“ старосједилаца Балкана (за њих су сви народи старосједиоци осим Срба – освајача), и то преко стереотипа о великосрпској агресивној милитаристичкој политици и то нарочито у посљедња два вијека.

Оваквим диктираним публикацијама настоји се створити „договорна историја“ у односу на спорне догађаје, извршити компаративна анализа уџбеника како би се ревидирали текстови који садрже „националистичке предрасуде и погрешке“, чиме би се избјегло потпуно неразумијевање других земаља у будућности. Значи, историја мора бити у функцији тренутно актуелне либерално-демократске политике „помирења балканских народа“ (процес реконцилијације) у Европи уређеној по моделу тзв. западних демократија.

Не треба сметнути са ума ни то да су идеолошке интернационале (комунизам, социјализам, фашизам, римокатолицизам, либерализам) увијек користиле историју за своје политичке потребе. Тако су нпр. бољшевичка схватања о историји била та да она не може бити неутрална наука, већ мора служити „класним интересима“, што у преводу значи интересима комунистичке партије. Комунистички идеолог Моша Пијаде је нпр. истицао да историјска наука мора бити ангажована за „праведну ствар“ и тек тада је прогресивна.

У данашњим измијењеним идеолошко-политичким временима ситуација са (зло)употребом историје је врло слична. Такозвана демократска власт настоји да створи своју представу о прошлости, жртвујући праве (истините) историјске чињенице. То је и основна сврха наведених историјских читанки, које су препуне неистина и у најмању руку тенденциозних тумачења прошлости преко тенденциозно изабраних докумената. Има ту и методолошких и концепцијских недоследности. Нпр. хронологија прве читанке „Османско царство“ концепцијски је уређена према хронологији владавине султана, док су остале хронологије конципиране по мјесецима и годинама. Српски историчар др Коста Николић је исправно запазио да би српски историчари,

Предизборна молитва

у случају да саставе хронологију по српским владарима, били проглашени за конзервативне историчаре XIX вијека.

„Данак у крви” (девширма) у овој читанки је управо безобразно фалсификован, јер је претворен у „данак у новцу”. Дјеца нису отимана од родитеља, већ одвођена па чак и продавана по пет златника, па је на тај начин девширма Србима служила да поправе кућни буџет.

У овим читанкама грчка историја је фаворизирана. Тако је нпр. Јонска република (1800-1807) добила више простора од Првог српског устанка (1804-1813); побуна против хаџија у Србији назива се само устанком (иако је Њемац Леополд Ранке назива „Српском револуцијом”), док се побуне против Турака у Влашкој и Грчкој називају револуцијама; за Атину је наведено када је постала главни град, а за Београд не; у читанки се истиче када је основан Атински универзитет, док о Београдском нема података; истиче се да је грчка црква добила аутокефалност, али се српска (прва аутокефална црква у православљу) не истиче итд. У читанци се не прави разлика између Сретењског и Турског устава, а узорити устав из 1888. године уопште се не помиње. Због ограниченог простора за текст навео сам само неке примјере злонамјерног и нетачног тумачења.

У другој читанци „Нације и државе југоисточне Европе” (у XIX вијеку), Србија се помиње тек на 12 мјесту, иако је

она прва модерна држава створена на Балкану (1804. године). Грчка, наимае, као држава постоји тек од 1821. односно 1830. године. Умјетне балканске нације (Хрвати, Македонци и друге) су фаворизоване у односу на српску у историји XIX вијека, док се стара српска нација (народ) фрагментарно помиње. Помиње се оснивање Југослованске академије знаности и умјетности у Загребу 1867. док се о Српској краљевској академији уопште не говори.

Врхунац нетолеранције према Србима је објављивање карикатуре „Бежите од мене крвопије”, на којој је приказана Албанија како брани Скадар од Црне Горе (приказане у лику мајмуна), Јањине од Грчке (приказане у лику Тигра), и од Србије (приказане у лику змије). Да ли је то демократско транспарентно приказивање објективне истине, или једне од истина? Иначе, тенденциозним изворима из римокатоличких (хрватских) архива, по правилу је давана предност у односу на српске. Срби и њихова браћа Црногорци су приказани као људи ратничког менталитета који се радују објави рата, Српкиње одушевљено вјежбају на стрелишту итд.

Краљевина Југославија је приказана у негативном контексту. За ауторе је најважнија 1928. година због убиства „хрватског политичког вође” од стране „српског националистичког посланика из Црне Горе” Пунише Рачића. „Миротворни” Радић је у ствари најекстремнији великохрватски националиста (као „франковци” и усташе) који је чак и муслимане, не само у Босни и Санџаку, већ и у Македонији, проглашавао Хрватима („хрватско цвијеће”). Зато је Пуниша Рачић екстремни српски националиста, који је потегао револвер јер више није могао да поднесе Радићево (и посланика ХСС-а) пљување по Србима у Народној скупштини.

У историјској читанци посвећеној Другом свјетском рату, коју није одобрило Министарство просвете Републике Србије, већ саме корице књиге дочаравају бескрајну субјективност аутора и редактора. Наимае, на корици је илустрација са ликом албанских партизана (балисти су занемарени) чиме се отворено сугерише да су Албанци највећи антифашистички борци на Балкану, док се Срби, као највећи антифашисти на Балкану, врло мало помињу. Али је зато Србија представљена као бастион нацизма, у којој је Београд град концентрационих логора. Јасеновац, као клаоница Срба (у много мањој мјери Јевреја, Цигана и Хрвата – Југословена и комуниста), уопште се не помиње. Зла судбина надбискупа Степинца је преувеличана јер у балканској читанци пише да је Степинац осуђен на робију уз принудни рад, док је он у ствари био у кућном притвору. Даље се тврди како НДХ није формално подржавала покрштавање Срба, иако о том прозелитском чину римокатоличких свешеника и Усташа има безброј документарних свједочанстава.

„Добровољно напуштање” Републике Хрватске аутори су описали као избор српског народа: „1991-1995. после кратког рата у Словенији, започео је рат у Хрватској, који је завршио 1995, када је већина Срба напустила Хрватску”. За највећи егзодус западних Срба аутори нису имали никакав примјерен коментар.

Овом приликом навео сам само дио нетачности, тенденциозних тумачења историјских догађаја које су аутори свесно, по свом антисрпском моделу, убацили у балканску читанку. Српске просвјетне власти су се, по устаљеном обичају посљедњих година (од 2000. године), прве додвориле западним пројектантима овакве антисрпске историје, и прве превеле текст на српски језик. Друге балканске земље се још увијек снебивају да ли да преведу овакве историјске читанке на своје језике. За национални опстанак српскога народа било би погубно ако би овакве балканске читанке биле коришћене у српским школама.

Хашшење патриота по Карлином ђефу

- САД и Велика Британија са својим партнерима у Европској унији и у озлоглашеном Хашком трибуналу преко тужитељке Карле дел Понте наређују Вукчевићу и Љајићу шта им је чинити у случају Младић

Пише: Угљеша Мрдић

Народ у Србији живи све теже и лошије, а српским властима и даље је највећа брига где се налази српски генерал Ратко Младић и када ће се наћи у Хашком трибуналу. Такозване демократе обмањују грађане Србије тезом – народ лошије живи, јер немамо стране донације, а ту подршку ћемо добити када Младић буде у Хагу. А Хаг, очигледно је, сваке године тражи нова средства како би са делом западних фактора уцењивао Србију и напаћени српски народ.

Формиран је тобоже неки Тим за спровођење Акционог плана за сарадњу са Хашким трибуналом и то на челу са тужиоцем за ратне злочине Владимиром Вукчевићем и председником Савета за сарадњу са Хашким трибуналом Расимом Љајићем. Не треба заборавити ни допринос донедавне потпредседнице владе Иване Дулић-Марковић раду тог тима за „добро Србије“. У међувремену је похапшено више од десет грађана због сумње да су некада помогли Ратку Младићу или су га видели, дали му допуну за мобилни, тањир купуса и пасуља, или га одвезли до лекара.

Суђење оптуженима за помагање и скривање Ратка Младић увелико траје, а у међувремену је постало отворено и за јавност. На суђењу је речено много тога, али је битније то на који начин су се ти часни људи Јово Ђого, Саша Бадњар, Љиљана, Бојан и Татјана Васковић, Борислав Ивановић, Благоје Говедарица, Ратко Вучетић, Предраг и Станко Ристић, Марко Лугоња нашли иза решетака и пред органима гоњења. Они су оптужени за помагање у скривању хашког оптуженика Ратка Младића, односно за помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела. За то кривично дело запређено је казном од једне до осам година затвора. У притвору су још увек Ђого, Бадњар, Љиљана Васковић и Станко Ристић.

Наши извори из врха власти објашњавају како потрага за Младићем у нашој земљи функционише на начин недопустив за једну суверену земљу. САД и Велика Британија са својим партнерима у Европској унији и озлоглашеним Хашким трибуналом преко тужитељке Карле дел Понте наређују Вукчевићу и Љајићу шта им је чинити. Онда на ред долази следећа фаза. Вукчевић и Љајић прослеђују информације БИА, ВБА и МУП-а да је интерес свих интереса пронаћи Младића. Уз све то то, добијају подршку председника Србије и председника Бориса Тадића и премијера Војислава Коштунице, као и председника СПО Вука Драшковића, који се лажно представља као министар иностраних послова, иако на ту функцију није изабран у за то надлежној Народној скупштини.

Ако је властима циљ да пронађу Младића, због чега су толике људе држали у притвору месецима а неке, попут Ђога, Бадњара, Ристића и Васковићеве, задржали. Шта им је

циљ? Заплашивање српскога народа или спровођење хашких жеља у дело? Срамотно је што поједине странке и њихови представници политичке поене граде преко леђа тих мученика, који судећи по ономе што су изјавили у истрази и пред судом – нису видели Младића четири-пет година. Тешко је поверовати да је Младић остао у истоме стану, где је ручао пре четири-пет година.

На суђењу за помагање у скривању Ратка Младића, првооптужени Јово Ђого је рекао да је Младића последњи пут видео почетком 2002. године, али није хтео да открије где, јер има позванијих да о томе говоре. А на шта су појединци блиског властима спремни, говори и пример бившег официра Војске Југославије Марка Лугоње, оптуженог за скривање и помагање Младићу, који је по други пут пуштен из притвора, јер је уписом хипотеке положио јемство од око 70.000 евра. Лугоња је потврдио је да је током септембра 2002. године крио Ратка Младића у свом стану у Београду.

Станко Ристић, окривљени за помагање у скривању хашког оптуженика Ратка Младића, негирао је пред судским већем Другог општинског суда у Београду да је изнајмљивао станове у којима је боравио Младић. Ристић, пензионисани војни пилот, навео је да је од 2002. до 2005. године из-

најмљивао станове из личних разлога, односно због, како је казао, „швалерације“. Ристић је нагласио да његов старији син Предраг, који се такође терети за помагање у скривању Младића, није учествовао у делима за која се терети и да је једино неколико пута платио кирију за изнајмљене станове.

Оптужени Саша Бадњар није желео да изнесе одбрану, наводећи да ће се и даље бранити ћутањем. Јово Ђогу, првооптужени јатак најтраженијег хашког оптуженика, у одбрани је поручио да је Младић за њега јунак и патриота који никада не би наредио ратне злочине, већ би их спречавао. Ове речи све говоре.

Младић никада није наредио ниједно кривично дело, већ их је строго забрањивао. Уживао је највећи степен заштите највиших званичника. Да се мени Младић обратио за помоћ, ја бих му помогао - изјавио је Јово Ђогу.

Ако су Ђинђић и Коштунница хтели да хапсе Младића, зашто то нису урадили када су за то имали могућности? Пукковник Војске Југославије у пензији Србољуб Николић је изјавио у процесу оптуженима за скривање Ратка Младића да је са Младићем, док се скривао у војним објектима, велики број политичара преговарао о предаји, а посредно, преко генерала Момчила Перишића, и премијер Зоран Ђинђић.

„Знам да је покојни премијер Србије Зоран Ђинђић разговарао са Младићем о добровољној предаји преко посредника Момчила Перишића“, навео је Николић и додао је да за Младићево скривање у војним објектима знало „бар пет стотина војних старешина, као и политичари и други представници власти“.

Николић је рекао и да зна да је бивши министар унутрашњих послова Србије Душан Михајловић имао тајни контакт са генералом ВЈ и хашким оптужеником Драгољубом Ојданићем којег је наговарао да се преда, као и да се Небојша Човић састајао са Ојданићем поводом његове предаје.

Говорило се и о сазнањима тадашњег председника СР Југославије Војислава Коштуннице, који је имао команду над војском у чијим се касарнама Младић налазио једно време до 2002. године. Да ли то део данашње власти жели да се „опере“ зато што нису смели да приђу Младићу претходних година, па сада хапсе све грађане који су се стицајем околности, у једном тренутку, нашли у друштву Младића?

Претње тужиоца

Бојан и Татјана Васковић су се пожалили да су они и њихови родитељи од јануара ове године били изложени притисцима, претњама, ученама и да су их пратили, вероватно припадници неке тајне службе. Као доказ за те тврдње, њихов бранилац је предочио суду мобилни телефон са анонимном смс поруком коју је добила оптужена Љиљана Васковић, мајка Бојана и Татјане. Они су такође саопштили суду да је њиховом оцу Љубомиру претио заменик тужиоца Бранко Стаменковић, који је те наводе одмах оповргао, указавши на службену белешку о разговору са Љубомиром Васковићем. Брат и сестра Васковић се бране ћутањем.

С друге стране, Расим Љајић изјављује: „Тим за спровођење Акционог плана се редовно састаје, оперативни тим се састаје три пута недељно, дакле, понашамо се као да кампа-

ње буквално нема. Али, не желим да стварам никаква велика очекивања од тога“. Такозвани демократски блок сматра да ако би Младића стрпали у Хаг, да би од западних фактора и светских глобалиста, добили низ похвала и подршку за формирање нове „демократске“ владе.

Преко одређених медија се пласирају приче – попут оне о извештају америчке ЦИА – да се Младић крије помоћу новца зарађеног од криминалних активности, то јест од шверца дроге и дувана. То се чини не би ли се дискредитовао српски херој. Али, то је немогуће. Херој остаје херој, а издајица остаје издајица. Србија је увек имала своје Обилиће и Бранковиће.

БИА, ВБА и полиција нису пронашле никакве податке о Младићу и не знају где је, али игре без граница се настављају.

Изнервиран тврдњом дел Понтеове, која га је назвала „поштаром између БИА и ВБА“, тужилац Владимир Вукчевић се јуче најпре повукао, па потом вратио на чело координатора Акционог плана за сарадњу с Хагом.

Главна тужитељка Хашког трибунала Карла дел Понте нема ниједну лепу реч за досадашње активности у спровођењу Акционог плана за хватање Ратка Младића и негативно ће га оценити. То и још много штошта непријатног морали су јуче да слушају координатори Акционог плана Расим Љајић и Владимир Вукчевић, као и вицепремијерка Ивана Дулић-Марковић. Дел Понтеова је приликом јучерашњих састанака с њима и изјавила да је и даље убеђена да је најтраженији хашки оптуженик у Србији.

А према испитивању јавног мњења, које су спровели домаћи медији, само 10 одсто грађана Србије сматра да је Ратко Младић ратни злочинац. Такође, већина Срба је и против изручења наших грађана Хашком трибуналу, а потпуну сарадњу с Хагом подржава само 16,3 одсто испитаника. Према подацима интерних истраживања, рађених по наруџбини српских власти, нешто више од 50 одсто грађана Србије је против изручења Ратка Младића Хагу. Власт посебно брине чињеница да је такво расположење константа већ скоро 100 дана и да, упркос скоро никаквим уступцима Хагу, број оних који Карлу дел Понте не могу да виде очима и даље не пада.

Жртве ових игара без граница, према нашим сазнањима, лако би могли да буду нови часни генерали и други официри Војске Србије, некада Југославије и Републике Српске, само зато што су радили свој посао, или су помагали српском хероју. Многи од гонича би побегли у мишију рупу када би видели Ратка Младића како са пријатељима шета улицом.

Можда се и настави хапшење грађана Србије и у предизборној кампањи, пошто смо сведоци тога да појединци из српске власти најављују да неће стати у акцијама потраге за Младићем. Потрага хашког несуда и домаћих послушника за српским херојем Ратком Младићем и даље траје. Историја ће несумњиво одредити победника, а ви знате ко је то. Родом је из Старе Херцеговине, храбар је, одлучан, патриота, скоро читав живот је провео у униформи, чувајући свој народ и отаџбину.

Последња вест

Колико су бесмислени била хапшења тзв. Младићевих јатака показује и следећа чињеница - у тренутку затварања нашег часописа, ванрасправно кривично веће Другог општинског суда у Београду укинуло је 22. децембра притвор за петоро оптужених за скривање и помагање генералу Ратку Младићу и одлучило да они одмах буду пуштени на слободу. Притвор је укинут Јову Ђогу, Станку Ристићу, Љиљани Васковић, Саша Бадњару и Благоју Говедарици. Истом одлуком којом је одлучио о жалбама бранилаца окривљених, суд је Ђогу, Бадњару и Говедарици изрекао забрану напуштања боравишта, као блажу меру за обезбеђење присуства у поступку и наложио да им се одузму путне исправе.

Одбрана генерала Ратка Младића и др Радована Караџића

Пише: проф. др Рајко Долечек

Први утисак и прве речи људи са којима смо се срели често остају у нашем сећању током целог живота. Понекад је тај утисак пријатан радо га се и сећамо. Такве пријатне успомене су код мене везане за сусрете са генералом Ратком Младићем и др Радованом Караџићем још док је био председник Републике Српске (у Босни и Херцеговини). Кад сам се први пут срео са модрооким генералом Младићем, цео живот су ми остале урезане у памћење његове речи: „Ја сам већ трећа генерација Срба који нису упознали своје очеве, пошто су погинули у рату, док су њихови синови још били мали“. Ратко се родио у босанским планинама близу градића Калиновић (1943), док је његов отац Неђо погинуо (1945) у борби са хрватском фашистичком организацијом усташа, потпомаганом у току геноцида Срба и делом муслимана из БиХ. Када смо са генералом разговарали о судској превари, званој Хашки трибунал, тј. Међународни кривични трибунал за ратне злочине у бившој Југославији у Хагу, рекао је: „Лично ћу отићи у Хаг, чим тамо стигну амерички генерали, који су водили рат у Вијетнаму, и енглески, који су ратовали на Фалкландским острвима“. Осим заједничких фотографија са генералом, имам још и књигу о њему, коју је написала Љиљана Булатовић, са пријатељском генераловом посветом.

Једанпут ми је Младић причао како је био опкољен муслиманским јединицама. Био је на брду са својом супругом и

наоружаним пратиоцем, подофициром Хрватом, а спасио их је његов заповеднички хеликоптер. Тај Хрват је био проверени Југословен коме је веровао а таквих није било мало. Генерал се жалио да нико није објавио да је Војска Републике Српске спасла хиљаде Хрвата који су бежали. Моји војници су спасили 45-50 хиљада Хрвата, цивила и војника, који су бежали пред муслиманском војском и муџахединима током 1993. код Травника, Коњица, Завидовића, Купреса. Ми смо их хранили и лечили у нашим болницама. Њихови спашени војници су нам се клели да више никад неће пуцати на своју браћу Србе. Хиљаде Хрвата су биле спашене у току крвавог хрватско-муслиманског рата 1993-94, у току којег је погинуло и много цивила. У пролеће 1993. су, на пример, хрватске јединице генерала Т. Блашкића масакрирале око 100 муслимана у селу Ахмићи. Младић се није светио Хрватима ради упада њихових банди у Посавину (1992) и у околини Купреса, које су уништавале српска села. „Ја нисам ратни криминалац. Као војник сам се борио у многим биткама и на многим местима сам спасао свој народ од уништења. У току последњег пописа становништва (1991), определио сам се као Југословен, а таквих је било много. Само погледајте колико је било мешовитих бракова између Хрвата, муслимана и Срба!“ Генерал је имао повољно мишљење о делу босанскохерцеговачких муслимана. Током сусрета са командантима ВРС у његовом главном стану у Хан Пијеску, генерал Гверо ми је дошапнуо да Младић стриктно захтева пристојно понашање према заробљеним

Хрватима и муслиманима. Младић је проклињао њихове вође који су се дали намамити немачком, аустријском, британском и главнокомандајућом америчком пропагандом у братоубилачки грађанско-етничко-верски рат. „Па то су били Американци и Клинтон, који су у Босну довели убилачке муџахедине и Ал Каиду, чији је задатак био да науче босанске муслимане како да свирепо убијају и да воде немилосрдан рат према 'Курану'!”

Почетак трагедије Југославије, 1991. је затекао потпуковника Младића на команди у Скопљу. Ради дезертирања Албанаца, Хрвата, Словенаца и дела муслимана из БиХ из ЈНА, био је ослабљен 9. корпус који је обезбеђивао Крајину у Хрватској и постојао је српско-црногорско-македонском јединицом. Пошто су крајеви са апсолутном српском већином били угрожени од хрватских паравојних група, јединица МУП-а и ЗНГ, команда ЈНА је у јуну 1991. послала Младића у Книн да обнови борбену способност 9. корпуса, што му је убрзо и успело. Спречио је узајамно уништавање и убијање, као и истеривање Срба из њихових домова у подручју где су се старији људи још увек сећали масовног покоља Срба у усташкој Независној држави Хрватској, у току рата 1941-45. У време Младићевог доласка у Книн, у Хрватској су већ и пре сецесије (25. јуни 1991) били у току напади на касарне ЈНА, њихове блокаде. По направљеним плановима, касарнама је прекидано снабдевање струјом, водом, намирницама. Експлозивом су дизане у ваздух српске куће, на њима се појављивало велико слово „У” (усташа), нападане су мање јединице ЈНА, српски цивили, и све то уз подстицање пропагандом из Немачке, Аустрије, Италије, делимично и из Ватикана. Младић је тада изјавио: „Непријатељ је свако ко пуца у наше војнике, ко им спречава снабдевање водом и струјом, ко провоцира и помаже блокаду. ЈНА није почела са непријатељствима, биле су то хрватске паравојне јединице, МУП и ЗНГ које су отпочеле непријатељства и испољавале етничке мржње, све уз подстицаје из иностранства”.

Пошто је отклонио смртну опасност по Србе из Крајине,

Младић је био прекомандован у БиХ. У априлу 1992. добија чин генерала ЈНА. После илегалне сецесије БиХ 6. априла, прекомандован је из ЈНА, кад је напустила БиХ, и постаје заповедником ВРС, која је почела да се организује. У то време су муслиманске паравојне групе већ почеле да уништавају, пљачкају и убијају по српским селима и градовима. Пише о томе Иванишевићева „Хроника нашег гробља” (1994). Али, убрзо су српске јединице преузеле иницијативу. Под њиховим притиском (неке паравојне јединице су починиле много насиља) муслиманско становништво источне Босне је почело да бежи у Сребреницу, Тузлу, Горажде и Жепу, које су 1993. званично постале „заштитаене области ОУН-а”, уз услов да буду демилитаризоване. Али то се никада није остварило. Тако је у Сребреници, на пример, остала 28. муслиманска дивизија (преко 10.000 бораца), која је под командом Насера Орића вршила убилачке упаде у српска села источне Босне, и опљачкала је и уништила скоро 200 села. Наводи се да је број поубијаних цивила (Срба) био око 2.000. Последњи пљачкашки поход у јуну 1995. десио се месец дана пре него што је ВРС заузела Сребреницу. Генерал Младић је имао на располагању 80-90 хиљада мотивисаних војника који су бранили око 1.500 километара кривудава линије фронта. Од пролећа 1994. под притиском САД помирени су његови противници муслимани и Хрвати, који су имали око 200.000 војника, потпомаганих и наоружаваних од Американаца, Немаца, исламских држава. Док није западна пропаганда до крајности оклеветала харизматичног генерала Младића, он је наводно био популаран и у самом Пентагону – низ официра је имало његове фотографије. Командант Унпрофора, индијски генерал Намбијар, поштовао је Младића (то је лично рекао аутору у Берлину 2000. године). Младић је имао одличне односе и са другим командантима Унпрофора, са генералима Валгреном и Брикмоном, који су убрзо дали оставке због непоштених поступака западних државника и мучних дезинформација западних медија.

Као председник Чешке фондације пријатеља Срба и Цр-

Мирко и Славко

НАПРЕД НА ЦРТУ
ПРОТИВ РАДИКАЛА!

ногораца, са својом женом Добром сам посетио Владу РС на Палама и пио кафу са председником Караџићем, у његовом кабинету, са старим иконама на зидовима. Караџић је одговорио на зашто Запад о Србима из БиХ, о њему, о Републици Српској, шири толико неистина, лажи. „Невероватно је како су нас западни медији описали у својим потпуно једностраним, тенденциозним извештајима – из незнања и за паре”. Радован Караџић се родио (1945) у Црној Гори, у планинама близу Шавника, испод Дурмитора. Пре трагедије у Југославији, радио је као психијатар. Осим фотографија, од успешног песника Караџића има две књиге песама са његовом посветом, које су биле награђене престижном наградом „Јован Дучић”. Од Караџића, председника РС, добио сам значајан орден РС, „Његоша”. У избору његових песама, у уводу књиге, Желудраг Вукчевић пише: „Песништво Радована Караџића је сада, наравно, другачије озвучено, не може му се више одузети трагика коју време, не питајући никога, расипа преко наших глава и наших рукописа”. Током посете председника Караџића више пута сам се уверио – у разговору са члановима Владе и из проучавања докумената канцеларије председника – да су се Влада РС и лично др Караџић веома трудили, да заштите муслиманско становништво пред самовољом неких илегалних паравојних јединица. А то уопште није било лако због насиља муслиманских група, које су, као у усташко време (1941-45), пустошиле српска села. У току 1992. неке групе муслимана су се саме називале „Дивизија хандар”, по успомени на по злу познату 13. СС босанско-муслиманску дивизију из Другог светског рата. У њој је било 60 одсто муслимана из БиХ, 40 одсто Албанаца, уз немачку команду. Дивизија се истакла насиљем над српским становништвом.

Ради бољег разумевања прилика, добро је цитирати проглас председника Караџића у мају 1992. упућен босанско-херцеговачким муслиманима, написан убрзо после противправног превременог проглашења независности БиХ 6. априла 1992. После проглашења је почело разарање и убијање, а под утицајем исто тако противправног и превременог признавања Хрватске и Словеније. Иницијатор тог југословенског Минхена је био Ханс-Дитрих Геншер, немачки министар иностраних послова, а уз помоћ Ватикана и подмитљиве Европске заједнице (доцније Уније), у Мадрику 17. децембра 1991. У то време су западне владе сахраниле закључке Хелсиншког уговора о безбедности и сарадњи у Европи, погазиле клаузулу IV Декларације о принципима: „Државе учеснице ће поштовати територијални интегритет сваке државе учеснице и према томе ће се уздржати од било какве делатности усмерене против територијалног интегритета, политичке независности, или јединства било које од држава учесница”. Заборавиле су неприкосновеност немешања у унутрашње послове држава-потписница уговора и на очиглед целога света су пустиле да буде противправно уништена мултиетничка држава Југославија. А да ствар буде још много гора, жртва међународног злочина (Југославија) и њени руководиоци, који су се супротстављали њеном уништењу, проглашени су за кривце. Председник Караџић је у мају 1992. апеловао (према Тохољ: „Свети ратници”, 2001): „Муслимани и муслиманке,

Несрећно цијепање Југославије и противуствано отцјепљење БиХ од Југославије, те насилничка политика хрватско-муслиманске коалиције, гурнула нас је у најгори од грађанских ратова, међувјерски и међуетнички рат.

Цијепање Југославије је довело до трансформације БиХ у три целине. У српској Босни и Херцеговини живјеће један број муслимана и Хрвата, као што ће један број Срба живјети у муслиманској и Хрватској БиХ. Можда ћете баш ви жи-

вјети у муслиманској, а можда и у српској БиХ. То ће зависити од политичког договора, до кога се на крају мора доћи. За сада, ви сте у српској БиХ и треба да уживате подједнака права као и Срби. Многа муслиманска села су предала оружје и уживају пуну заштиту српске војске и српских државних органа. Пошто се ради о међувјерском рату, ми их не обавезујемо да се боре на нашој страни, а у свему другоме су изједначени са Србима. Муслимани се лијече у нашим болницама, а које су тиме и њихове. Муслиманке се срећно порађају у сокољачкој болници. Храну подједнако набављају и Срби и муслимани који се не боре са Србима.

Зашто се борите против Срба? Зар не можемо очувати мир и сачекати политичко рјешење?

Зашто да ваше породице гладују, да живите у шумама у којима ће вас стићи зима? Колико ће још погинути Срба и муслимана да се остваре сулуде идеје о исламској држави, које никад неће ни бити, јер је ни Запад неће дозволити, јер Запад жели да ви, муслимани, нестане у борби са Србима и Хрватима.

Ви сте по крви најближи Србима, јер сте постали од Срба. Зар ваш, односно прелазак ваших предака у другу вјеру треба да нас учини непомирљивим непријатељима, иако смо изникли из истог стабла? Ви од Срба немате никога ближег. Кад год сте против Срба устајали за рачун неког трећег, то је била и ваша и српска катастрофа. То се у овоме вијеку дешава већ трећи пут.

Доста је било страдања. Погледајте како мирно и богато живе муслимани у Бијељини и Јањи. Они се не боре против Срба, а Срби се не боре против њих. Након прве кризе у Бијељини екстремисти су заћутали, и сада муслимани и Срби живе у миру и изобиљу.

Муслимани,

Ми желимо да мирно живите у својим кућама, али морамо бити сигурни, да нас нећете напасти с леђа. Зато морате предати оружје да бисте уживали заштиту која пропада цивилима по Женевској конвенцији. По истој конвенцији ћемо вас пропустити да са свим вашим стварима прођете у правцу у коме желите, са правом да се вратите кад рат прође.

Прекинемо непријатељства, као што смо то учинили у Бијељини. Преговарајте са српским властима, оне су дужне да вас разумију. У вашим венама тече словенска, српска крв. Прекинемо непријатељства и крвопролиће, што прије то боље.

Председник Председништва Српске Републике БиХ др Радован Караџић.

Караџић није изговорио празне речи. Најпознатији муслимански писац Титове Југославије Меша Селимовић је о себи говорио, као и много других: „Ја сам Србин муслиманске вере”. То исто је рекао 1914. Мухамед Мехмедбашић, један од атентатора у Сарајеву, који се спасао.

Трагедија је у потпуности захватила БиХ, делове Хрватске, као грађанско-етничко-верски рат, у коме нико није био без кривице. Врхунац трагедије је била непоштена, лицемерна оптужба српског народа и његових вођа да су тај рат изазвали.

Ко је тврдио супротно, био је надвикан. Тако су и генерал Младић и др Караџић, сасвим неправедно, постали ратни злочинци, које је у одсуству оптужио 11. јула 1996. и судио Хашки трибунал и судија Клаудио Јорда, уз обилату употребу дезинформација и полуистина. У то време је постојао, у интересу политике Запада, и једнострано мит полуистине о Сребреници, који је успео да невероватно повећа међуетничку мржњу, као и мржњу међу религијама у БиХ, а све по моделу завади па владај! Око Сребренице се три године водио рат. По Младићу, ту је погинуло 1.200 Срба (војника) и

око 2.000 муслимана, највише кад су покушавали да се пробију у Тузлу и Кладањ. Подаци само о мртвим муслиманима (прво је то било наводно 6.000, па онда 8.000) не одговарају, јер недостају мртва тела. Нико са Запада не спомиње податке о 3.000 убијених Срба у широј околини. Српским стручњацима није било дозвољено да учествују у ексхумацијама тела. Не помињу се извештаји војника и официра холандског батаљона Унпрофора да ту није било геноцида. Генерал Младић ми је рекао: „Наша војска је имала строге наредбе да се према заробљеницима понаша по међународном праву. Никаква масовна убиства, никаква стрељања. Не могу да искључим да су се неки од мојих војника светили, пошто им је посада Сребренице у својим учесталим, крвавим нападима побила најмилије. Био је то грађанско-етничко-верски рат, који нам је био наметнут. Ми нисмо хтели да разбијемо Југославију, пошто је то била наша земља у којој смо столећима живели са Хрватима и муслиманима“. Источна Босна је тако постала гробље за многе муслимане и Србе. У вези са бомбардовањем Сарајева треба увек имати на уму податке генерала Л. Мекензија (Унпрофор) о томе како су сарајевске власти размештале своју артиљерију у близини школа, болница. Мало се писало о прљавој улози Луиз Арбур претходнице Карле дел Понте, која је у току НАТО бомбардовања Србије (1999) оптужила за ратне злочине председника Милошевића, а не НАТО криминалце. Кад је била у Сарајеву (1997), кад су „Дани“ објавили (7. новембра 1997) вести о јама „Казани“, у коју је „лобацано“ више стотина (наводно преко хиљаду) Срба, мртвих и полумртвих, убијених од стране муслимана (ту се истакла 10. брдска бригада, под командом Мушана Топаловића-Цаце), Арбура није никога оптужила, није тражила кривце.

Основни захтев правичног суда *Audiatur et altera pars* (Нека се чује и друга страна), Хашки трибунал не упражњава. Стварни инострани кривци за крвопролића, за пораст мржње и невероватна разарања у Југославији, Колова Немачка, Блерова Енглеска и САД, разни њихови сателити, уз помоћ НАТО, подмитљиве Европске заједнице, ОЕБС-а, Ватикана, разних купљених невладиних организација. Сви се они се вредно труде да помогну судској „накази“ – Хашком трибуналу. Све то уз помоћ глобализованих, подмитљивих медија са циљем да од Србије направе главног кривца, одговорног (и финансијски) за сва разарања и убијања, укључујући ту и НАТО агресију. Суд то доказује случајем покојног бившег председника Слободана Милошевића. Упркос очајничким покушајима судија и упркос мучним иступањима Карле дел Понте, Милошевић је у својој одбрани тријумфовао. Зато медији скоро ништа нису јављали о току Милошевићеве одбране. Ваљда ће његова смрт у затвору помоћи истини, откриће прљаву стаљинистичку праксу Хашког трибунала (осим погубљења) десет мртвих, још неосуђених Срба – затвореника. Као пример судске страве и ужаса је убиство Србина Симе Дрљаче из Приједора (10. јула 1997), које је извршио „елитни“ одред британских САС пред очима Симиног сина. Хапшење је било на основу „запечаћене оптужнице“ (*sealed indictment*), као у време француских краљева и Бастиље. „Кенгурски суд“ (*kangaroo court*) у Хагу можда није ни отровао Милошевића, али је проузроковао његову превремену смрт, пошто му није омогућио модерно лечење, на пример употребу бајласа.

Војислав Шешељ и Момчило Крајишник су у затвору чekali почетак суђења скоро 4 године, док је Насер Орић после хапшења убрзо био суђен на само две године. Не ради добро познатих покоља Срба у источној Босни, не за убиства, већ ради тога „што није спречио злоупотребу људских права“. А Крајишник би осуђен на 27 година ради „колективног криминалног подухвата званог стварање Велике Ср-

бије“, или тако некако. Хашки трибунал не признаје претпоставку невиности, превише често проглашава људе а priori кривима. У својој противзаконској делатности. Хашки трибунал је чак измислио „запечаћене оптужнице“ (*sealed indictment*), сличне онима из времена француских краљева и Бастиље.

Зато је познати енглески новинар Џон Логленд и написао (*The Times*, 17. јуна 1999): „То је Трибунал хуља са унапред договореним поступцима. Овај Трибунал у стварности крши све норме исправног судског поступка“. Тај кенгурски суд није забранио да генерал Адем Чеку, озлоглашени командант УЧК и један од учесника медачког покоља, постане председник Владе Косова и шета слободно по свету, да озлоглашени Рамуш Харадинај буде пуштен из Шевенингена, да „може да спреми своју одбрану код куће, на Косову“. „Па он је фини човек“, тако нешто је о њему изјавио „галулајтер“ Запада на Косову и Метохији Сорен Јесен Петерсен. Кад је био оптужен и суђен Милошевић, нико из Хашког суда није говорио о хапшењу и суђењу Фране Туђмана и Алије Изетбеговића, које су, док су били живи, штитили њихови пајташи са Запада. Пошто су умрли, Хашки суд је такорећи стидљиво јавио да је пратио и испитивао њихову делатност и да би их могао чак и оптужити.

Нова главна прокураторка Хашког суда Карла дел Понте долази у Србију као у неку колонију и наређује кога све да ухапсе и предају у Хаг, уз потпору многих политичара Запада који прете да, ако Србија не послуша „главног инквизитора“, Карлу дел Понте, да неће моћи да уђе у разне европске структуре, па ни у НАТО (који је као банда криминалца напао и уништавао СРЈ током 90-их), да неће добити зајмове, изгубиће сасвим Косово, итд. Ова хистерија траје већ годинама. Ваљда ће се наћи нови Орвел да о томе напише књигу. Али сада треба бити и искрен. Ко да верује тој наказној институцији Хашком трибуналу, која чак не дозвољава да се оптужени сам брани? Колико је само било посла и међународне галаме, док Милошевић опет није добио то право. А сада се то право оспорава искусном правнику Војиславу Шешељу. У Енглеској је постојао од XV века до 1641. специјалан, до извесне мере „тајанствен, неодговоран, тирански“ суд, назван *Star Chamber*, који је био „мешовит“ – судски и извршни. Позната је била његова пракса да оптуженику намеће браниоца против његове воље. Највиши суд САД је већ 1975. године признао да је намећање браниоца оптуженоме основна неправда. „А данас је орган ОУН-а усмерио будућност међународних закона у оне тамне дане и потврдио исправност Милошевићеве тврдње, да је Хашки трибунал незаконита институција, основана на кршењу сопствене Повеље ОУН-а“ (Т. Диксон, канадска правница).

Трибунал у Хагу се строго држи правила да су за све криви команданти, иако је злочин извршио неко од војника под њиховом командом. То се највише показало, наравно, опет код српских команданата у БиХ и на Косову и Метохији. Али како то да господин Хавијер Солана, који је као „командант“ НАТО „притиснуо дугме“ 24. марта 1999. и тиме отпочео од Савета безбедности неодобрено убијање и уништавање по Србији, није затворен у Шевенингену, већ напротив, има ванредно важан положај у Европској унији – а према командној одговорности је, у ствари ратни криминалац пар екселанс. Кад би се тако поступало, затвори би били пуни таквих криминалаца, укључујући Клинтона, Олбрајтову, Блера, Кола, Шарминга, Фишера, Геншера, Холбрука, генерала Кларка, итд.

Ако би неко хтео да суди генералу Младићу и др Караџићу, онда то може да учини само после суђења онима, који су изазвали грађанско-етничко-верски рат у Југославији.

Влада Србије и Министарство вера тврде да у Србији не постоје секте и доносе закон којим омогућавају бујање ових организација

Исповест жртава секти (1)

Пише: Слађан Мијаљевић

Под великим притиском оштећених објављујемо исповести жртава секташких организација, које су на нашу несрећу оштећене Законом о црквама и верским заједницама. Српској радикалној странци се обраћао велики број жртава секти у последњих десетак година. Наравно, обраћали су се тек онда када би исцрпили све друге могућности. Подносили би пријаве и жалбе МУП-у, или центру за социјални рад, тражили су стручну помоћ и од медицинских служби, и од правних стручњака, наравно и од свештеника, а и од још увек јединог Саветовалишта за помоћ жртвама секташких организација при Храму св. Александра Невског у Београду.

Добијали смо велику количину информација и од људи који нису оштећени, али свесни опасности са којом су се сусрели, макар само једном у животу; обавештавали су и нас о разним групама и учењима, која су наносила, а и даље наносе штету становницима Србије.

Жртве секташких организација обраћале су се и Борису Тадићу, Војиславу Коштуници, министрима полиције Михајловићу и Јочићу, Народној канцеларији Бориса Тадића, разним скупштинским одборима и никад ништа. Или уопште нема одговора, или је одговор директно уперен против самих жртава са општим образложењем како у Србији нема регистрованих секти. После оваквих, можемо рећи малициозних констатација и одговора, поставља се логично питање – како нема секти, а има жртава секташких организација? Нема секти, а Министарство вера и Влада Србије, као и скупштинска већина, доносе Закон који аболтира управо те организације!?

Прво аболтирање је покушао да изведе министар Милан Радуловић, покушавајући да уведе нове називе за секте, на пример, „нове протестантске цркве“, термин који није прихваћен чак ни у изопаченој Америци. Министар се оглушио чак и на протесте и предлоге хришћанских цркава и наших стучњака, и у својој поданичкој, вазалној свести је прихватио све оно што су сугерисали непријатељи хришћанства и Србије, а у замену за сумњиве донације. Наравно, свака донација и новчана помоћ је добродошла (уколико није мито), али када се даје у контексту прања прљаве савести, „да се Власи не досете“, бацања златне прашине у очи, неокортексног рата – онда је то за сваку осуду.

Министар, који је предлажући овај Закон, а и Влада Србије која га је предложила Скупштини, и сви они посланици (јадници) који су га изгласали, директно и недвосмислено су се наругали свакој жртви секташких организација, и онима који су под дејством деструктивног и тоталитарног учења дигли руку на себе, свима који су страдали од неког изопаченог секташког учења, трајно изгубивши здравље (психичко или физичко).

Ова власт је са својом поданичком и вазалном свешћу отишла и даље, на превару је преко ноћи променила 44. члан Устава, у којем је по првобитном договору требало да буду признате само традиционалне верске заједнице, а да

остале буду регулисане Законом о црквама и верским заједницама. Поданици и вазали, дакле, починише још једну гнусну превару, а свим осталим становницима, који припадају традиционалним верским заједницама (којих је по попису из 2002. године 95 одсто), наругаше се у лице и препустише их „ловцима на људске душе“, у отворени лов, као да су бесловесне звери.

Рехабилитационо-токсиколошки центри (центри за „помоћ“ наркоманима) за превару, који служе као маска за деловање секти, на срећу, још нису заживели (у великој мери) у Србији. Суштина деловања ових центара, или зашто не рећи отворено, секташких организација, које су дошле код нас после досовске октобарске револуције, заснива се на либертидиду, односно принудном ограничењу слободе кретања. Притом, целодневни и вишегодишњи бесплатан, а притом скоро увек и тежак физички рад чине лакши део „лечења“ ових савремених робова.

Према сведочењу бившег припадника ове назови хуманитарне организације, чије аутентично казивање износимо, њихово теолошко учење изгледа отприлике овако: Богородица је за њих обична жена, ниједан светитељ не постоји, не поштују часни крст, као ни иконе (то је за њих идолопоклонство), крштење је забрањено, итд, иако иза њих стоји „хришћанска црква“, односно тзв. евангелистичка (припада псеудохришћанским сектама). Они су једини хришћани на свету, све остало је празноверје. Штићеници ове секте су увек под верским притиском, чита се само Библија и разговара се само на нивоу библијског учења, мора се увек бити понизан и послушан, јер за бога, они су ту дошли по помоћ, и нема никакве шале или неозбиљности. За све што им се

дешава је одговорно „старије“ лице (такође наркоман на лечењу, само што је временски „дуже“ у Христу, односно дуже се „лечи“) које води рачуна о сваком кораку пацијента. Свакодневно индоктринирање и причање о једном те истом је, у ствари, припрема за ново крштење (овога пута „право“). Наравно, крштење у православљу не важи, чак је непожељно. Печат светог духа се мора скинути, све у циљу лечења. Наш саговорник даље каже да није дозвољено да виђате било кога (родитељ потписује пристанак да лечење може трајати неограничено дуго, а дете не сме да се виђа), изузев својих сапатника. Свет ван центра, по причању „лекара“, страشان је и неподношљив, тако да и сами пацијенти поверују у сврсисходан начин лечења и поверују да могу бити излечени. Сваки дан је дан спасења, не зна се кад ће бити крај света, тако да се живи и ради у сталном страху (само се ђаво боји дана спасења). Нови пацијенти се индоктринирају на исти начин, постају нови робови, и све је само рад.

Интересантно је да се „лечење“, стан и храна не плаћају, односно, пацијенти не плаћају. То је зато што лекари зарађују изузетно добро, користећи робовски и дуготрајан рад пацијената. Изнајмљују се за мале паре недовршене зграде у предграђу, које се претварају у спаваонице. Храна је лошег квалитета и нема је у великим количинама, тако да не представља неки велики трошак.

„Радни дан почиње рано, у 7 сати, и после некаквог ручка одлазили бисмо да радимо. Широка лепеза послова које нам учитељи уговарају, не даје времена за размишљање, као ни за одмор“, каже нам саговорник. „Обично су то физички послови, као чишћење подрума, сакупљање старог гвожђа, бакра, месинга итд, или рад у радионици. Док се ради, нема паузе све до ручка, око 14 сати, после којег следи пауза 45-60 минута, током које можемо да читамо литературу коју смо добили или да шетамо, наравно, само у видокругу учитеља. Нема гледања 'са стране', нема приче са другима... Затим, поново на посао, који заиста није нимало лак, све до вечере, негде око 20 сати. После вечере, још учења из 'лите-

ратуре' уз обавезну изабрану 'духовну' музику, која се врти нон-стоп. Наравно, ТВ-а нема на пушкомет, као ни било каквих дневних новина или часописа, нема ни радија, ништа. Само плакати са зидова, верске садржине, и једнолична музика. Након тог 'тренинга', око 22-23 сата на спавање. Су-традан, све из почетка“, речи су нашег саговорника.

Ето како се „лече“ ови несрећни људи, боље рећи деца, јер ретко ко да је старији од 20 до 25 година.

А о чему се, заправо овде ради? Стручњаци овакав вид рада секташких организација називају „либертицид“, јер не постоји ниједно стручно лице нити комисија (лекари, психијатри, психолози социјални радници, представници неког министарства) који ће дати стручно мишљење колико је ко оздравио, да ли се довољно ресоцијализовао да би могао успешно да се врати у средину из које је изашао као овисник, јер секташка организација и не жели да их „ослободи“, осим уколико неко не покаже изузетну жељу и уз изузетан напор и помоћ некога „споља“ дође до своје слободе.

Ова организација секташког типа је један од најбољих примера како раде секте и како се у њима живи. Временом долази до измењеног стања свести и начина понашања, односно поремећаја у понашању. Наравно, у овом случају се само прелази из једног у други вид поремећаја у понашању, што секташкој организацији само олакшава да већ оштећену личност још боље контролишу и, вршећи перманентни 24-часовни утицај, преведу у свој вид понашања.

У овом случају уочљиво је да ниједна државна институција не жели да узме у заштиту људе који су некада, пре више година, били наркомани, а сада, излечени од зависности према наркотицима, могу слободно да се врате у ширу друштвену заједницу и нађу своје место. Не желе да им помогну ни родитељи који су се у њиховом претходном животу веома намучили да их сачувају у животу, данас су у великом страху да не дође до рецидива, желе да задрже тренутно стање. Полиција нема довољно основа, јер је претходно потписан уговор, министарства не желе да се мешају у свој посао, тако да данас имамо вид савременог ропства, на територији државе Србије, као и Хрватске и Шпаније, где ова секта има своје испоставе. „Штићеници“ се повремено и селе из државе у државу, такође у робовском статусу.

Овчарско-кабларски манастири

Српска Света гора

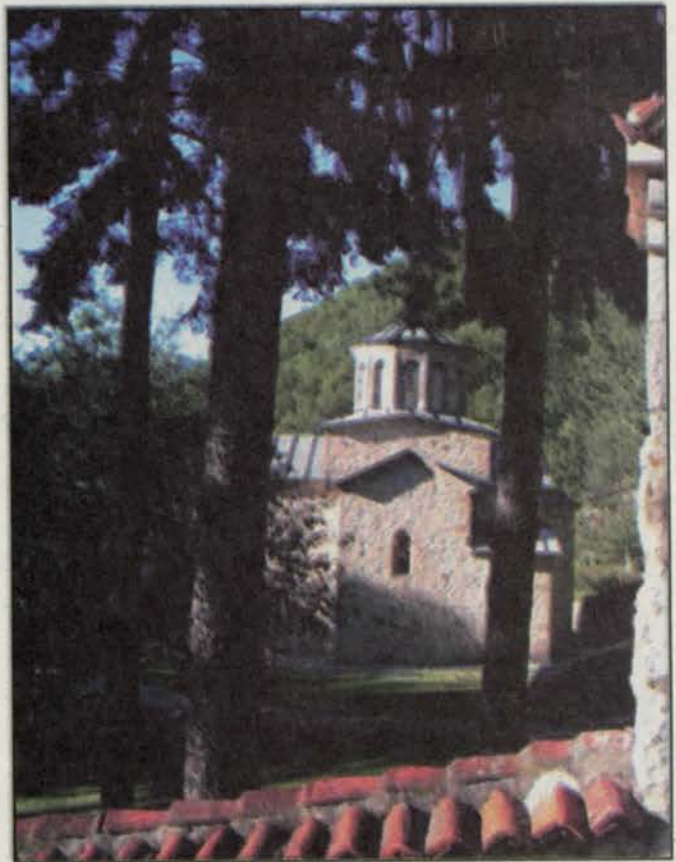
Једна од најлепших клисура у Србији налази се на Западној Морави, недалеко од Чачка, између планина Овчара и Каблара. Од осталих крајева у Србији, ову клисуру издвајају и њени манастири на левој и десној обали Мораве, којих сада има десет. По њима и по самој природи цео крај је у народу добио назив српска Света гора. Ретко је где на тако уском простору саграђено толико манастира, а што упућује на чињеницу да је тај крај имао развијен монашки живот. На десној страни Мораве се налазе: Ваведене (данас парохијска црква), Вазнесење, Преображење, Сретење и св. Тројица, а на левој: Благовештење, Илиње (сада метох манастира Благовештење), Јоване, Никоље и Успеније (метох Јована) у литератури је још познат манастир св. Ђорђа, који је вероватно био на југоистоку Овчара. Његов печат се чува у Народном музеју у Београду.

У историји наше средњовековне уметности овчарско-кабларски манастири су једна од најзначајних и најкомпактнијих просторних сакралних културно-историјских целина. Ови манастири се могу сврстати међу својеврсне феномене наше културне и уметничке баштине која је привлачила пажњу још од Вука Стефановића Караџића, који је први на светлост дана изнео драгоцене податке о њима. Свестраније сагледавање манастира омогућено је и из турских списа из 15. и 16. века, који показују да су манастири уношени у катастарске и пореске књиге само онда када су њихова братства или они који су обрађивали манастирску земљу имали обавезе да плаћају феудалне дажбине.

Овчарско-кабларски манастири подигнути су после пропасти деспотовине у неприступачној клисури, која их је штитила од Турака. У њима се живело од стоке, оскудних обрадивих површина и воћа. Отуда су и релативно сиромашни. Скромни ктитори и мајстори, који су их подизали, желели су да се угледају на велелепне грађевине ранијег доба, па отуда и извесне далеке сличности са значајним споменицима ранијег црквеног градитељства на овим просторима, односно рашком и моравском школом.

Концентрисани на уском простору, заклоњени од непријатељских очију, а неки од њих, као Никоље, тешко приступачни, ови манастири су у доба најезде Турака постали прави калуђерски збег. Вук Стефановић Караџић је забележио једно предање по коме је само у манастиру Никоље у стара времена живело „око 300 калуђера“. Калуђери, који су се ту склањали, били су образовани и писмени тако да су вероватно они образовали прве преписивачке школе у Јовану, Никољу и у Благовештењу. Преписивачка делатност је иначе била веома жива у 16. и 17. веку.

Око овчарско-кабларских манастира су због недостатка података сплетене многобројне легенде. Заиста, ни за један од старих манастира (Ваведене, Вазнесење, Преображење, Тројица, Сретење, Благовештење, Илиње, Никоље и Јоване) не зна се ко их је и када подигао. По једном предању, било је „око 25 манастира и скитова“, а према другом ове манастире су подигли калуђери из Свете горе, који су побегли отуда за време каталонске најезде (1307-1309); или када је реч о Никољу, вероватније после пораза на Марици 1371, када је велики број монаха побегао из Свете горе у Србију, а још вероватније у Лазарево доба, када је српска патријаршија пренета из Пећи у Жичу почетком 1382, када је из немањинских ставропигија прешао велики број монаха у крајеве око Западне Мораве. Тим предањем тумачи се и чи-

њеница да се манастири налазе у сливу тока Западне Мораве.

Манастири овчарско-кабларске клисура, српске Свете горе, некада су чинили једну целину, како својом топографском повезаношћу тако и временом оснивања и културним значајем. Током времена, већина њих је изгубила првобитни карактер обнављањем, презијивањем или претварањем у парохијске цркве. Од некадашних светиња ове клисура, изузев оних које данас постоје, о некима се очувао спомен, неке су неистражене, а изванредан број је нестао с лица земље. Неки од њих, као што су Никоље, Благовештење, Тројице и Сретење, задржали су и даље функцију и изглед манастира који, осим осталих одлика, имају и своје ризнице, истина скромне, али вредне да се забележе. Међутим, о свим овим манастирима се може говорити углавном на основу легенди и неких старих, сачуваних записа. Иако је већина црква саграђена током 16. века, ни за један од девет старих манастира се не зна тачно ко их је и кад подигао. Све ове цркве су малих димензија и ослањају се на српску средњовековну традицију.

Настанак манастира Ваведене, баш као и већине других манастира, обавијен је тамом. По легенди, коју је записао Вук Стефановић Караџић, овај манастир су градили свети Саво и његов отац Симеун. Вук наводи да је „доље око цркве појас“, што је карактеристика царских задужбина. Ако то и јесте знак царске задужбине, онда је вероватније да је овај манастир подигао неко мање значајан из породице Не-

мањића, можда неко од Страцимирових потомака, што је само једна од претпоставки. Данашњи манастир је потпуно обновљен 1874. а према неким старијим записима, сазнаје се да је црква била мала и унутра осликана фрескама, али фрескоживопис, нажалост, није сачуван.

Манастир Преображење је такође новијег датума, односно настао је у другој половини 20. века, док старији више не постоји. И док се постојећи манастир налази са десне обале Мораве, стари манастир је био са супротне односно леве обале. Претпоставља се да је стари манастир саграђен у 14. или 15. веку, а на основу натписа који је постојао над улазом у црквицу, сазнаје се да је више од сто година био пуст и да га је 1811. обновио калуђер и касније епископ Никифор. Црква је 1911. „благодсловом жичког епископа Саве динамитом сављена са земљом“, приликом изградње железничке пруге, чија траса је спроведена баш преко преосталих трагова основе саме цркве.

За цркву манастира Сретење се везује Вуково предање по коме – када су у стара времена хтели да зидају овај манастир – бацана је круна у небо и на месту на ком се зауставила, сазидана је црква. Није поуздано из ког времена манастир потиче, али се по архитектури претпоставља да је постојао у 16. веку. На такав закључак упућује и очувани зидани иконостас, једини те врсте у овчарско-кабларским манастирима, као и околност да се испод њега налази ранији фреско слој. За време Турака, калуђери су уз помоћ сељака бранили манастир као тврђаву. Тек када су сви остали манастири пали, предао се и манастир Сретење који је потом био разорен. Конак који датира из средине 19. века разорен је 1941. приликом бомбардовања. Том приликом, у њему су изгореле капела, библиотека и архива.

Према најновијим научним истраживањима, настанак манастира св. Тројице се везује за крај 16. века. С обзиром на то да о св. Тројици нема писаних података, његова историја је недовољно позната. Из бележака Вука Стефановића Караџића и Јоакима Вујића се може закључити да је манастир некада имао велики конак, да су манастирска здања била у лошем стању и да у њему није било монаха. За време кнеза Милоша манастир је обновљен, да би у периоду 1936-1937. биле извршене прве обимније обнове на манастирској цркви. У Другом светском рату манастир је тешко оштећен и био је напуштен све до 1955. Иначе, архитектура ове цркве представља најлепше градитељско дело међу овчарско-кабларским манастирима.

Изнад саме хидроцентале Овчар Бање, налази се манастир са црквом посвећеном Благовештењу. У манастирском кругу, поред цркве, постоји неколико зграда и конака подигнутих у различитим временима. Према натпису изнад западних врата, цркву су подигли 1602. игуман кир Никифор

и манастирско братство, док се из другог записа из цркве сазнаје да је црква осликана тридесет година касније. Црква је изнутра цела осликана, баш као и њен трем. Колико год да је уметничка вредност овог живописа скромна, он ипак представља једно од најбољих остварења у нашем зидном сликарству у првој половини 17. века.

О настанку манастира Никоље сведочи запис на једној иконици из 1489. која је до пре Другог светског рата чувана у Народном музеју у Београду. Постоји и чувено Никољско јеванђеље, тако да се претпоставља да је Никоље постојало већ крајем 14. и почетком 15. века. У њему, као и у осталим овчарско-кабларским манастирима, био је веома жив рад на преписивању и украшавању књига. Претпоставља се да је манастир крајем 17. века страдао да би у 19. веку неколико пута био обновљан. Иначе, када је манастир по други пут изгорео, кнез Милош је обновио цркву, сетивши се са захвалношћу да је 1815. његова породица ту нашла сигурно уточиште.

Данашњи храм манастира Јоване саграђен је после 1959. када је срушен стари манастир због изградње хидроцентрале Међувршје. Али, услед ранијих цртежа и фотографија овог манастира, зна се како је изгледао. Судићи по првобитној грађевини, црква је постојала у 16. веку када су овчарско-кабларски манастири у културном животу нашег народа заузимали видно место. Приповеда се да је Јоване некада било лавра, а и да се из ње заповедало и судило осталим овчарско-кабларским манастирима, а то као да потврђује и нека врста тамнице очуване испод велике одаје где су писане књиге. И данас и раније, могло се видети да је Јоване подигнуто на темељима старије цркве која је порушена а која је вероватно настала крајем 16. века по узору на српске средњовековне задужбине.

За разлику од ових, иначе оскудних података, који постоје о наведеним, манастирима, о Ваведуњу, Илињу и Успенију се зна још мање.

Када је после Другог светског рата вршено евидентирање манастира у овчарско-кабларској клисури, манастир Вазнесење је затечен у рушевинама, тако да је непосредно после тога и обновљен на рушевинама некадашње манастирске цркве за коју само постоји хипотеза да је изграђена током 16. века. По народном предању, на месту постојеће цркве манастира Илиње из 1939. године раније се налазио манастир св. Илије код кога се 2. августа одржавао највећи сабор, што указује да је овај манастир некада спадао међу најугледније, а вероватно и најстарије манастире овог краја. Манастир Успеније није довољно проучен, тако да само постоји претпоставка да је подигнут на темељима старог манастира и сада се налази под управом Јоване.

Р. В. С.

Америка против себе и света (3)

- Из недавно објављене књиге „Америка против себе и света“ Момчила Пудара редакција „Велике Србије“ објављује најзанимљивија виђења једног познатог српског новинара. Реч је о теорији „свејског међународног поретка“ који је лансирао председник Буш старији, а у међународним односима арогантно сироводи Буш млађи (уз претходника Клинтона). То представља огледало савременог американизма. Важно је и ауторово указивање на заоштрене односе са делом исламског света после напада на Њујорк.
- За „ново доба“ Пудар шансу види у неслози „два Запада“, америчког и европског, која постоје као могућности излаза из стања које назива „планетарна неизвесност“.

Приредио: Душан Радовановић

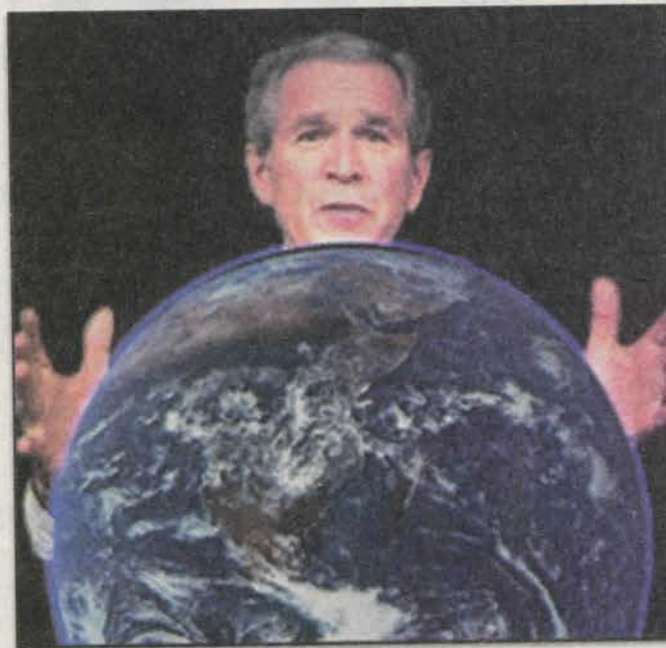
Америка – владајући центар света

Ево нас у ери суперкапитализма. О чему је реч? Свакако о новом степену мондијалистичког империјализма. Његово битно обележје је ново друштвено-економско биће капитала. То су нова структура друштва, нова суштина државе, нова производна средства, нова технологија, нови пропагандно-меркантилни систем, све засновано на суперкапиталу. Врхунски капитализам је целовит систем и поредак и присутан је у сваком делу живота и стваралаштва – друштвеном, државном, породичном, свуда. Осим традиционално израбљивачке особине, сада имамо две његове нове димензије – просторно-планетарну и милитаристичко-хегемонистичку.

Амерички суперкапитал прижељкује израду планетарне структуре капитализма, нови светски поредак, укључујући економски и политички. Планетарна структура и стратегија прерасподела света треба да се заснивају на два главна феномена: САД су једина светска суперсила, а светски економско-финансијски систем једино је капиталистички. Стога, у Америци се громко чује ехо идеје о „суперцивилизацији“ и „светском човеку“. Оне су одраз мондијалистичког капитализма. Зато се супер-Америка дочарава као друштвени поредак без алтернативе. Разумљиво, у будућности се не може ићи без САД, пошто је та нација отишла најдаље на пољу стваралаштва и ефикасности, а сагледава се у богом даној улози одговорног градитеља новог света.

Суперкапитализам је никао у САД, захваљујући изузетном развоју знања, моћи, талента и марљивости понајвише америчке нације и америчког капитала. Има више разлога који објашњавају ту истину: амерички капитал је глобалан, америчка војна сила је глобална, амерички долар је глобалан, америчка дипломатија је глобална, америчка власт хоће да буде глобална. САД су неприкосновени узор, изнад свих у моћи власти, по снази профита и културном утицају. Они имају магнетску и магичну силу. Све државе класичног капитализма прилично су у служби америчког суперкапитала и трпе жестоку војну надмоћност САД. Тако се амерички суперкапитализам претаче у амерички супернационализам.

Америка је извршила историјску мисију – увела човечанство у модерно доба. Када се данас тражи шта је то што чини национално језгро, национални идентитет, друштвени поредак САД, онда се зна: то је свеукупна америчка стварност, моћ и способност. САД су постигле оно што је жарко желео большевички СССР – постале су планетарни „вођа“ и „владајући центар“. Таквим га признаје, радосно или мргодно, сваки национални капитал и свака капиталистичка власт. Зато су САД острво суперимперијализма у овоземаљском окружењу класичног капитализма и света сиро-

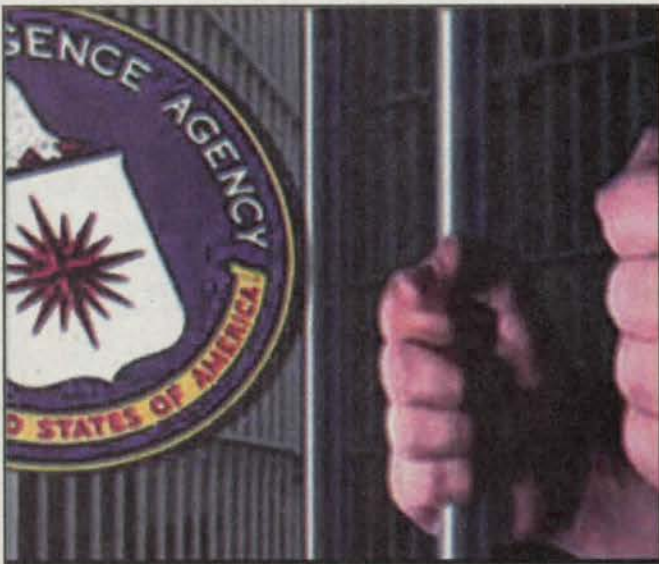
маштва. Стога, капиталистички свет се дели на суперкапитализам Америке и на остале.

„Ако земље 'трећег света' морају да се потчине и признају нову еру колонијализма и полусуверенитета, онда Европа треба да се задовољи статусом потчињености у империјалном систему“, пише амерички универзитетски професор Филип Голуб.

Америка тврди да суперкапитал и суперпрофит постају „јеванђеље“ модерног капитализма који грчевито настоји под њеним заставама да се прогласи јединим и обавезним врелом „демократских врлина“ у корист целог света. Поборник америчког осиноности – дневник „Њујорк тајмс“ пише: „Оно што треба свету – мондијализација једино функционише ако САД употребе сву моћ силе и њене позиције суперсиле. Америка не треба да се боји да делује онаква каква је, а то значи непобедива сила“.

Томас Фридман, перјаница идеологије суперкапитализма, додаје: „Америка треба да буде светионик целом свету!“ Требало би закључити: што није могао большевички СССР, може суперкапитал САД – завладати светом!

Суперкапитализам САД није капитализам искључиво традиционалних боја, рецимо онај немачки, француски или британски. Он је узвишенији пошто амерички национализам постаје „интернационализам“, који силедијски намеће националне интересе САД као међународне интересе. Амерички закон хоће да буде светски закон. „дарежљива воља“ САД „добродошла воља“ осталих народа, док је суперкапи-

тализам исковао америчког супермена, недодирљивог у свету. Тако, САД имају не само националну, већ и интернационалну одговорност, негде у улози тугора, негде протектора, негде окупатора. Да све буде јасно: суперкапитализам није нови друштвено-економски поредак, већ највиши степен капитализма, саздан на класичним вредностима капитала.

Суперкапитализам садржи суперсуверенитет САД, који се ни са ким не дели. Тај суверенитет је апсолутан и недодирљив. Нико други не може бити апсолутно суверен да би негирао или угрожавао суперсуверенитет САД. Дакле, то је унитарарлни суверенитет, једновлашће произашло из прокламоване „Божје мисије“ Америке да буде „последњи чувар“ реда, демократије и цивилизације света, свакако јудео-хришћанске. Свако ко се супротставља супербожјој мисији САД, супротставља се, уистину вољи Божјој. А забрањено је Бога дирати и оспоравати га.

У бујању моћи и својеврсног живота Америке, појавила се теза о „крају историје и последњем човеку“, чији је аутор универзитетски професор Франсис Фукујама, који је тиме изазвао планетарну полемику. Теза је врло провокативна и могла је настати само у каприциозном друштву. Фукујама тврди да су САД достигле врхунац слободе, демократије и цивилизације, што амерички суперкапитализам проглашава вечитим и непроменљивим. Свет суперкапитала, тврди Фукујама, нема достојног противника нити постоји алтернатива либералној демократији већ издигнутој на врх Олимпа. Свет залази у материјално спокојство и време досаде. Ето зашто су САД, тврди професор, стигле на „последњу станицу“. После слома двеју жилавих идеологија и државних система – нацизма и стаљинизма, САД су „изашле из историје“, сматра Фукујама, па вуку човечанство у праисторијско доба без револуције и без ратова. Али, Фукујама мора да зна да су илузије потрошна роба.

Време нове класе

У сржи суперкапитала се крије идеологија суперамериканизма који игнорише интересе света сиромаштва и незнања. На тај начин супер-САД стичу „право“ да не поштују суверенитет других држава и могу да их газе смртоносном блокадом или разорним ратом који се проглашавају легитимним, јер се покрећу у име воље Божје.

Тако наш свет улази у период када се намеће стање о непостојању двају судбоносних начела међународног права – државног суверенитета и територијалног интегритета, прихваћених средином 17. века, када су окончани дуги ратови религија, и када се наивно веровало да су ударени темељи

вечитом миру. Негирајући међународно право, превише моћне САД утиру пут у безакоње. Многи амерички државници су изјавили званично да САД искључиво поштују своју вољу, интересе и циљеве, било да јесу или нису у сагласности са међународним правом.

Философ светског гласа Жак Дерида (преминуо 2004. године) је рекао: „САД су спремне да војно интервенишу на унитаран начин, дакле, без претходне сагласности ОУН-а или Савета безбедности, увек када су у игри њихови витални интереси“. Под виталним интересима он подразумева „приступ без тешкоћа кључним тржиштима, изворима енергије и стратешким богатствима“.

Америчка нација се васпитава и убеђује да је „виша нација“, недостижна и непобедива. Сваког дана се понавља да су Американци најбољи, најдарежљивији, господари неба, највернији, да Божји свет не може постојати без Америке. Тако, америчка нација није само различита од осталог света, већ је и наднација, једина којој је наложено да „спасе свет“ у мисији Божјој. Вешто се злоупотребљава чак патриотизам, који иначе часно краси нацију, у настојању да се и претвори у ватрени американизам. То је срж идеологије американизма. Као да ван узвишеног американизма не постоји ништа америчко, ни њено сиромаштво ни њено незнање.

Амерички стратеги дочекавају човечанство као „new world“. Није реч о узвишеној цивилизацији, нити узвишеном грађанину, већ о свету у сенци огромног арсенала војне моћи и технолошке производне снаге Америке. Наводно, другачије не може бити, а објашњење пружа републикански сенатор Малклом Валоп који САД назива отаџбином „демократске савести“ и „империјалног добра“. Зацело, најбитније се променила Америка. То уочава бивши шеф француске дипломатије Ибер Ведрин:

„Сматрам да израз суперсила више не задовољава опис САД. Тај израз је прилично хладном рату и сувише је војни, док се америчка надмоћност данас изражава у економији, монети, технологији, војној области, начину живота, употреби језика и производа масовне културе, који преплављују свет, обликују мисли и опсењују противнике САД. Због тога употребљавам израз – суперамериканизам“.

Схваћен на тај начин, суперамериканизам је модерни колонијализам, материјални и духовни, који није искључиво воља властодржаца, већ одраз друштвене савремености. Осебујни капитал тежи да американизује свет, намећући своју цивилизацију, свој државни систем, своју културу. Рецимо, 80 одсто биоскопских улазница у свету се прода за приказивање филмова холивудске производње. Исто је и са телевизијским програмом или интернет-системом. Тај капитал хоће да има својеврсну државу, чије су основне особине срастање државне власти и крупног капитала. Реч је о битној новини – приватизацији државе. То је супердржава чије језгро чини суперкапитал. Власт припада капиталу, а не политици која је такође приватизована. Значи, суперкапитал није само „поробио“ државу, већ је и њу приватизовао. Ваљда је то последњи чин врхунског капитала.

Таква држава се понаша као планетарно предузеће, моћна компанија са филијалама по целом свету. Држава је претворена у предузетни механизам на чијем се челу налазе власници и менаџери крупног капитала, чији интереси постају интересима државе. Тако су законодавна, извршна и судска власт директно у рукама милијардера.

Мајкл Линдл у књизи „Next American Nation“ обрађује друштвену структуру суперкапитала и разрушену појаву „нове класе“ у САД – the overclass. Амерички супермилијардери залазе у суперживот, стварају империјалистичку аристократију, без цилиндра и фрака, која живи одвојено од сваког „обојеног и смрдљивог соја“. То је забарикадирани „гето супербогаташа“, они сада красе Америку.

- Нови Устав је неким грађанима Србије донео и материјалне неприлике. Ето, Чеду Тачи одмах скинуо са платног списка.
- За Србију би било најбоље да демократе изађу на изборе за председника Србије у оноликом броју у коликом су изашли на референдум за Устав.
- Што ти је грижа савести. Ето, омладинци Демократске странке у Врбасу пре неки дан крчили, графите које су сами писали.
- Није ономад у Параћину само пуцала муниција. Пукла је и брука у Министарству војном.
- Од свих лудила на свету, кравље је најбезазленије.
- Предлажем да садашње министре убацимо у шоу „Велики брат“. Да се људи навикавају на затворени простор.
- Да би грађани после избора могли да виде неке странке из садашње власти, биће им потребан микроскоп.
- Нешто се питам, како се на шиптарском каже Мило?
- Ма нису Драшковић и Станковић најгори. Има један у „Лазе Лазаревића“ који је умислио да је Наполеон.
- Изгледа да Коштуници пада рејтинг. Чак га ни онај Тарабић више не помиње.
- Влада би морала да у новом буџету предвиди ставку за сироте странке које не пређу цензус.
- Шта ли су хтели да кажу оним предизборним слоганом „Од нас зависних“?
- Није оно куче скичало што га је Динкић мазио, већ што му подметнуо страначку приступницу.
- Зашто ли Динкић мази кучиће и Вук љуби овце, кад на овим изборима неће гласати.
- Демократе обећавају борбу против криминала. Значи ли то да ће сами себе похапсити?
- Питање за Ђелића - кад ће грађанима бити боље? Ви сте се снашли и боље вам не треба.
- Да би неко данас постао начелник Генералштаба мора да испуни следеће услове - да зна енглески, да никад није постројио јединицу већу од одељења и да му врло блиски рођак ради у председништву Србије.
- Док они иду на молитвене доручке, народ је сит свега.
- Иако су се срели у магли, тако да се није видело, народ је чуо шта су причали.
- Ко каже да Тадић и демократе немају међународну подршку? Подржали су их и Чеку, и Месић, и васколики албански лоби.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелја

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелја представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелја се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави удбеник српског национализма.

Др Војислав Шешел

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

МИТИНЗИ

СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Серијом митинга Српска радикална странка је почела победничку кампању. Прикључите нам се да заједно зауставимо корупцију, лоповлук и криминал – да већ данас буде боље.

Имамо 50 одсто плус свој глас. Време је за промене.

- 4. јануар, Лесковац, 18 часова, дворана „Здравље”**
- 9. јануар, Крушевац, 18 часова, Хала спортова**
- 10. јануар, Ниш, 18 часова, дворана „Чаир”**
- 11. јануар, Ужице, 18 часова, сала позоришта**
- 12. јануар, Сремска Митровица, 18 часова, Спортски центар „Пинки”**
- 16. јануар, Београд, 18 часова, „Београдска арена”**
- 19. јануар, Косовска Митровица, 12 часова, Трг Шумадија**